

NGUYỄN ĐÔNG THU

Vĩnh biệt mùa hè

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Table of Contents

[Giới thiệu](#)

[I](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[II](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[III](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Giới thiệu

Bộ tứ 4H (Hân, Hằng, Hoa, Hạ) của lớp 12A đã “làm mưa làm gió” không chỉ trên thị trường sách mà cả trong điện ảnh và âm nhạc trên dưới 20 năm. Ca khúc Vĩnh biệt mùa hè của nhạc sĩ Thanh Tùng viết năm 1992 một thời là ca khúc phổ biến của giới học sinh, sinh viên, nhất là các bạn năm cuối cấp với những ca từ thiết tha đầy nỗi nhớ: “Mùa hè băng quơ, Băng quơ nỗi nhớ, Những chiếc lá non vươn trên cành cây khô... Mùa hè đi qua rồi, Tình yêu cũng qua rồi...”

Không chỉ có vậy, tác phẩm đã được hãng phim Giải phóng dựng thành phim nhựa năm 1992 và sau đó đạo diễn Bùi Thạc Chuyên chuyển thể thành phim truyền hình dài 4 tập 12A và 4H.

Câu chuyện về 4 cô học trò Hằng, Hân, Hoa và Hạ.

Hằng xuất thân là con nhà giàu, xinh đẹp, thông minh, học giỏi. Cứ ngỡ rằng cuộc sống sẽ trải thảm dưới chân cô. Thế nhưng việc người mẹ bỏ nhà đi theo tiếng gọi của tình yêu đã đẩy Hằng vào nỗi cô đơn đến tột độ. Và cô ngã vào vòng tay của thầy Minh – một người đàn ông đầy thủ đoạn. Để rồi khi cha cô đối mặt với vòng tù tội do có liên quan đến vụ án tiêu cực thì Hằng nhận ra mình chẳng còn gì: không mẹ, không cha, và người tình cũng cao chạy xa bay. Và nếu cô không may mắn gặp được Trần Hùng – người thanh niên xung phong năm xưa thì chưa biết cô sẽ trôi về đâu.

Hạ là con gái của gia đình có cha mẹ làm bác sĩ. Cô học trò giỏi văn, bí thư chi đoàn lớp có một mối tình đẹp đẽ và thơ mộng với Long – con trai một sĩ quan chế độ cũ. Vì sự không “môn đăng hộ đối” này mà mẹ Hạ đã quyết liệt ngăn cản. Mọi thứ trong Hạ dường như vụn vỡ khi cô phát hiện ra thủ đoạn mẹ mình đã dùng để chia rẽ hai người.

Hân giàu tình cảm, Hoa hồn nhiên. Chính vì vậy mà có lẽ cuộc đời đã dành cho hai cô gái này những ưu ái hơn. Hân tiếp tục học vào đại học, còn Hoa được mẹ giao lại cho gian hàng ở ngoài chợ.

Bên cạnh 4 cô gái là Thiện chính trực, dũng cảm bảo vệ lẽ phải, Long giàu nghị lực. Đối lập là Ngôn – một học sinh cá biệt, du côn và kết thúc đời học sinh của mình bằng những năm tù dài đằng đẳng. Và thầy Minh – một kẻ thủ đoạn.

Câu chuyện dẫn dắt người đọc đi qua năm tháng học trò, có những giây phút hồn nhiên đùa nghịch, và cũng có những nỗi buồn đau của đời thường. Và kết thúc với chút buồn man mác.

“Hân bước vào sân trường. Khoảng sân giờ đây bỗng rộng mênh mông, trống vắng đến lạnh lùng, đầy những lá rụng và hoa tàn. Mùa hè đang đi qua. Cái mùa hè cuối cùng của đời học sinh trong một năm học đầy biến động.... Lần đầu tiên trong cuộc đời, Hân bắt đầu ý thức được sự tạm bợ và phù du của kiếp người. Cô cảm thấy buồn man mác. Tại sao người lớn cứ sống như vậy, khác hẳn những điều mà người trẻ được dạy dỗ, để cuối cùng không còn ai biết tin vào ai nữa.

Mùa hè đã vĩnh viễn đi qua”

Tự trường.

Dường như trời luôn thật đẹp trong ngày ấy. Nắng vàng hơn, lá xanh hơn, những mái tóc đen nhánh, những gương mặt hồng hào, quần áo mới, cặp vở mới, giày dép mới, tiếng nói cười ríu rít, náo nhiệt... Ngôi trường bừng tỉnh sau một giấc ngủ dài, ngạc nhiên rồi mỉm cười nhận ra tất cả những thân quen lại trở về với mình. Cũng vẫn là những gương mặt ấy, nhưng hết thảy đều có vẻ “người lớn” hơn, tinh khôi hơn.

Theo thông lệ, nhóm 4H đứng chờ nhau trước cổng trường. Hân đến sớm nhất. Từ ngày đầu tiên biết đi học, ngày tựu trường bao giờ cũng là một sự kiện lớn với Hân. Mọi chuẩn bị đã diễn ra trước đó nhiều ngày, nhưng không hiểu sao vào đêm trước ngày khai trường, Hân luôn trằn trọc, nôn nao. Buổi sáng ấy, bao giờ Hân cũng thức thật sớm, trước cả mẹ. Quần áo là sẵn treo trên các móc, cặp vở đặt ngay trên bàn, giày dép thì dưới chân, vậy mà Hân vẫn lục đục hồi lâu. Và, bao giờ cũng vậy, mẹ sẽ dậy, chuẩn bị bữa sáng cho Hân - dù từ lâu Hân đã biết làm việc này - rồi đưa Hân ra cổng, âu yếm chúc con một năm học mới thật tươi đẹp. Còn ba? Hân đi xe đạp, và hôm trước ngày khai trường, bao giờ ba cũng dành một buổi để tổng kiểm tra chiếc xe sao cho thật ngon lành, an toàn. Dù chỉ là con của một gia đình viên chức bậc trung, bao giờ ngày đầu năm học, Hân cũng đến trường với những trang bị mới. Hân thấy mình hạnh phúc không thua bất cứ một đứa bạn nào trong nhóm, dù Hằng, Hoa và Hạ có giàu hơn, “cao cấp” hơn. Có lẽ, chính tình thương yêu và sự chăm sóc chu đáo của cha mẹ đã là nguồn động viên vô hình thúc đẩy Hân luôn cố gắng học và trở thành một trong những học sinh giỏi nhất lớp suốt những năm qua.

Ngày tựu trường năm nay còn mang một ý nghĩa hết sức đặc biệt với Hân và bạn bè. Đây là ngày tựu trường cuối cùng trong đời học sinh của họ. Hân và các bạn bước vào lớp 12, năm cuối của cấp trung học phổ thông, để rồi chín tháng tới đây, họ sẽ chia tay mỗi người một ngả. Có thể sẽ còn có những ngày tựu trường khác với kẻ này người nọ nếu được học tiếp lên đại học, nhưng lúc ấy, làm sao tìm được cái không khí háo hức, rộn ràng của ngày tựu trường thời trung học xa xưa? Đường như mọi người đều đã để lại rất nhiều sự hồn nhiên, vô tư của mình đằng sau hai cánh cổng trường cấp ba rồi. Mỗi mỗi.

Hằng đến sau Hân chừng mấy phút. Mới ba tháng mà trông Hằng lạ hẳn. Mái tóc dài buông ngang vai được làm dáng bằng một cây kẹp hoa màu khá đắt tiền. Chiếc áo sơ mi trắng rộng, ngắn tay, cắt đúng *mode*. Chiếc quần xanh đậm, cũng vậy, may rất đẹp, làm tôn hẳn đôi chân thon dài. Hằng và Hạ không chỉ đẹp nhất trong nhóm 4H mà còn trong cả lớp, và thuộc loại có tầm cỡ của cả trường. Hằng đi bộ, nhưng dáng rất phong lưu, đài các. Đúng ra, Hằng luôn đi theo xe con của ba, nhưng vì cô mắc cỡ với bạn bè, nên ba của Hằng luôn cho tài xế bỏ Hằng xuống từ ngã tư trước. Giám đốc một công ty lớn trong thành phố, ông Quang, ba Hằng, là người luôn tỏ ra mạnh dạn trong việc sử dụng những đặc quyền của mình. Ông lập luận công khai rằng ông là cán bộ có trách nhiệm cao và làm được nhiều việc quan trọng, thì đương nhiên phải được hưởng những đặc quyền tương xứng. Ông đi xe con, làm việc trong phòng riêng với đầy đủ tiện nghi cao cấp, chỉ hút thuốc 555 và uống nước suối Liên Xô..., nhưng nhờ vậy mà công việc của ông trôi chảy tốt đẹp, có hiệu quả và năng suất cao hơn, thì không có lý do gì Đảng và Nhà nước, nhân dân lại từ chối với ông những tiện nghi đó.

Cái lần một tờ báo đăng ảnh một chiếc xe công đến đón con một giám đốc trước cổng trường rồi bình luận phê phán, ông Quang đọc xong bảo tài xế đến đón Hằng ngay trước cổng trường, xem thử đứa nào sẽ đăng ảnh ông cho biết. Ông tức giận nói tại sao người ta cứ ép mình theo những khổ hạnh hình thức, trong khi làm việc thì hiệu quả chẳng ra gì, còn lãng phí gấp bội phần. Việc gì lại đi phê bình hạ nhục một giám đốc trên mặt báo khi ông ta kết hợp trên

đường đến sở cho phép con mình được theo xe đến trường?

Lần ấy, Hằng cũng đọc báo, đồng thời cũng nghe lũ bạn trong lớp xầm xì. Lựa lúc ba vui, Hằng ngỏ lời xin phép được đến trường bằng xe đạp, như bạn bè. Ông Quang nghiêm ngay nét mặt:

- Ba đã nhiều lần nói với con, đường phố bây giờ chạy xe chẳng có luật lệ gì cả, mỗi lần ra đường là một lần mạo hiểm. Con là đứa con duy nhất của ba mẹ, ba không dám cho con mạo hiểm hằng ngày như vậy, khi còn có thể lo cho con. Nhiệm vụ của con là phải cố gắng học, đừng để thua sút bạn bè. Còn trong cuộc sống, con có được gì hơn bạn bè thì cứ yên tâm hưởng. Đừng mong có, và cũng đừng nên phấn đấu cho một xã hội bình đẳng tuyệt đối. Chuyện đó chỉ có trong lý thuyết và cũng chẳng kích thích gì cho sự tiến bộ của xã hội. Sự cào bằng về phân phối, đó là cái hại lớn nhất đã cào bằng luôn mọi trí tuệ và nỗ lực cá nhân.

Ba là thần tượng của Hằng nhưng đồng thời cũng là người bạn lớn của cô, người mà cô có thể tranh luận rất dân chủ về nhiều vấn đề. Nên Hằng đã rất tự nhiên đặt câu hỏi với ba:

- Nhưng ba là người cộng sản mà?

Ông Quang nhìn con chăm chú:

- Thì sao? Người cộng sản phải là người làm việc có năng suất và hiệu quả cao nhất. Xã hội của người cộng sản phải là xã hội phồn vinh nhất và được tổ chức cao nhất, trong đó mọi người đều có đầy đủ cơ hội để thi thố năng lực của mình, và được đối xử thích đáng tùy theo sức đóng góp. Một sự cào bằng máy móc sẽ đưa đến hậu quả trái ngược với những lập luận trên. Và thực tế cho thấy đất nước ta đã đói nghèo đến mức tàn mạt chỉ vì quan niệm cào bằng ấu trĩ đó.

Hằng vẫn chưa chịu thua:

- Nhưng như vậy tức là “ông cộng sản ba” vẫn chấp nhận có người giàu kẻ nghèo, có những giai cấp khác nhau cùng tồn tại trong xã hội?

Ông Quang nhún vai:

- Có người giàu kẻ nghèo còn hơn là tất cả cùng đi ăn mày. Phải có cái trước mắt rồi mới có cái lâu dài. Chưa biết ngồi đã đòi biết chạy, thì té lộn cổ là phải rồi, đúng không cô “cộng sản con”?

Từ ngày Hằng được kết nạp vào Đoàn thanh niên cộng sản, ông Quang và cô vẫn thường gọi đùa nhau như vậy mỗi khi họ tranh luận về những vấn đề chính trị. Hằng không bao giờ tranh cãi thắng được ba. Những dẫn chứng của ông bao giờ cũng rõ ràng, danh thép. Tất nhiên, bởi vì cô “cộng sản con” chưa có một chút xịu nào của cái gọi là “thực tế cuộc sống”. Thường phải ầm ức chịu thua, nhưng tự thâm tâm Hằng vẫn cảm thấy ở ba mình có một cái gì đó không ổn lắm. Nếu mọi điểm đều quý về năng suất và hiệu quả, thì cho tới nay, chủ nghĩa xã hội có gì là ưu việt và cần thiết đến mức không thể có con đường khác? Và một người được nhìn nhận là rất có năng lực như ba của Hằng, thì sẽ có thể sống bất chấp rất nhiều quy định không?

Sáng nay, khi xe vừa dừng, ông Quang rút trong túi ra một xấp giấy hai nghìn đồng đưa cho Hằng, nháy mắt:

- Đầu năm học thường phải tiêu nhiều. Con cầm mấy đồng này xài đỡ.

Hằng từ chối:

- Mẹ đã cho con rồi.

- Thôi mà, cầm giùm ba đi mà. Mẹ con hà tiện thấy mồ! Làm sao con đủ xài? Ba muốn gì, con biết rồi mà...

Điều này thì Hằng biết rất rõ. Ba không bao giờ muốn Hằng phải thua kém ai. Ngay từ những ngày Hằng còn nhỏ xíu, ông Quang chưa làm giám đốc, gia đình chưa khá như bây giờ, ông vẫn luôn cố gắng thực hiện điều mong muốn đó, trong khả năng cao nhất. Ông thường nói với mẹ Hằng, thua kém người khác là một mặc cảm rất nặng nề mà ông đã phải chịu suốt thời

thơ ấu. Ông đã nỗ lực hết mình để con ông không còn phải mang mặc cảm ấy.

Trước kia, đôi khi Hằng cũng thắc mắc khi thấy cuộc sống của nhà mình quá thuận tiện, dễ dàng. Khi cô bắt đầu lớn lên, ông Quang lên phó giám đốc rồi giám đốc, gia đình cô hầu như không còn thiếu một thứ gì gọi là phương tiện sống hiện đại. Đến nhà bạn bè chơi, cô ý thức rất rõ sự giàu có của nhà mình. Chỉ riêng bản thân cô đã đủ: cô có phòng học riêng trang bị đầy đủ, có đàn piano dù cô chỉ học cho biết với cô giáo dạy tư... Với phương châm không để cô phải thua kém ai, hầu như cô cần gì là có nấy.

Có lần Hằng đánh bạo hỏi ba xem lương của ông một tháng là bao nhiêu. Ông Quang cười cười:

- Chà, hôm nay lại truy đến lương của ba kia à? Bao nhiêu hả? Tất nhiên là cao nhất trong toàn công ty. Nhưng con nên nhớ, thời buổi này không có người nào sống nổi bằng đồng lương đâu, phải đi làm lậu, làm thêm, hay đi buôn lậu, đi bán chui, mảnh mung, thu vén. Còn ba, thuộc diện ngoài lương, phải có bổng lộc. Đó là những thu nhập từ chức vụ đưa lại.

Hằng không buông tha cho ba:

- Như vậy là không công bằng, là lạm quyền, là...

Ông Quang nhìn thẳng vào mắt con:

- Con định nói là tham ô chứ gì? Không, không có chuyện đó với ba đâu. Tất cả những gì ba được hưởng, đều đúng những quy định, chính thức hoặc không chính thức. Thậm chí, nếu có ngoài những quy định, thì ba cũng có một nguyên tắc: nó không hại gì đến công việc chung, đến quyền lợi của đơn vị. Không có gì là không công bằng, là lạm quyền cả. Người có những chức vụ quan trọng phải được đảm bảo đầy đủ về cuộc sống thì mới an tâm làm việc và không tiêu cực. Chính bổng lộc đã làm nhiệm vụ đảm bảo ấy, bởi chế độ lương ở nước ta quá sức kỳ cục, không giống ai. Ba chỉ mong sau này, khi con ra đời, chuyện ấy chỉ còn là chuyện đời xưa...

Rồi ông Quang thở dài, xoa đầu con:

- Con nên nhớ, ba có đủ hai mươi một năm chống Mỹ ở sau lưng. Có thể ba có nhiều quan niệm sống và làm việc hơi khác người, nhưng ba không để cho mình có lúc phải tự xấu hổ với quá khứ của mình đâu...

Ba của Hằng là vậy đó.

Hằng do dự chưa cầm tiền thì chú Đăng ngồi băng trước tài xế đã quay lại, cười:

- Hằng được bố cung quá! Cứ lấy đi cháu, không nên từ chối lòng tốt của người khác, nhất là khi đó lại là bố mình.

Chú Đăng là bạn thân của ba mẹ Hằng từ lúc họ còn ở Hà Nội. Chú vừa xin chuyển được vào thành phố công tác, và trong khi chờ được cấp nhà, chú đến ở tạm nhà Hằng đã được ba tháng nay, trong căn phòng nhỏ trên sân thượng, Hằng ngày vẫn thường quá giang xe của ông Quang đi làm. Chú nhỏ tuổi hơn ba Hằng, khỏe mạnh, đẹp trai hơn, và có phong cách sống lịch lãm của người đi học ở nước ngoài nhiều năm. Mỗi sáng, lên sân thượng tưới hoa, Hằng vẫn thấy chú ở trần tập thể dục rất đều đặn, đúng giờ. Chú còn độc thân, đối xử với Hằng rất thân tình, tự nhiên. Gần đây, Hằng thấy có một điều lạ ở chú: qua những lần vô tình chứng kiến chú tập thể dục, dọc hai bên hông, thường có những vết xước nhỏ như có ai có móng tay rất sắc bầu vào. Đôi ba ngày lành lặn rồi lại nổi lên, có hôm đỏ tươi như vừa mới bị. Thắc mắc ấy, Hằng không dám hỏi ai, chỉ tự giải đáp là chắc chú có một cô bồ rất hay ghen. Và mỗi lần nghĩ đến đó, Hằng đã thấy nóng bừng mặt.

Hằng vừa đưa tay cầm tiền của bố thì chú Đăng đã rút trong cặp ra một cây bút máy Parker:

- Chú cũng có món này gọi là quà cho năm học mới của Hằng đây. Bảo đảm bút xịn, tốt cực kỳ đấy! Không cần học bài, làm vẫn được như thường!

Chú Đăng nháy mắt đưa cây bút cho Hằng. Cả bốn người trong xe cùng cười. Hằng nhận bút, cảm ơn chú, và mở cửa xe, bước ra ngoài.

Gặp Hằng, Hân mừng rỡ:

- Hằng! Hằng!

Hai đứa cùng chạy lại, ôm chầm lấy nhau. Trong nhóm 4H, mùa hè Hằng ít được gặp bạn bè nhất. Cô có bà con ở Đà Lạt, Nha Trang và thường đi nghỉ dài ngày ở những nơi ấy. Về việc nghỉ hè, ông Quang cũng lập luận khá khác người. Đã gọi là nghỉ hè, theo ông, tức là phải nghỉ. Không có học tập, sinh hoạt gì cả. Mùa hè vừa qua, Hằng vẫn giữ đúng thói quen mà ba đã tập cho mình, tha hồ đi nghỉ ngơi, giải trí. Nước da cô rám nắng, toàn thân toát lên một sức sống trẻ trung, khỏe mạnh. Trong nhóm 4H, cô lại hơn các bạn một tuổi, nên trông người càng lớn hơn.

Hân buông bạn ra, trầm trồ:

- Con quý! Mày lớn quá trời! Mập nữa! Sao hay vậy?

Hằng cười:

- Dễ ợt! Ăn, chơi, nghỉ, ngủ. Mày cũng vậy thôi chứ gì?

Hân chỉ cười, không nói. Là con gái lớn trong một gia đình chỉ sống đủ ăn, dưới Hân còn có ba đứa em, ngày thường Hân phụ giúp mẹ làm việc nhà đã không xuể, chỉ mong có được những ngày hè rỗi rảnh để đỡ dần cho mẹ, có đâu thời giờ và tiền bạc để ăn, chơi, nghỉ, ngủ như Hằng? Thật ra, mẹ Hân không bao giờ bắt Hân làm việc nhà, nhưng tự Hân, Hân thấy không nỡ để mẹ vất vả một mình. Và cũng nhờ luôn cố gắng dành thời gian cho những công việc không tên của mẹ, Hân đã tập được thói quen làm việc giờ giấc rất chặt chẽ, chu đáo, nhanh chóng, ngăn nắp. Nghề nấu ăn của mẹ, Hân cũng được truyền đủ. Trong nhóm 4H, Hân được xem như là người đảm đang nhất. Mẹ của Hằng, Hạ, Hoa đều lấy cô làm gương để nhắc nhở con gái mình.

Hoa thường cười Hân nhất. Mày biết nhiều chuyện, chỉ thêm cực thân. Như tao, khỏi phải lo bị ai nhờ làm chuyện gì. Chưa chắc tao không biết gì, nhưng tốt nhất là hãy cho mọi người nghĩ như vậy. Hân cũng chỉ cười khi nghe bạn nói. Cực với sướng, khôn với dại trong những chuyện như vậy, Hân không quan tâm lắm. Hạ thì nói con nhỏ này số nó rồi sẽ sướng. Nó chẳng thèm tính toán gì, chẳng muốn hơn thua với ai, nhờ vậy khỏi lo toan mệt óc, không chừng lại được trời thương.

Hằng mở cặp lấy ra một tút kẹo cao su, rút một thanh mời Hân. Hân cầm nhưng không ăn, trong khi Hằng đã cho ngay một miếng vào miệng. Từ lâu, nhai kẹo cao su đã là một thói quen của Hằng, nhiều khi coi thật dễ thương mà cũng không ít lần thấy khó ưa, nhất là với con mắt của những người lạ. Mặc kệ, ai nói gì cứ nói, Hằng vẫn nhai đều đều. Buồn buồn, con nhỏ con cong lưỡi thổi cho miếng kẹo trong miệng phồng ra một quả bóng nhỏ, nổ bốp bốp. Có lần, giữa giờ học của cô giáo môn Sinh năm lớp 11, người vẫn được lũ học trò nghịch ngợm gọi là “bà phù thủy áo trắng”, Hằng lơ đãng cho nổ một quả bóng cao su trên môi. Cô giáo sững người, còn cả lớp thì cố nhịn cười, trong khi Hằng ngồi sượng trân. Bản tự kiểm của Hằng lần đó có ghi rõ: “cam kết không bao giờ ăn kẹo cao su trong giờ học nữa!”.

Ánh mắt Hằng chột sáng lên:

- Ê Hân, hai con “bơm” tới kìa!

Hoa chở Hạ chạy tới, trên một chiếc Babetta xám mới toanh. Chiếc xe dừng ngay trước mặt Hằng và Hân. Cả bốn cùng cười toe toét. Nhóm 4H như vậy là đã tề tựu đủ. Diễm Hằng, Thúy Hạ, Ngọc Hoa và Cẩm Hân. Hằng giả bộ trầm trồ:

- Chà, đầu năm học chơi xe mới, ngon há. Tính chơi nổi hả?

Hoa thật tình:

- Chơi nổi cái gì? Xe này bây giờ đâu ai thèm đi!

Hằng dài giọng:

- Ờ, thì chỉ có cửa hàng trưởng mới đi thôi. Rồi mai mốt tha hồ mà dắt đi sửa.

Hoa được bạn bè gọi là “cửa hàng trưởng”, vì mẹ cô có một sạp bán vải ở chợ Tân Định, mà những lúc rảnh cô vẫn thường ra ngồi bán phụ mẹ. Trong nhóm, Hoa mập mạnh, nói năng ồn ào, cười giòn bạo nhất. Hoa được nhóm 4H phân công làm “trưởng ban đời sống” kiêm “tổ trưởng tổ bảo vệ”. Bọn con trai trong lớp phải nói là ngán mặt Hoa nhất.

Hoa cong môi:

- Tội gì dắt? Có hư thì tao đập...

- Ờ, ráng mà đập cho ốm bớt nghe cưng!

Hạ vội vàng can thiệp:

- Nhỏ Hằng này vô duyên! Đầu năm người ta có xe mới mà không biết khen một câu.

- Thì mày được nó chở, mày khen đi!

Hân vội vàng tìm cách xoa dịu tình hình:

- Bố cho tiền mua hả? Bao nhiêu vậy Hoa?

- Tao cũng không rõ - Hoa nói - Ông anh đi mua. Hình như ba chỉ rưỡi.

Hân đứng nhìn chiếc xe. Từ lâu, cô vẫn thích có được chiếc xe này. Trông nó gọn gàng, thanh lịch. Và lại rẻ. Hân không thích có những ước mơ quá cao vợi. Nhưng ngay cả chiếc xe rất tầm thường với nhiều người này, Hân cũng biết còn lâu mình mới được có. Hân chưa hề dám mở miệng nói cho ba má biết về điều mong muốn này. Và lại, Hân cũng nghĩ đó chưa phải là nhu cầu bức thiết đối với mình, ngay cả trong những năm đại học sắp đến.

Hằng ném miếng kẹo cao su, kéo tay cả bọn:

- Thôi, tụi mình vào trường đi. Sắp tới giờ rồi!

*

Gần như cả lớp 11A2 của Hân đều lại có mặt đông đủ trong lớp 12A2 mới năm nay. Mới ba tháng mà trông ai cũng lớn hẳn lên, nhất là các chàng trai. Năm 14-15 tuổi, họ chịu thua các cô gái về tốc độ phát triển cơ thể, nhưng bắt kịp và vượt qua ở những năm sau. Hầu như tất cả đều quần áo mới tinh tươm, không chỉ vì cần một chút diện đẹp đầu năm học, mà còn vì cần phải mặc những quần áo vừa vặn hơn. Tiếng cười nói ồn ào vang lên khắp sân trường. Học sinh đã đứng tụ lại theo chỗ quy định của từng lớp, chờ đợi tiếng trống mở đầu năm học mới.

Lễ khai trường diễn ra theo đúng nghi thức thường lệ. Hân bất chợt đưa mắt lướt nhìn toàn cảnh ngôi trường. Thời gian đi qua quá nhanh. Mới đây mà đã hai năm. Đường như hôm nay với hôm khai trường vào lớp 10 chỉ có một khác biệt duy nhất: lúc đó hầu hết những gương mặt này đều chưa quen nhau. Họ được chuyển lên từ nhiều trường cấp 2 trong quận. Giờ thì tất cả đều thân nhau, thậm chí có những người nghĩ rằng sẽ chơi với nhau đến suốt cả đời. Nhóm 4H chẳng hạn. Có ai ngờ họ đã... uống máu ăn thề, đũa nào phản bạn cho sau này bị “ống chề”. Tất nhiên, chẳng cô nàng nào dám cắt tay lấy máu. Họ quyết định thay máu bằng xirô dâu, bốn người uống chung một ly rồi áp các lòng bàn tay vào nhau, hứa sẽ kết môden cho đến ngày đám cưới cháu ngoại còn mời nhau đi.

Thời gian đi qua quá nhanh. Mới ngày nào vào học lớp 10, lớp nhỏ nhất, bọn Hân còn đứng trên cùng, gần khu vực quan khách và thầy cô nhất. Còn bây giờ trước khung cảnh rộng rãi và vẻ đẹp cổ kính của ngôi trường. Vậy mà giờ đây, họ đã đứng ở khu vực dưới cùng, bình thản và tự tin. Hân chớp mắt. Mẹ vẫn thường cười Hân là con nhỏ mít ướt, vì cái tật hay xúc động của cô. Cảm nhận rất rõ sự đi qua chớp nhoáng của thời gian, Hân chợt nghĩ chỉ chín tháng nữa thôi là mỗi người sẽ mỗi ngả.

Trong khi cô hiệu trưởng đang đọc bài diễn văn thường lệ, Hạ huých tay Hân:

- Ê, lớp mình hôm nay có cu cậu lính mới nào kìa!

Nhìn theo ánh mắt Hạ, Hân thấy một anh chàng lạ mặt, khá cao ráo, đang đứng ở hàng cuối, đáng điệu có vẻ lúng túng thường thấy ở một người bị lọt vào một tập thể xa lạ. Mặt mũi “con

ma mới” coi bộ cũng sáng sủa, dễ coi. Tướng tá thì cao ráo, khỏe mạnh. Y ăn mặc khá tươm tất nhưng không được *à la mode* lắm. Đặc biệt mái tóc y cắt ngắn và dựng đứng y như một cái bàn chải. Thấy mấy cô gái quay lại nhìn, anh chàng càng lúng túng hơn, len lét nhìn đi nơi khác. Hạ cười khúc khích nhưng bùm miệng ngay kíp. Dù sao thì phát biểu đầu năm của cô hiệu trưởng bao giờ cũng mang một ý nghĩa “thiên liêng” nào đó, dù năm nào cô cũng lặp lại có từng ấy chuyện. Thậm chí, Hạ nghĩ, nếu cô hiệu trưởng này có về hưu hay chuyển đi nơi khác, thì cô hiệu trưởng mới có lẽ cũng sẽ không nói khác hơn. Những học sinh lắng nghe cô một cách nghiêm túc nhất bao giờ cũng là các “em” ở các lớp mới nhất. Thời gian thường khiến người ta làm biếng nghe, nhất là nghe lại những điệp khúc cũ.

Tiếng cười làm một ánh mắt đi tìm ánh mắt Hạ, và đậu lại. Ánh mắt tươi cười làm thay một lời chào, và ve vuốt gương mặt Hạ làm cô cảm thấy da mặt mình ấm lên. Đùng, Hạ không thích giữa đám đông Long nhìn mình như vậy. Long không hiểu rằng Hạ sợ nhất là những lời trêu chọc, cáp doi của bạn bè hay sao? Có vẻ như Long đã hiểu, và anh lại quay sang trò chuyện với Triệu. Họ là hai người bạn thân, chẳng khác gì Hân với Hạ. Sau lưng Long, Hạ nhìn thấy đủ cả nhóm “ngũ quỷ”: Ngôn, Đức, Hiên, Hùng, Thắng. Như thường lệ, băng quây này đứng dưới cùng. Lần này, có thêm “con ma mới” đứng với họ.

Ngôn hỏi anh chàng lạ mặt:

- Bạn tên gì?

- Thiện. Còn bạn?

- Ngôn. Ở đâu chuyển về vậy?

- Tôi ở dưới tỉnh. Ba tôi chuyển công tác lên đây.

- Tỉnh nào?

- Hậu Giang.

- Ông già làm lớn hả?

- Cũng thường.

- Thôi mà, dân trong nghề với nhau hết rồi. Ở tỉnh mà chuyển về thành phố thì không phải cỡ thường. Đúng không? Ông già làm gì?

- Công an.

- Chà, ngon há. Cấp tá hả?

- Ừ.

- Trung tá?

- Không, đại tá.

- Về Sở à?

- Ừ.

- Làm gì?

- Không biết?

- Đại tá thì phó giám đốc là giá chót. Bạn sướng há. Đi chơi tha hồ quây.

- Ba tôi khó tánh lắm. Tôi *mặt* đồ *mode* còn không được nữa à.

- Nói vậy thôi! Con đại tá công an đi chơi, ai dám đụng? Này, vô băng tụi này nghe.

- Băng gì?

Ngôn chỉ đám bạn chung quanh:

- Bọn mình có năm thằng, thân nhau lắm. Trong lớp tụi nó chọc, kêu bọn mình là băng “ngũ quỷ”, nhưng thật ra bọn mình là băng Bốn Mùa.

- Nghĩa là sao?
- Nghĩa là suốt bốn mùa, bọn mình... thoải mái.
- Í, vậy không được đâu. Ba tôi muốn tôi phải tốt nghiệp phổ thông và sau đó phải đậu vào đại học Y.
- Thì lúc đó ông già chỉ cần *phôn* một cái là thôi chớ gì!
- Ba tôi ghét nhất là chuyện gởi gắm.
- Nói vậy thôi!

Trong khi Ngôn nói chuyện với Thiện thì Hoa lại thì thầm với Hằng:

- Năm nay thầy chủ nhiệm của mình trẻ mà đẹp trai quá. Nghe nói ổng còn là một nhà thơ nữa. Vậy là môn Văn năm nay chắc học đã lắm!

Hằng bắt chước nhân vật Tí Quạu trong truyện Xi-trum:

- Tao không thích các nhà thơ!
- Ổng cũng đâu cần mày thích. Ổng có vợ con rồi mà!
- Con quý, sao chưa gì mày đã nắm hết lý lịch của ổng rồi vậy?
- Chứ sao! Từ cuối năm ngoái tao đã nghiên cứu hết danh sách các thầy cô năm nay rồi, biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà.

Minh, thầy chủ nhiệm, đứng một bên phía trước, khẽ đưa một ngón tay lên môi, ra dấu bảo Hoa và Hằng hãy yên lặng, làm hai cô bé đỏ bừng mặt. Năm nay Minh mới 32 tuổi, nhưng đi dạy đã được chín năm. Như nhiều sinh viên khoa Văn của trường Sư phạm, anh rất yêu thích văn học và đã tập tễnh làm thơ từ những năm còn ngồi ở ghế nhà trường. Một vài bài thơ của anh đã được đăng báo ngay từ thời ấy, và đã tạo được tiếng vang. Theo thời gian, thơ anh ngày càng nhuần hơn, được nhiều người biết hơn, nhưng tiếc thay, cũng theo thời gian, nó ít để lại trong lòng người đọc những rung động sâu sắc như trước. Với Minh, ngay từ lúc nghe nhiều người gọi mình là “nhà thơ” – tất nhiên trong đó có cả những lời tâng bốc phỉnh phờ – anh đã cảm thấy tự hài lòng, mà không hề nhớ cái hào quang của sự nổi tiếng đã từng giết chết bao nhiêu người đi trước.

Dù sao, với một vẻ ngoài dễ coi, cao ráo, trắng trẻo, đầy nét thư sinh, trí thức, cùng với một kiến thức rộng về văn học trong và ngoài nước, một khả năng ăn nói lôi cuốn, hấp dẫn, Minh rất dễ thu hút được sự chú ý của người khác. Là một sinh viên gốc miền Trung được tuyển vào thành phố học Đại học sư phạm, ngay từ năm thứ hai, trước sức quyến rũ của thành phố, Minh đã quyết định sau khi ra trường phải ở lại nơi này bằng mọi cách. Qua kinh nghiệm của nhiều người đi trước, Minh hiểu mình chỉ có thể chọn một con đường: lập gia đình với một cô gái ở thành phố, và nhất thiết cô gái ấy phải là một người có gốc gác, thế lực.

Những bài thơ tình ngọt ngào, đầy chất lãng mạn của Minh đã thu hút được sự ái mộ của không ít cô gái. Rồi những đêm thơ trong khuôn viên trường đại học, giúp Minh trở thành một gương mặt nổi bật trong trường, tạo điều kiện cho anh được quen khá nhiều cô gái. Và anh chọn được Cúc, cũng khoa Văn, kém anh một lớp. Cúc không đẹp so với những cô bạn gái khác, nhưng có một ưu thế không ai bằng: cô là con của một cán bộ Thành ủy có cỡ. Sự tính toán của Minh hoàn toàn chính xác: ra trường, anh được giữ lại ở thành phố, được phân công về một ngôi trường giữa trung tâm. Một năm sau, Cúc ra trường, và đám cưới của họ đã diễn ra, khá linh đình, trọng thể.

Tất nhiên, Minh biết trước cái giá mà mình phải trả. Chưa bao giờ anh yêu Cúc. Nhưng anh cho rằng con người có thể sống mà không cần tình yêu, nhất là khi đã có những mục tiêu quan trọng hơn. Cần thì tình yêu cũng phải phục vụ cho mục tiêu ấy. Minh không hề nghĩ mình sẽ dừng lại vị trí của một thầy giáo cấp ba. Anh đã nghĩ tới công việc biên tập ở một tờ báo hay một nhà xuất bản. Nhưng tiếc thay, chỉ một năm sau đám cưới, lúc Cúc đang mang thai con Bì, bất ngờ ba Cúc bị tai nạn giao thông và qua đời. Hóa ra, ông đúng là một cán bộ chân chính. Những nhà cửa, xe cộ... chỉ là chế độ của Nhà nước. Ông mất đi, hầu như chẳng để lại được gì.

Những quan hệ quyền thế cũng đột ngột đứt rời như hơi thở của ông. Nhà cửa, tài sản thì vợ ông và hai đứa con đầu chia nhau. Vợ chồng Minh chẳng còn được gì đáng kể, và sau đó là một sự tự lực cánh sinh đầy bi kịch...

Khi biết mình được phân làm giáo viên chủ nhiệm lớp 12A2 này, Minh đã đi hỏi thăm cô Anh, giáo viên chủ nhiệm năm trước của lớp. Một lớp học khó nắm. Khá nhiều em ngoan, chịu khó học, nhưng cũng không ít học sinh cá biệt quây hết biết. Như thường lệ, số cá biệt này hầu hết rơi vào thành phần con ông cháu cha. Chưa đến ngày tựu trường, Minh đã có danh sách ấy trong tay. Thậm chí anh đã nhờ cô Anh tham mưu để sắp xếp trước một bản sơ đồ lớp. Các nhân vật quây bị xé lẻ tứ tán, trong đó cô Anh đặc biệt lưu ý Minh về năm chàng trai của nhóm Bốn Mùa. Nhóm 4H cũng được anh biết đến. Bốn cô gái cùng mang tên vần H đó chơi với nhau rất thân, nhưng lại thuộc loại ngoan, chịu học, có uy tín trong lớp. Hãy biết khai thác, đưa vào những vị trí chủ chốt.

Tự này giờ, đứng bên cạnh các học sinh mới của mình, lắng nghe những câu chuyện, Minh đã đoán được hai cô bé mình vừa lưu ý đừng nói chuyện riêng đó chính là hai trong số bốn cô của nhóm 4H. Cô bé cao ráo, da dẻ hồng hào, rất đẹp. Có thể là đẹp nhất lớp. Ăn mặc đẹp và sang. Chắc là tên Hằng. Con của một giám đốc có tên tuổi trong thành phố. Không hiểu sao Minh lại nghĩ đến chuyện anh chàng nào sau này làm chồng cô bé chắc phải tốt phước lắm. Một ông thầy không nên nghĩ đến những điều nhảm nhí như vậy. Lại càng không nên ngầm chấm điểm cô học trò nào là hoa hậu của lớp. Nhưng một nhà thơ thì có quyền rung cảm trước cái đẹp chứ? Bộ óc thi sĩ của Minh lập tức chuyển động, cho những tứ thơ chuẩn bị chào đời. Chín năm đi dạy, việc cảm thấy rung động trước một cô học sinh đẹp không phải là chuyện lạ với Minh. Nhưng anh luôn biết giữ những rung động ấy trong lòng để có dịp thì biến thành thơ. Tuy vậy, dưới mái trường, Minh vẫn là một nhà giáo nghiêm túc. Anh vẫn nhớ đến những mục tiêu quan trọng đã tự đề ra, dù bây giờ còn đường để đến với chúng đã trở nên quá nhiều khê, dẫu vơi.

Bài phát biểu dài lê thê, rồi những thủ tục thông lệ, cũng tới lúc chấm dứt. Học sinh từng lớp tỏa ra khỏi sân, đi về lớp của mình. Như thói quen của ngày đầu năm học, khi lần đầu tiên bước qua cửa lớp, Hân ngược mặt nhìn lên tấm bảng nhỏ kẻ tên lớp gắn trên khung cửa. 12A2. Một năm học mới đã bắt đầu. Năm học cuối cùng của đời học sinh tươi đẹp. Sẽ có nhiều khó khăn và cũng đầy ắp kỷ niệm...

2

Chuyện thật bất ngờ là nhóm 4H có đến ba người cùng được bầu vào ban cán sự lớp. Họ tiếp tục làm bí thư chi đoàn. Hân làm lớp phó lao động, thay Toàn. Còn Hằng? Trung, lớp trưởng năm ngoái, có phần bị anh em mất tin tưởng vì điều hành lớp quá kém. Khi không ai chịu xung phong làm lớp trưởng, bỗng thầy Minh gợi ý:

- Hằng làm lớp trưởng được không? Các em thấy sao?

Cả lớp ồn ào hẳn lên. Thật không ai ngờ, nhưng... cũng có lý lắm. Hằng học giỏi, tự tin, lại xinh đẹp. Cô nói các bạn - nhất là các bạn nam - thường dễ nghe theo. Hằng từ chối nhưng không thoát. Gần như cả lớp cùng nhất trí với gợi ý của Minh.

Lớp phó học tập không ai khác hơn Long. Ba năm liền, chức vụ này luôn thuộc về Long. Đó cũng là chàng trai học giỏi nhất trường, niềm tự hào của cả lớp. Bằng tuổi các bạn, nhưng trông Long có vẻ gì đó “người lớn” hơn. Có lẽ Long là con trai cả, dưới còn có hai đứa em, và một thời gian dài đã là “người đàn ông” lớn nhất trong một gia đình có cuộc sống khá chật vật. Anh học hành rất nghiêm túc và nổi tiếng là người chặt chẽ về giờ giấc.

Những đức tính đó, có lẽ do Long chịu ảnh hưởng từ ba. Ông Phước, ba Long, là một thiếu tá làm việc ở Bộ Tổng tham mưu quân đội chế độ cũ. Mặc dù ngày giải phóng Long chỉ mới tám tuổi, nhưng nề nếp sinh hoạt trong gia đình, anh đã được ba rèn từ nhỏ. Ông Phước ra khỏi nhà là, quân phục ủi hồ cứng pli, giày da bóng lộn. Mọi thứ trong nhà ông ngăn nắp đến mức có thể nhắm mắt đi tìm đúng chỗ của từng món. Tám năm đi học tập cải tạo trở về, dường như ông càng trật tự và ngăn nắp hơn. Một trong những điều ông thường dạy Long là: muốn làm được

việc, phải có nghị lực. Mà một trong những phương thức để rèn nghị lực, chính là tạo cho mình một thói quen tự giác tuân thủ những nguyên tắc, kỷ luật... đã đặt ra. Ông Phước cũng dạy Long những nguyên tắc sống mà ông cho là có ích trong mọi chế độ. Đó là hằng ngày phải rèn luyện thân thể. Là sống điều độ. Là luôn khiêm tốn và sẵn sàng giúp đỡ người khác. Là không dối trá và luôn giữ đúng lời hứa. Là biết tự chủ trong mọi tình huống. Là tự trọng và tôn trọng mọi người... Có lẽ nhờ những nguyên tắc sống ấy mà Long luôn được thầy cô và bạn bè tin cậy, thương mến.

Ngày ba ở trại cải tạo về, Long ngỡ ngàng thấy dường như ông còn khỏe mạnh hơn trước. Ông nặng cân hơn, da thịt đỏ au, rắn chắc. Có lần, từ trại cải tạo, ông đã viết cho Long: *"Nghị lực làm con người dễ thích ứng với mọi tình huống, hoàn cảnh, dù xấu nhất. Con nói mẹ đừng lo cho ba, hãy tập trung sức lo cho các con. Ở đây, ba vẫn sống được. Mẹ và các con cứ yên tâm..."*. Vâng, với một nghị lực đáng kể, Long đã vượt qua những khó khăn thiếu thốn của gia đình, phấn đấu trở thành một học sinh giỏi toàn diện. Việc anh được tiếp tục bầu làm lớp phó học tập là một điều không có gì đáng ngạc nhiên.

Một bất ngờ khác cũng xảy ra trong giờ sinh hoạt đầu tiên để bầu ban cán sự lớp. Đến lượt bình chọn lớp phó kỷ luật, chức vụ chẳng mấy ai thích nhận, thì Ngôn đứng lên:

- Tôi xin đề nghị bạn Thiện, vừa chuyển về lớp chúng ta. Bạn Thiện làm lớp phó kỷ luật là đúng rồi, vì... ba của bạn là đại tá công an.

Cả lớp cười một cái ào, trong khi mặt Thiện đỏ bừng lên. Tất nhiên động cơ khiến Ngôn giới thiệu Thiện cũng không có gì lạ: nhóm Bốn Mùa quyết tâm kết nạp Thiện vào băng cho bằng được. Thiện mà được làm lớp phó kỷ luật thì thật tiện lợi cho cả nhóm.

Long dè dặt:

- Tôi chỉ hơi ngại bạn Thiện mới về chưa nắm bắt hết tình hình trong lớp chúng ta. Nhưng nếu chúng ta chọn bạn Thiện, chắc chắn không phải vì ba bạn ấy là công an.

Minh ủng hộ Thiện. Có những con người mình vừa gặp là đã cảm thấy có một tính cách chắc chắn, tin cậy được. Thiện là một người như vậy. Chín năm đi dạy và kể cả nhiều năm đi học của mình, Minh thấy có một điểm gần như là xu hướng chung của giới học trò: những tay ngổ nghịch lại thường được chọn làm trật tự, kỷ luật. Trong một số trường hợp, các em này khi được giao nhiệm vụ, lại trở nên đứng đắn hơn, đồng thời, vốn từng là dân quậy phá, em lại dễ nói chuyện phải trái với các bạn "đồng sự" hơn. Nhưng Minh không thích phương pháp ấy. Nó có vẻ may rủi, không phù hợp với tính cẩn thận của anh. Anh vẫn thích chọn vào chức vụ đó những học sinh nghiêm túc và quan trọng nhất, là có uy. Chỉ mới tiếp xúc, Minh đã có một nhận xét khá sơ bộ về Thiện: con cán bộ công an cao cấp, nhưng có lẽ đã được sự giáo dục tốt ở gia đình. Rất lễ phép, chừng chạc, có một vẻ gì đó rất... công an.

Thiện thoái thác nhiệm vụ, nhưng khi thấy cả lớp quyết tâm chọn, đành đứng lên nói:

- Tôi không ngờ vừa về đây đã được các bạn tin cậy giao nhiệm vụ. Tôi chỉ có thể làm được việc này với sự giúp đỡ của thầy cô và tất cả các bạn. Mong các bạn sẽ giúp tôi để chúng ta cùng phấn đấu xây dựng một lớp học tiên tiến.

Cả lớp vỗ tay ầm ĩ. Minh nheo mắt nhìn thiện. Đúng là đầy tương lai làm lãnh đạo!

Cũng trong giờ sinh hoạt đầu tiên ấy, Minh công bố sơ đồ lớp do anh sắp xếp. Lúc đầu, anh để các học sinh tự chọn chỗ ngồi để anh quan sát xu hướng và tiếp tục điều chỉnh bản sơ đồ mà mình đã dự tính. Có những trường hợp ngồi gần nhau là tốt, vừa thuận lợi cho việc duy trì lớp lại vừa có lợi cho bản thân người học sinh, nhưng cũng có những trường hợp nhất thiết phải điều chỉnh. Thí dụ như băng Bốn Mùa. Cả năm chàng cùng kéo nhau xuống ngồi ở dãy bàn chót. Cô Anh đã lưu ý Minh về cái "xóm nhà lá" này.

Chỉ có mình Ngôn được giữ lại ngồi bên Thiện ở bàn cuối dãy giữa. Với vị trí này, Thiện sẽ quan sát được cả lớp. Cho Thiện ngồi bên Ngôn, Minh thầm mong Thiện sẽ cải hóa được cậu trưởng nhóm này, và nhờ vậy, sẽ tác động được đến cả nhóm. Ngôn có vẻ mãn nguyện. Trong lúc đó, Đức, Hiên, Tùng có vẻ bất mãn ra mặt, vì bị xé lẻ lên ngồi ở các bàn phía trên của ba dãy.

Thăng thì lọt thỏm vào khu giữa lớp.

Tùng khiêu nại:

- Xin thầy cho em được ngồi ở bàn chót, vì em bị... viễn thị.

Minh bình tĩnh:

- Nếu em có giấy xác nhận của bất kỳ một bác sĩ chuyên khoa mắt nào thì thầy sẽ giải quyết.

Nhóm 4H cũng bị chia cắt. Hân ngồi bàn đầu của dãy 1, bên Đức. Hoa ngồi bàn thứ hai, dãy 3. Còn Hằng, Hạ ngồi ở trung tâm lớp. Long và Hạ ngồi cùng một bàn, ở dãy giữa. Hằng ở một đầu bàn dãy 1. Như vậy là Long ngồi giữa hai người. Trừ lớp phổ kỷ luật, Minh vẫn thích giữ bộ máy cán sự lớp ở vị trí trái tim của lớp. Anh hoàn toàn không hay biết một điều, mà chính cô Anh cũng không biết: giữa Long và Hạ đã nảy sinh một điều, rất riêng. Cô Anh không biết cũng là lẽ tất nhiên. Bí thư chi đoàn Hạ và lớp phó học tập Long quả tình có thân nhau qua sinh hoạt, học tập hằng ngày, nhưng sự thân tình ấy chưa có biểu hiện gì khác mối quan hệ với các bạn khác trong lớp. Cái điều mới mẻ rất riêng ấy chỉ mới xảy ra trong những ngày hè...

Hôm ấy, một sáng Chủ nhật.

Hạ đi cắt tóc. Cô diện một bộ cánh thật tươi trẻ: áo mô-đen màu đỏ, kiểu rất mới, tay lỡ. Quần jean lông chuột bó sát, mắt đeo kính mát rộng bản. Rất xinh đẹp và cũng khác hẳn cô học trò Thúy Hạ trong những ngày đến lớp. Lúc đi, Hạ được theo xe ba. Về, cô ngoắc một chiếc xích-lô vừa trở tới. Chỉ đến khi chiếc xe dừng lại thì Hạ và người đạp xích-lô đội nón lụp xụp mới nhận ra nhau. Anh ta chính là Long.

Trong khi Hạ còn đang đứng tròn xoe mắt thì thật bất ngờ, Long đạp xe chạy vụt đi. Hạ bước theo mấy bước, gọi tên Long, nhưng vô ích. Anh rẽ ngay ở ngã tư trước mặt và mất hút, bỏ lại Hạ đứng ngẩn ngơ trên lề đường. Hầu như suốt ngày hôm đó, Hạ cảm thấy ray rứt không nguôi. Đúng, cô đã biết hoàn cảnh gia đình Long có nhiều khó khăn. Trong thời gian ba Long đi học tập cải tạo, ở nhà mẹ của anh đã phải bán lần hồi từng món đồ dùng trong gia đình để nuôi ba đứa con ăn học và thăm nuôi, tiếp tế cho chồng. Long là con trai đầu lòng, chắc chắn anh phải chia sẻ gánh nặng với mẹ. Nhưng Hạ cũng biết ba Long đã về, cách đây hai năm, trước cả lúc Hạ quen Long vào năm lớp mười. Long học giỏi như vậy, Hạ vẫn nghĩ chắc là Long phải để hết thời gian vào việc học. Thật không dễ... Hạ âm thầm xót xa, thương bạn, khi nhớ tới hình ảnh sau cùng của Long vào buổi sáng là cái lưng áo anh có một miếng vá lớn.

Bữa cơm trưa, rồi bữa cơm chiều, thấy Hạ ăn uể oải, mặt lo nghĩ, mẹ cô gắt:

- Con nhỏ này hôm nay sao lạ vậy? Có ốm đau gì không?

- Thừa mẹ, không.

- Vậy sao con ăn uống uể oải vậy?

Anh Vũ xen vào:

- Chắc nhỏ Hạ muốn giữ eo đó mẹ. Nghỉ hè, eo hần bự lên gần bằng eo biển Đài Loan rồi đó.

Hạ nguýt anh:

- Còn lâu. Eo em còn thua xa eo cô bồ anh.

- Ê, chưa gì đã khai rồi. Anh có bồ hồi nào?

- Thì cái cô em thấy anh chở hoài đó. Tám chục kí là ít!

Ba mẹ Hạ cùng bật cười. Hạ cố pha trò chọc anh Vũ để ba mẹ cùng yên tâm về mình, vì cô vẫn thường tạo không khí náo nhiệt trong những bữa ăn gia đình. Thật ra, cuộc gặp gỡ bất ngờ sáng nay với Long vẫn còn gây chấn động trong cô.

Sau bữa cơm, Hạ ngồi ở xa-lông, nghe nhạc. Nhóm Modern Talking, rồi giọng ca của Lobo, đều không xua tan được cơn phiền muộn trong cô. Hạ cứ nghĩ tới Long. Chắc Long đang khó nghĩ lắm. Cô có nên đi tìm Long để nói cho bạn biết rằng cô luôn quý bạn, và càng quý hơn bất

cứ việc gì bạn phải làm để giúp đỡ gia đình?

Đúng lúc đó, Hạ nghe có tiếng chuông cửa. Rồi người giúp việc cho biết có một người bạn của Hạ đến tìm, tên Long. Hạ vội chạy ra mở cửa. Long đứng bên chiếc xe đạp, vẻ ngượng ngập:

- Mình tới xin lỗi về việc sáng nay gặp Hạ mà lại bất lịch sự, bỏ chạy. Hạ thông cảm cho mình. Lẽ ra không có gì đáng để xấu hổ.

Hạ mở rộng cửa:

- Long vào nhà chơi. Nói thật, Hạ đang định tới thăm Long đó.

Ly nước mát lạnh. Những trái nhãn cũng lạnh và ngọt lịm chân răng. Căn phòng khách với ánh đèn vàng ấm cúng. Chiếc ghế xa-lông êm ái. Hạ thay một cuộn băng Clayderman và vặn nhạc thật nhỏ. Họ ngồi im lặng và cảm thấy thật dễ chịu. Bất chợt Long cảm thấy buồn, khi nhớ lại trước kia nhà mình cũng có đủ cả những thứ tiện nghi này. Honda, tivi, pick-up, tủ lạnh... Tám năm, mẹ Long chỉ còn giữ lại được một chiếc tivi, vì tội nghiệp ba anh em Long không có gì giải trí. Bà bươn chải với nhiều loại việc khác nhau và cuối cùng dừng lại ở một tủ thuốc lá nhỏ trong khu vực gần một bến xe lớn, cho đến ngày ba Long trở về.

Long vẫn biết Hạ, cũng như Hằng, là con một gia đình cán bộ có cỡ. Bà Nga, mẹ của Hạ, nằm trong ban giám hiệu trường Đại học Y dược. Bà Hạ là bác sĩ có chức vụ cao ở một bệnh viện. Cuộc sống của họ, so với những ngày đầu mới về thành phố, ngày càng phong lưu, đầy đủ hơn. Cho đến ngày Hạ quen Long năm 16 tuổi, thì hầu như cuộc sống trong gia đình cô không còn phải lo lắng một điều gì. Hạ không thể hiểu tất cả những cái có được ấy đều do vị trí quyền lực của cha mẹ mình. Cô hoàn toàn không thắc mắc vì đâu gia đình mình sống đầy đủ như vậy.

Điều làm Long quý Hạ là cô sống với bạn bè rất tốt, không chút kiêu căng, hợm hĩnh. Họ còn phục nhau ở tài năng: Hạ chỉ kém Long môn Toán, trong khi sắc sảo hơn anh về môn Văn. Cô phụ trách tờ báo tường của lớp, đồng thời còn tập tễnh viết văn, nên được bạn bè trêu là “nhà văn nữ *đang lên và sắp xuống*”. Năm lớp mười, Hạ từng được chọn đi thi học sinh giỏi Văn toàn thành phố, và đứng thứ nhì. Cô rất nhạy cảm và tinh tế trong việc nhận xét một con người.

Hạ nhận ra ngay là Long đang buồn. Cô lại nghĩ anh buồn vì mặc cảm về hoàn cảnh của mình. Làm sao xóa được mặc cảm ấy cho bạn? Hạ nghĩ, cách tốt nhất là hãy nói thẳng về chuyện ấy một cách bình thường, tự nhiên nhất:

- Long đạp xe như vậy, mệt lắm không?

Long hơi ngập ngừng một chút:

- Cũng hơi mệt. Nhưng... Long ít đạp lắm. Thỉnh thoảng chỉ Chủ nhật... Chiếc xe ấy là của ba Long. Ba muốn xe đạp để kiếm thêm tiền tiêu trong nhà, trong khi chờ tìm được việc khác hợp khả năng hơn. Mấy hôm nay ba bị bệnh nên Long phải đạp...

Hạ nhìn Long bằng ánh mắt thật dịu dàng:

- Có gì đâu mà Long lại mặc cảm với Hạ? Chuyện đó cho thấy Long càng đáng quý thôi. Hạ mà có trách là trách Long một điều...

- Điều gì?

- Chả lẽ Hạ không đáng được Long chở đi chơi bằng xích-lô một chuyến hay sao? Rồi mình ngừng xe lại ăn bò bía ở gần chùa Xá Lợi, cho bà con lé mắt chơi!

Cả hai cùng cười khúc khích.

- Dám đi không? – Long hỏi.

- Sao lại không?

- Vậy chiều mai nhé?

- Ừ, chiều mai,

- Long đợi Hạ ở đầu đường nghe.

- Ừ.
- Mấy giờ?
- Ba giờ đi.
- Rồi!

Long về rồi, Hạ mới thấy ân hận. Có phải mình đã đùa với mặc cảm của bạn mình không? Vậy rõ ràng mình chẳng hề tôn trọng bạn. Có thể trong lúc hào hứng, Long chẳng nghĩ ngợi gì, nhưng rồi sau đó... Hạ thấy không khéo mình lại vô tình làm bạn cảm thấy nặng nề thêm. Đêm ấy, Hạ cứ trằn trọc mãi. Đến gần sáng, cô mới chợp mắt được. Trong giấc ngủ, Hạ thấy mình đi tìm Long, nhưng Long cứ trốn chạy, với đôi mắt buồn buồn nhìn cô. Họ rượt nhau trên những con đường trải đầy sách, cuối cùng thì Hạ cũng bắt được Long, nhưng khi anh quay lại thì đó là Ngôn, với nụ cười nhả nhở thường lệ. Hạ choàng dậy thở hổn hển, mồ hôi ướt cả áo.

Sáng sớm, mới sáu giờ, Hạ lén ba mẹ đạp xe đến nhà Long. Long ở trong một khu cư xá, căn nhà không lớn nhưng có một khoảnh sân khá thoáng phía trước, với một vài chậu cây kiểng làm cảnh. Đứng ngoài cổng, Hạ nhìn thấy Long đang tập thể dục trong sân. Long ở trần, mặc quần đùi, phô thân hình cân đối, khỏe mạnh. Anh ngạc nhiên khi nhìn thấy Hạ, và đi ra, định mở cổng. Hạ ngăn lại:

- Thôi Long đừng mở cổng. Hạ nói chút thôi. Đi liền.
- Chuyện gì vậy?
- Hạ đến để... xin lỗi Long.
- Sao vậy? - Long kêu lên.

Hạ im lặng. Long thở dài:

- Chiều nay không đi được à?

Đôi mắt Long buồn buồn nhìn Hạ. Hạ cúi mặt:

- Không phải. Mà vì nghĩ mình làm vậy kỳ cục quá. Không giống ai, mà cũng không hay cho Long. Rủ bạn bè thấy, tội nó cười chết...

Liếc mắt thấy Long xịu mặt, Hạ nói nhanh:

- Tốt nhất chiều nay mình cứ đi chơi với nhau bình thường được không?

Thay vì đi xe của Long, Hạ sẽ mượn xe tới rủ Long đi...

Mặt Long tươi tỉnh trở lại:

- Ừ. Cứ ba giờ nhé?
- Thôi, năm giờ đi, cho trời mát đã. Với lại lúc đó anh Vũ mới về.

Hạ đi về, lòng nhẹ nhàng vì mình đã mang lại niềm vui cho bạn.

Buổi chiều, trời dịu mát sau một cơn mưa nhỏ. Hạ xin phép mẹ đi ăn sinh nhật nhỏ bạn, rồi mượn chiếc Cub 78 của anh Vũ, nói để lấy le với bạn một buổi. Chỉ cần hứa bữa nào sinh nhật anh, Hạ sẽ rủ Hằng tới, là anh cho mượn ngay. Thế là Hạ vù xe tới nhà Long tức khắc.

- Mình đi đâu đây Hạ?

- Tới nhà Hằng chơi đi. Lâu quá Hạ không gặp. Rủ nó đi chơi luôn. Hôm nay Hạ có giấy phép tới tám giờ lận đó.

Hạ nhường tay lái cho Long. Đôi bạn nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ trên đường phố. Hạ diện giản dị mà đẹp: áo pull vàng và một chiếc jean nhung đen. Long vẫn chơi “mô-đen học sinh” với chiếc sơ-mi trắng bỏ trong quần xanh đen, tiến bộ hơn nhờ một đôi bata trắng. Hạ ngồi sai tóc thơm ngát mùi dầu gội đầu hương cỏ, Long chợt bắt gặp ở mình một cảm giác gì đó thật lạ lẫm mà cũng hết sức dễ chịu.

Họ có hơi hăng khi được người nhà của Hằng cho biết cô đi Nha Trang chưa về. Họ cầu

nhà:

- Con nhỏ này cứ hè là nó biến mất.

Long bắn khoăn:

- Bây giờ mình đi đâu?

Hạ bước lên xe:

- Thôi, tùy Long tổ chức chương trình đó - Sục nhớ, cô thêm - Mà giao hẹn trước nghe: Hôm nay Hạ bao, chịu không? Hạ đang có nhiều tiền lắm! Lần khác hãy tới phiên Long.

Long phản đối:

- Không được! Ai lại đi chơi lần đầu mà bắt con gái phải trả tiền? Long cũng có tiền đây nè.

- Hồng chịu thì thôi, đi về! - Hạ bướng bỉnh.

Long đành nhượng bộ:

- Thôi được rồi. Lần sau là đến lượt Long.

Hạ tươi tỉnh:

- Vậy phải được không. À... Hôm nay mình có xe ngon, đi đâu xa xa chơi đi Long.

- Văn Thánh nghe? Hay Thanh Đa?

- Văn Thánh đi. Ở đó có bánh xèo, chả giò. Lâu rồi Hạ chưa ăn, thèm quá!

Chiếc cầu gỗ đưa đôi bạn trẻ vào khu tiểu đảo Văn Thánh. Những thân bạch đàn lả lơi chào đón. Gió thổi mát rượi, làm tóc Hạ bay bay lòa xòa trên má. Hạ hé môi ngậm mấy sợi tóc. Long bỗng thấy chân mình bước nhẹ tênh. Đôi bạn vào quán ăn, chọn một chiếc bàn nhìn ra mặt nước. Chiều êm đềm xuống. Miếng bánh xèo béo ngậy và thơm phức. Những cuốn chả giò giòn tan. Long ngồi nhìn Hạ, cảm thấy như mình đang ở trong mơ.

Đôi bạn uống nước ngọt. Hạ hỏi Long uống rượu được không và thắc mắc sao bây giờ mấy ông uống rượu nhiều quá, không biết bao giờ Long sẽ cầm ly rượu đầu tiên. Long nói:

- Điều đó chưa biết, nhưng ba Long sẽ không cấm, khi Long ra đời, làm việc. Trong lúc còn đi học thì thôi.

- Sao ba Long lại không cấm? Long nói ba nghiêm lắm mà!

- Đúng. Nhưng ba Long nói cũng có khi mình cần thiết phải biết uống rượu. Cái gì biết cũng tốt hơn không biết, vấn đề là không bao giờ để nó làm chủ mình hoặc làm hại mình. Tức là đừng để ghiền bất cứ cái gì.

Bữa ăn trôi qua khá nhanh, nhờ cả hai đều có “tâm hồn ăn uống”. Trời đã tối hẳn, nhưng nhờ có ánh trăng, họ vẫn còn nhìn được cảnh vật chung quanh. Ngoài sông, những chiếc pêđalo hình thiên nga vẫn còn lượn lờ. Long nhìn Hạ một lúc lâu, nhìn ánh trăng nhảy múa qua những tàu dừa tỏa xuống lung linh trên tóc Hạ, và chợt nói:

- Mình dạo một vòng trên mặt nước đi Hạ. Mới bảy giờ, còn sớm mà.

Hạ cười:

- Mỗi người đạp một chiếc nghe.

- Cũng được thôi. Để coi ai mới chân cho biết.

Đôi bạn ra khỏi khu vực quán. Ở chỗ ngã rẽ đi vào nhà hàng chính, Hạ chợt thấy một người trông rất giống ông Quang, ba của Hằng, đang đi bên cạnh một cô gái trẻ, đẹp, mặc áo đầm màu hồng phấn. Trời đã tối hẳn, dù có ánh trăng, nhưng chỗ đó có nhiều bóng cây, và người đàn ông quay mặt sang nói chuyện với cô gái, nên Hạ không thể xác định được. Cô xưa ngay ý nghĩ đó là ông Quang, bởi giờ này ba của Hằng phải đang ở nhà dùng cơm với mẹ Hằng chứ. Vả lại, Hạ cũng đã biết mẹ Hằng. Bà còn trẻ và rất đẹp, lại sành ăn mặc, trang điểm. Mấy lần Hạ đến nhà Hằng chơi, Hạ đều thấy gia đình của bạn rất êm ấm, hạnh phúc...

Con thiên nga từ từ rời bến, chỏ theo đôi bạn trẻ. Tiếng nước róc rách lướt. Lần đầu tiên Hạ ngồi bên cạnh một bạn trai, trong khung cảnh rất riêng tư. Cả hai cùng im lặng một lúc lâu, và rồi Hạ chủ động cất tiếng:

- Thôi, bây giờ Hạ phân công Long đạp, Hạ nghỉ. Một lát nữa Hạ nghỉ, Long đạp. Được không?

Long nhẹ nhàng nói:

- Với Long, Hạ muốn gì cũng được hết.

Hạ sợ ánh mắt Long quá. Ánh mắt ấy đang gần lại, gần lại. Một cánh tay Long quàng qua vai Hạ. Hạ chỉ còn thấy có khuôn mặt Long và một chút trắng thấp thoáng phía sau. Hơi thở của Long ấm áp phả vào mặt Hạ. Dường như Hạ nghe cả tiếng tim mình đang đập rộn ràng trong lồng ngực. Chưa bao giờ Hạ gần ai như vậy. Chưa bao giờ...

Long cũng chưa bao giờ được trải qua cảm giác ấy. Cuộc sống dường như không còn gì khác hơn một Hạ đang gần như thế. Hai gương mặt gần như sắp chạm nhau. Hương tóc Hạ thơm ngát. Long hôn đại vào má Hạ một cái. Như bị điện giật, Hạ hốt hoảng ngồi thẳng dậy, vuốt lại mái tóc. Long vội vã rút tay về. Hạ nói, giọng nghe khác hẳn:

- Đừng, Long...

- Long... xin lỗi Hạ - Long lúng túng.

Hạ đã lấy lại bình tĩnh:

- Không có gì đâu... Nhưng... Hạ nghĩ mình nên giữ thật đẹp tình bạn này. Long ráng giữ với Hạ nhé?

Long lẳng lặng gật đầu. Bỗng dưng Hạ thấy Long mới dễ thương làm sao. Thật nhanh, cô chồm tới mi nhẹ lên má Long:

- Vậy là huề nhé. Chuyện cũ bỏ qua nghe.

Đôi bạn bắt tay nhau. Hạ nói:

- Thôi mình về đi. Khuya rồi.

Họ ra về khi trăng đã lên quá những tàn cây.

3

Đoàn xe chạy như một đám phản lực cơ bay vùn vụt qua đường Đồng Khởi. Tiếng gầm rú của những động cơ xe gắn máy xoáy hết nòng xilanh nghe đĩnh tai nhức óc. Thiên bầu chật yên xe, khiếp đảm trước những đường lượn vòng vèo của Ngôn, mà chỉ một tích tắc sơ hở sẽ đưa đến tai nạn chết người. Những đôi mắt của người đi đường kinh hãi nhìn họ, rồi những tiếng chửi rủa quát tháo đuổi theo. Xe của Ngôn, một chiếc 67, đang ở hàng thứ hai của đoàn xe khoảng 15 chiếc. Ngôn đang cố hết sức vượt qua chiếc DD dẫn đầu, cách mình chỉ một thân xe, vì từ đây tới mức đến chỉ còn khoảng vài trăm mét.

Rạp mình trên thân xe, Ngôn quyết định sẽ vượt qua Chiến ở ngã tư Mạc Thị Bưởi, bằng tài len lách của mình, chứ nhất định không giảm bớt tay ga. Tất nhiên Chiến sẽ không để bị qua mặt dễ dàng. Tay đua nhiều kinh nghiệm này hiểu rằng chỗ dễ bị vượt qua nhất chính là ở các cua queo và những ngã tư, mà ai là người vừa gan dạ vừa vững tay lái hơn, sẽ thắng. Yếu tố may rủi không được tính đến, vì ngay khi chấp nhận vào một cuộc đua trên những con đường đông nghẹt xe cộ như thế này, tất cả đều sẵn sàng cho một rủi ro có thể là lớn nhất.

Đúng như dự đoán của Ngôn, Chiến buộc lòng phải khựng lại sau một chiếc Vônga bất ngờ thẳng lết bánh ở ngã tư để tránh một chiếc Cub 81 trên đường Mạc Thị Bưởi bên phía tay trái queo gấp sang Đồng Khởi ngay trước mũi xe. Như một cơn lốc, chiếc 67 của Ngôn lách qua bên phải chiếc Vônga, đâm thẳng vào chiếc Cub mà lúc ấy cũng chưa kịp bẻ hết cua. Người lái xe Cub trợn mắt khùng khiếp vì bất lực. Nhiều tiếng rú kinh hoàng vang lên. Không hiểu nhờ đâu mà đầu xe của Ngôn lại quật qua phải một lần nữa, tránh được chiếc Cub chỉ trong đường tơ kẽ

tóc. Nhưng tốc độ của lớn đã khiến chiếc 67 lao vào góc ngã tư bên phải phía trước, nơi đang có chiếc xe đạp của một phụ nữ trẻ chạy đúng tuyến trên đường Mạc Thị Bưởi bên phía tay phải vừa trở tới. Lại nhiều tiếng rú vang lên. Thiện nhắm mắt lại, trong khi Ngôn quặt tay lái về bên trái. Lần này thì đã chậm. Mũi xe 67 hất mạnh bánh trước xe đạp làm người phụ nữ cùng chiếc xe văng nhào vào lề đường. Chiếc 67 lao đảo mất mấy giây rồi chứng lại, vọt tiếp.

Tình huống ấy đã làm Chiến càng chậm trễ hơn, thậm chí vài chiếc xe đua chạy sau Ngôn còn vượt qua được hẳn. Khi vòng qua của Đồng Khởi, vào đường Tôn Đức Thắng, Ngôn mới ngửa mặt lên trời cười hăng hắc. Phần thắng coi như đã nằm trong tay. Chiếc xe dừng lại ngay trước bức tượng Trần Hưng Đạo, mức đến. Thiện nhảy xuống xe, lẳng lặng bỏ đi. Ngôn vội gọi giật ngược:

- Kìa, Thiện! Đi đâu vậy? Chờ tụi nó về đủ chung độ rồi mình đi chơi tiếp chứ!

Thiện lắc đầu:

- Thôi, đủ rồi. Cảm ơn mày.

- Nhưng mà mày... đi đâu vậy?

- Tao quay lại coi chị ấy có bị gì không?

Ngôn đưa tay ra dấu cản Thiện:

- Đừng có điên! Người đi đường mà nhớ được mày là thằng ngồi sau thì phiền! Không sao đâu. Tao đụng nhiều rồi, biết mà. Bà đó trầy trụa sơ sơ, còn chiếc xe cong niềng là cùng. Coi như bả xui xẻo vậy mà.

Thiện nhìn Ngôn bằng ánh mắt khinh bỉ, tiếp tục bỏ đi. Ngôn nhìn theo lắc đầu, rồi thở dài, đạp máy, kè theo:

- Nói vậy thôi! Giận hả? Tao tưởng mày cũng khoái tiết mục đua xe này lắm chứ.

Thiện vẫn lầm lì bước. Anh bị lôi vào trò chơi này quá bất ngờ. Hai tuần ngồi bên nhau ở lớp đã giúp họ trở nên khá thân thiết. Theo đề nghị của Ngôn, họ đã xưng hô “mày, tao”. Thiện có theo Ngôn đi uống cà phê nhạc Thái Sơn một lần, và cũng có lần từ chối lời Ngôn rủ đi vũ trường, vì Thiện không biết nhảy. Thiện thấy Ngôn còn đi học mà xài tiền như nước. Sở dĩ các thành viên của băng Bốn Mùa tôn Ngôn làm trưởng băng, có lẽ một phần cũng vì mọi cuộc đi chơi của băng phần lớn đều do Ngôn chi tiền.

Chiều nay, Ngôn đã đem xe tới nhà rủ Thiện đi uống nước. Cùng đi có cả Hiền, chạy một chiếc Su 100, chở theo một cô bạn gái bé lốٹ choắt. Uống nước xong, không biết đã cấp độ sẵn từ lúc nào, đúng bảy giờ tối là Ngôn và Hiền đã đưa hai chiếc xe đến điểm hẹn ở chân cầu Sài Gòn. Một đám xe lốٹ đã chờ sẵn. Có tiếng reo: “Ê, Ngôn Lì với Hiền Rót tới rồi kìa! Đủ mặt rồi. Bắt đầu đi!”. Thiện chưa kịp hiểu chuyện gì thì tất cả đã đạp máy, rú ga ầm ĩ. Cuộc đua bắt đầu sau một tiếng hú dài của cả bọn. Thiện phải thú nhận là mình có khiếp sợ. Nhưng điều làm anh vẫn còn run rẩy khi bỏ đi chính là cơn giận dữ cố kềm chế. Đây là một trò chơi quá hung hãn, độc ác, mà chính anh lại bị lôi vào cuộc.

Bất chấp lời khuyên của Ngôn, Thiện hấp tấp đi bộ ngược trở lại ngã tư Đồng Khởi - Mạc Thị Bưởi. Mới khoảng mười phút, nhưng quang cảnh đã hoàn toàn trở lại vẻ bình thường, như không hề có chuyện gì vừa xảy ra. Thiện đứng tần ngần một lúc lâu. Chẳng một ai để ý đến anh. Người phụ nữ trẻ đó ra sao rồi? Thiện thở dài, bỏ đi.

*

Hai người ngồi trong một quán nước gần trường. Thiện ném tờ báo lên bàn, chỉ vào một cột tin:

- Mày đọc đi.

Mẫu tin ngắn lạnh lùng cho biết tối hôm kia, một đám đua xe trên đường Đồng Khởi đã tông phải một chiếc xe đạp, gây chấn thương sọ não cho chị Nguyễn Thị Ngọc Trinh, phải đưa vào Trung tâm cấp cứu. Chị Trinh là công nhân, có một con nhỏ, chồng là bộ đội ở Campuchia.

Sự việc xảy ra càng làm dư luận lên án gắt gao bọn đua xe và đòi hỏi chính quyền phải có biện pháp trừng trị mạnh mẽ hơn đối với chúng.

Ngôn đọc xong, bình luận:

- Bà này xui quá! Mình đụng nhẹ hều vậy mà sao bà bị nặng dữ? Chắc cũng mấy cha nhà báo chuyên phóng đại...

Thiện bực bội ngắt ngang:

- Phóng đại cái gì? Mày chạy tốc độ cả trăm cây tông vô người ta như vậy làm sao nhẹ được?

Ngôn nhún vai:

- Nói vậy thôi! Biết làm sao bây giờ?

- Làm sao à? Lấy tiền thắng độ đó, đi đền cho người ta đi!

Ngôn nhăn mặt:

- Tối hôm qua tao xài với tụi nó hết rồi.

- Thì mày về xin tiền ở nhà...

Ngôn bật cười hô hố:

- Trời, mày làm như nhà tao là ngân hàng Nhà nước vậy!

Thiện thở dài:

- Tao không ngờ mày lại là người vô trách nhiệm như vậy.

Ngôn tròn mắt, giả giọng Maika:

- Trách nhiệm là cái gì? Thời buổi này có ai làm sai mà phải chịu trách nhiệm đâu? Mày khùng vừa vừa thôi Thiện. Tao mà đút đầu vô bệnh viện xin đền tiền cho bà là người ta kêu công an tố tao liền!

Thiện nhìn thẳng vào mắt Ngôn:

- Thí dụ tao kêu công an tố mày, có được không?

Ngôn nhìn sững lại Thiện, rồi nhếch mép:

- Thì cứ làm đi. Bộ mày tưởng chỉ mình mày có người nhà là công an à? Mà bằng chứng đâu? Mày quên là mày cũng tham dự cuộc đua xe đó sao?

Ngôn ngừng một chút, rồi nói, giọng đanh lại:

- Nói vậy thôi. Đừng giỡn mặt với tao. Tao chơi hết mình với bạn bè, nhưng thằng nào phản tao là mạt mình đó. Cỡ nào tao cũng chơi. Tao nói trước rồi, có gì mày đừng trách.

Ngôn đứng dậy, trả tiền cà phê, rời khỏi quán.

Hôm đó, ngồi trong lớp, Thiện và Ngôn không nói với nhau tiếng nào. Trong lòng Thiện cứ ray rứt không thôi. Đó cũng là lần đầu tiên, trong giờ học tâm trí Thiện để tạt đâu đâu. Người phụ nữ ấy có bị sao không? Đứa con của chị ấy mấy tuổi, được ai lo, làm sao sống? Giờ ra chơi, Hạ đến, hỏi thăm Thiện có việc gì không mà sao thấy có vẻ lo nghĩ. Thiện chối, nói chỉ hơi nhức đầu vì đêm qua thức khuya. Hạ cười cười, tỏ vẻ không tin, bỏ đi.

Thiện về nhà, bữa cơm trưa nuốt cũng không trôi. Ba làm việc ở cơ quan, không về. Thiện đánh bạo xin mẹ tiền để đi thăm một người bạn thân, nhà nghèo, bị tai nạn phải nằm viện. Mẹ cho được năm nghìn. Thiện lên phòng, đập luôn con heo đất đã dành dụm được hai năm nay, được tất cả trên hai chục nghìn. Buổi chiều, Thiện đạp xe đến Trung tâm cấp cứu trên đường đi ghé mua hai hộp sữa, còn bao nhiêu tiền cho hết vào một phong bì lớn. Lấy hết can đảm, Thiện vào Trung tâm cấp cứu hỏi thăm chị Ngọc Trinh đang nằm phòng nào. Được y tá trực cho biết sức khỏe Ngọc Trinh đã tạm ổn định, vừa chuyển từ phòng hồi sức ra phòng điều trị bình thường. Thiện mừng như chính người thân của mình được tai qua nạn khỏi. Nhưng rồi... Đứng

trước cửa phòng điều trị, Thiện không dám bước vào, đành tìm cách hỏi thăm một chị y tá khác vừa từ trong phòng ấy bước ra:

- Thừa chị, mẹ em nhờ đến thăm chị Ngọc Trinh. Xin chị chỉ cho biết chị ấy nằm ở giường nào?

Chị y tá nhìn chàng trai lễ phép bằng một ánh mắt thiện cảm:

- Chị ấy nằm ở cái giường trong góc kia kìa. Vừa mới ngủ. Em nên để chị ấy nghỉ. Có gì, cứ đưa lại cho cô bé con của chị ấy.

Mừng rơn, Thiện ngoắt cô bé đang ngồi bên giường chị Ngọc Trinh ra. Cô bé khoảng bảy, tám tuổi, người gầy gò, đôi mắt buồn buồn, nhưng mặt mũi rất sáng sủa, thông minh.

- Mẹ đang ngủ, anh gọi em cái này, tí nữa đưa mẹ nhé.

Thiện dú cái túi nilông cho cô bé.

- Cái này của ai vậy anh? - Cô bé hỏi ngay.

- Của các dì trong cơ quan mẹ - Thiện nói bừa.

Anh cầm đầu đi như chạy ra khỏi bệnh viện.

*

Giờ Vật lý của thầy Lê Thanh Tùng là một giờ rất đáng ngại với những học sinh không chuẩn bị bài vở kỹ. Thầy dạy rất tận tình, hết tiết còn sẵn sàng ở lại chỉ dẫn thêm cho những bạn chưa hiểu bài. Suốt hai tiết học, giọng thầy luôn vang lên sang sảng, thật trái ngược với tầm vóc thấp bé của thầy.

Rất đáng ngại vì bao giờ thầy Tùng cũng dành khoảng 15 phút đầu để kiểm tra bài tuần trước. Các học sinh được thầy gọi tên rất bất chợt, hoặc đứng tại chỗ trả lời một câu hỏi, hoặc lên bảng làm một bài kiểm tra nhỏ. Liên tiếp trong ba tuần, thầy đều gọi Ngôn, và cả ba lần Ngôn đều không trả lời được câu hỏi kiểm tra của thầy. Không hề mắc cỡ về sự yếu kém của mình, ngược lại, Ngôn còn có thái độ thách thức thầy Tùng. Lần thứ hai, được mời lên bảng để viết biểu thức cho tọa độ của một vật dao động điều hòa trong những trường hợp khác nhau, Ngôn đứng sững một lúc rồi trả lời không làm được. Khi thầy hỏi tại sao không làm được, Ngôn nhún vai nói tại tuần trước thầy đã gọi em lên kiểm tra, em tưởng tuần này thầy sẽ không gọi nữa. Cả lớp cười ồ, còn mặt Ngôn thì cứ căng căng. Lần đó, Hoa đã bình luận trong nhóm 4H là có lẽ Ngôn đã bị đứt dây thần kinh mắc cỡ. Lần thứ ba, được thầy gọi lên bảng Ngôn đứng tại chỗ, nói thưa thầy đừng gọi em em không biết gì đâu. Rồi Ngôn còn thắc mắc, hỏi tại sao bao nhiêu bạn thầy không gọi kiểm tra, cứ gọi mình em.

Thầy Tùng lặng người một lúc lâu mới trả lời được:

- Vì em là một học sinh kém mà lại lười biếng nên tôi mới tập trung vào em để mong em cố gắng siêng năng hơn. Nhưng nếu em đã muốn vậy thì tôi sẽ không bao giờ gọi đến tên em nữa. Thậm chí nếu không muốn học giờ của tôi, em có thể nghỉ, tôi cho phép không ghi tên em vắng mặt. Được chưa?

Đã quay người đi lên bục giảng, nhưng chợt thầy Tùng đứng lại, nói thêm với Ngôn:

- Học vấn là vốn quý nhất của con người. Không có nó thì dù có tiền có bạc cũng là người chẳng ra gì. Tôi muốn em hãy suy nghĩ lại trước khi quá muộn, Ngôn ạ.

Ngôn nhìn thầy Tùng bằng ánh mắt lạnh ngắt.

Một tuần sau, giờ Vật lý, Ngôn vẫn vào lớp. Lúc đó là khoảng mười giờ, sau giờ ra chơi. Cho học sinh ngồi xuống xong, thầy Tùng mới ngồi, và theo thông lệ, thầy kéo học bàn... Thầy hơi khựng lại, rồi cầm một tờ giấy lên đọc, mặt tái dần, bàn tay run lấy bầy. Cả lớp lặng ngắt như tờ.

Một lúc lâu sau, khi đã trấn tĩnh được, thầy Tùng đứng dậy, đưa mảnh giấy lên và nói với tất cả lớp:

- Tôi vừa nhặt được trong học bàn tờ giấy này, chắc chắn nhằm gọi cho tôi. Tôi xin đọc cho

các em nghe. Một người nào đó đã viết như thế này. “Ê, Lê Quốc Tùng là *lùn quốc tế*. Đừng có lỗi mà lùn, cổ ngày bị mất dạy nghe chưa?”.

Thầy Tùng dừng lại. Tiếng một con ruồi bay cũng có thể nghe được.

- Tôi đi dạy đã gần hai mươi năm, chưa bao giờ gặp một trường hợp như vậy. Em nào viết tờ giấy này, đứng lên đi!

Cả lớp vẫn lặng thinh.

- Em nào? - Mắt thầy Tùng rực lửa, nhìn trừng trừng về phía Ngôn, tờ giấy trong tay run bần bật.

Cả lớp tiếp tục lặng thinh.

- Đồ hèn! - Thầy quát, mắt vẫn trừng trừng nhìn Ngôn. Cuối cùng, thầy ngồi xuống, thở dài - Thôi được rồi, tôi sẽ không dạy nữa. Cho các em nghỉ.

Rất đột ngột, Thiện đứng dậy:

- Thưa thầy, đó là bạn Ngôn.

Ngôn tái mét mặt, nhìn Thiện trân trân.

Thiện vẫn bình tĩnh:

- Trong giờ ra chơi, bạn ấy đã lén bỏ tờ giấy đó vào hộp bàn...

Thầy Tùng không chờ Thiện nói dứt câu:

- Ngôn, đứng dậy!

Mọi cặp mắt đều dồn về Ngôn. Ngôn vẫn lì lợm ngồi im.

- Đứng dậy! - Thầy Tùng gần như phải quát lên.

Cả lớp càng lộ vẻ bất mãn. Có tiếng ai nói: “Đứng dậy cho rồi”. Nhóm Bốn Mùa cúi gằm mặt.

Ngôn chống tay lên bàn đứng dậy.

- Mời cậu đi ra khỏi lớp! Kể từ giờ phút này, tôi đuổi học cậu.

Ngôn nhếch mép:

- Nói vậy thôi! Thầy làm gì có quyền.

- Đừng gọi tôi bằng thầy. Tôi không là thầy của loại người như cậu, ít nhất tôi cũng có quyền không cho cậu được vào lớp trong giờ của tôi, trong khi chờ Hội đồng kỷ luật nhà trường xét đuổi học cậu.

Ngôn xách cặp đi ra. Ngang qua bàn thầy, hấn đứng lại, gằn giọng:

- Nói vậy thôi! Còn lâu tôi mới bị đuổi học, thưa ông!

Ngôn ra khỏi lớp rồi, thầy Tùng ngã phịch xuống, hai tay ôm lấy đầu, cả lớp khổ sở nhìn nhau. Hằng đứng lên:

- Thưa thầy, xin thầy đừng buồn. Ngôn là trường hợp cá biệt nhất của lớp này. Tụi em vẫn hết sức quý thầy. Mong thầy tiếp tục dạy chúng em.

Long cũng đứng dậy:

- Thưa thầy, em cũng mong thầy hãy vì chúng em...

Thầy Tùng vuốt mặt rồi ngẩng lên nhìn cả lớp:

- Thôi được rồi, các em hãy giữ lớp yên lặng, chờ thầy lên văn phòng báo cáo về trường hợp vừa qua. Thầy sẽ về ngay để chúng ta cùng tiếp tục...

*

Tan lớp học Anh văn buổi tối, Thiện lững thững đạp xe về. Cơn mưa dầm từ chiều đến giờ

vẫn còn rơi lắt rắt, làm Thiện cảm thấy se lạnh, trong cùng lớp học thêm này, còn có một vài bạn trong lớp 12A2 của Thiện, kể cả Hạ và Long trong ban cán sự lớp. Thiện được ngồi gần Hạ, và càng ngày anh càng cảm thấy mến cô bạn bí thư chi đoàn này. Hạ luôn vui vẻ và tử tế với bạn bè, nhưng Thiện cứ cảm nhận như Hạ có một sự đối xử đặc biệt dành cho mình. Tuy nhiên, anh cũng hiểu giữa họ còn có một người khác, và trong tình bạn, người đó đã đến với Hạ trước anh. Đó là Long. Hôm nay, Thiện đến sớm, đứng trước cổng trường sinh ngữ chờ Hạ, thấy Hạ với Long đạp xe song song đến, miệng nói cười ríu rít, Thiện bỗng dưng thấy buồn. Suốt buổi học, anh chỉ nói chuyện nhất gừng với Hạ, và tan học là lấy xe về ngay, không chờ Long cùng đi như thường lệ.

Có tiếng xe Honda nổ đòn sau lưng Thiện, nghe rất quen thuộc, rồi tiếng Ngôn cất lên khi chiếc 67 tới cặp sát bên Thiện:

- Ê Thiện, dừng xe lại mày.

Chiếc 67 ép đầu xe Thiện vào lề đường. Ngôn ngồi sau xe, người cầm lái là một tên lạ mặt, có vẻ lớn hơn Ngôn vài tuổi. Thiện dừng xe lại. Ngôn nhảy vội xuống xe khi chiếc 67 chưa dừng hẳn:

- Xuống xe đi, thằng phản bạn!

Thiện vừa bước xuống xe thì Ngôn đã xông tới đâm vào mặt anh. Thiện gạt tay Ngôn ra:

- Mày đánh tao à?

Ngôn gầm gừ:

- Chứ sao! Tao sẽ đập mày một trận cho mày nhớ đời, thằng chó!

Hai người xông vào nhau. Ngôn nhỏ con hơn, nhưng nhanh hơn, và có vẻ đã quen với trò đánh nhau. Những cú đâm của Ngôn làm Thiện đau điếng, và anh cảm giận nhận ra bàn tay phải của Ngôn có mang một nắm đấm sắt. Lúc còn ở Cần Thơ, Thiện có học võ với anh công an bảo vệ cho ba. Thiện quyết phải đánh cho Ngôn biết anh không phải dễ bị ăn hiếp. Ngôn cũng hơi ngạc nhiên về sự lì đòn của Thiện. Một cú đâm của Ngôn đã làm Thiện bị tóa máu nơi mặt, nhưng ngược lại, Ngôn cũng bị một cú ngay hàm choáng váng.

Người đi đường đã bắt đầu xúm lại. Tên bạn của Ngôn giục:

- Nhanh lên Ngôn!

Giữa lúc ấy, bỗng đâu Long từ ngoài xông vào, xô dạt hai người ra:

- Thiện, Ngôn, sao lại đánh nhau? Mà... thằng Ngôn này, mày đeo bàn tay sắt để đánh bạn à?

Ngôn lại nhào tới:

- Tránh ra, tao không có bạn gì với tụi bây!

Tên bạn của Ngôn vội vã dựng xe, nhảy vào vòng chiến. Không cần nói tiếng nào, nó bay tới đá vào lưng Long một cái chúi nhủi. Vừa lồm cồm gương dậy, Long đã bị nó đánh tới tấp. Long gắng gương chống đỡ, rồi biết mình không thể đánh lại, anh quyết định cắn răng chịu đòn, lăn xả vào ôm chặt lấy đối thủ. Cả hai cùng ngã nhào. Lúc đó, nhờ sức khỏe, Long đã có thể chống cự dễ dàng hơn với tên du đảng chuyên nghiệp.

Có tiếng tu huýt vang lên chói tai. Tên cùng đi với Ngôn lập tức xô mạnh Long ra, chồm dậy, lúi vào đám đông, mất hút. Hai anh công an và vài người đội viên dân phòng chạy tới. Ngôn và Thiện vẫn còn đang đánh nhau. Máu trên mặt Thiện chảy xuống ướt cả một mảng áo trắng trước ngực. Hai anh công an vội xông vào và dĩ nhiên đã khuất phục nhanh hai cậu học trò.

Cả bọn được mời về phường. Dắt xe đạp đi bên Long, Thiện nói nhỏ:

- Sao khi này Long không chạy đi? Đứng lại làm gì?

Long cười ngượng ngập:

- Mình không thích bỏ bạn.

Thiện ngập ngừng một chút:

- Còn... Hạ đâu?

- Hạ ở sau lưng mình kia!

Thiện quay đầu lại nhìn. Phía sau một vài người hiếu kỳ đi theo họ, là Hạ với đôi mắt đen nhánh, đang đạp xe chạy chậm chậm theo sau. Đôi mắt ấy đang nhìn Thiện, ngập ứ một nỗi lo âu thương xót. Khi thấy hai bạn và Ngôn đã bị đưa vào phòng, Hạ nhìn kỹ tên phòng rồi đạp xe chạy vụt đi...

*

Thiện đang giải bài tập Toán thì ông Trung đến ngồi gần anh:

- Thiện, ba muốn nói chuyện với con một lát. Thiện buông bút xuống, hồi hộp nhìn ba:

- Thừa ba, có việc gì ạ?

Ông Trung nghiêm mặt:

- Ba vừa được báo là cách đây ba ngày, con có tham gia trong một vụ ẩu đả ngoài đường phố và bị đưa về công an phường nơi đó. Như vậy, buổi sáng thứ ba, ba thấy con bị thương tích ở mặt và con giải thích với ba là bị té xe nghĩa là sao?

Thiện lúng túng:

- Dạ thưa ba...

- Con tự cho phép mình được nói dối ba từ bao giờ vậy?

- Thưa ba, con... Con chỉ sợ làm bạn lòng ba.

Ông Trung lặng lẽ nhìn Thiện một lúc lâu, và rồi ông chợt nhận ra đứa con trai của ông đã không còn bé bỏng nữa.

- Đó là một lời giải thích có lý, nhưng ba vẫn không chấp nhận - Giọng ông Trung dịu lại - Dù gì đi nữa, ba yêu cầu con phải thỏa thuận với ba một điều: con sẽ không bao giờ nói dối ba, mẹ. Con đồng ý không?

Thiện se sẽ gật đầu. Ông Trung vẫn nhìn sâu vào mắt con:

- Nhưng ngoài lý do sợ làm bạn lòng ba, con còn một lý do khác nữa...

Thiện chỉ im lặng. Ông Trung nheo mắt nhìn và hỏi luôn một câu:

- Ngôn chặn đường đánh con vì con đã thưa với thầy giáo việc nó đã làm bậy, phải không?

Thiện lại se sẽ gật đầu. Như vậy có nghĩa là ba đã biết hết mọi chuyện rồi. Lúc nào ba cũng trăm công nghìn việc, vậy mà mình còn làm ba phải mất thì giờ vì mình. Nhưng... lẽ nào mình có thể làm khác đi được? Chỉ một mình mình thấy Ngôn làm việc đó, mình lại có thể im lặng được sao?

Như hiểu được ý con, ông Trung nói:

- Con hành động như vậy là đúng. Trường hợp đó gọi là phản lại cái xấu, chứ không phải phản bạn. Bởi vậy, ba hơi ngạc nhiên khi nghe báo là chính con đã xin cho Ngôn được thả cùng lúc, bảo tất cả chỉ vì một sự hiểu lầm giữa bạn bè. Con muốn nói dối ba còn là vì muốn bảo vệ cho Ngôn, có phải không?

Ba rất ít trò chuyện, nhưng lúc nào cũng như đi guốc vào bụng mình. Thật ba đúng là công an loại xịn. Thiện len lét nhìn ba, gật đầu. Ông Trung thở dài:

- Ba như vậy mà có thể đi bênh con một cách vô nguyên tắc hay sao? Má con đã quá hiểu điều đó nên đã nhờ người khác đến can thiệp mà không dám cho ba biết. Con cũng hiểu ba như thế nào rồi mà. Nhưng, ba lại muốn con hiểu điều này: cái xấu cần được tằm dệp ngay từ khi còn là mầm mống. Những ai nhân nhượng với nó thường đều phải trả giá. Tại sao con lại bao che cho Ngôn?

- Con không bao che mà chỉ nghĩ chắc Ngôn vẫn còn có thể sửa đổi được.

- Thế Ngôn đã bị kỷ luật về hành động vô lễ với thầy giáo chưa? .

- Dạ chưa. Hội đồng kỷ luật của nhà trường đang xét. Nhưng hôm rày, Ngôn vẫn bỏ học. Tụi con đang cho một số bạn thân của Ngôn đi vận động Ngôn vào lớp và xin lỗi thầy Tùng, nhưng chưa đứa nào gặp được Ngôn cả.

Ông Trung im lặng một lúc, rồi đặt tay lên vai Thiện:

- Thiện à, báo chí đã lên tiếng mà ba cũng đã thấy điều này: học trò ngày nay không còn kính trọng thầy cô như ngày xưa nữa. Cũng có lúc có người đã tưởng lầm sự kính trọng như thế là phong kiến. Riêng ba, ba chỉ mong con một điều: hãy luôn luôn kính yêu thầy cô như cha mẹ mình. Người nào không có hiếu với cha mẹ, không kính trọng thầy cô, người đó không thể nào làm một công dân tốt. Con hiểu ý ba không?

Ông Trung nhìn thẳng vào mắt Thiện. Thiện lẳng lẳng gật đầu. Ông mỉm cười và đứng dậy:

- Thôi, ba đi ra để con học. Ba rất tin con. Nhớ đừng làm gì phụ lòng tin của ba.

*

Theo sự phân công của cô hiệu trưởng, thầy Minh tìm đến nhà Ngôn để thuyết phục Ngôn đi học trở lại, đồng thời trao đổi với ba Ngôn để tìm một giải pháp êm đẹp nhất cho trường hợp vi phạm đạo đức nặng của Ngôn.

Thầy Minh đã tần ngần một lúc lâu trước cánh cổng sắt lớn của một ngôi biệt thự nằm trên con đường yên tĩnh nhất trong quận. Nhón gót nhìn qua một ô trống trên cửa, thầy thấy trong sân đậu đầy những chiếc Honda, Suzuki đời mới và cả mấy chiếc xe con. Ánh sáng rực rỡ rồi tiếng cười nói từ sân thượng đổ xuống, cho Minh biết trên ấy đang có một bữa tiệc khá náo nhiệt.

Cuối cùng, Minh quyết định nhấn chuông. Có tiếng chó hực sau hai cánh cổng. Rồi người giúp việc xuất hiện. Đây là lần thứ tư trong tuần Minh đến tìm ông chủ nhà mà không gặp, nên vừa thấy Minh, người giúp việc đã tắc lưỡi:

- Chà, hôm nay ông ấy có nhà nhưng lại đang dự tiệc. Thôi được rồi, xin thầy vào chờ một chút, xem ông ấy có tiếp được không.

Minh dắt chiếc Suzuki cà khố của mình vào sân, vừa đi vừa hỏi:

- Còn Ngôn có nhà không?

- Cậu ấy đi vắng cả tuần rồi.

Người giúp việc để Minh đứng chờ trong sân, hai con bec giê to tướng nằm hai bên. Anh ta đi vào nhà một lúc sau trở lại, vẻ mặt tươi tỉnh:

- Ông mời thầy vào.

Một căn phòng khách cực kỳ sang trọng. Có thể nói là sang trọng nhất từ trước đến giờ mà Minh đã được bước vào. Toàn bộ nền nhà được trải thảm. Ánh sáng thiết kế hoàn hảo. Cửa kính với màn che. Hai bộ salon lớn và những vật dụng khác được bày biện bởi một bàn tay bậc thầy về trang trí nội thất. Có máy điều hòa không khí nhưng người giúp việc chỉ bật một chiếc quạt đứng gần nơi Minh được mời ngồi. Xong, anh ta lẳng lẳng biến mất.

Ông Quyến bước xuống cầu thang. Mặt ông hồng hào vì hơi rượu, ngày thường đã đầy đặn giờ càng căng bóng. Cái bụng tròn chật cứng trong một chiếc sơ-mi mỏng ngắn tay. Ông nhéo mắt nhìn khi thấy Minh đứng dậy, rồi bước tới đưa tay ra bắt tay Minh:

- Anh là chủ nhiệm lớp của thằng con tôi đó à? Tôi đang tiếp khách mà anh lại đến không có báo trước. Thôi được, nghe nói anh đã đến đây mấy lần rồi. Vả lại, với các thầy cô giáo thì tôi luôn có chế độ ưu tiên... - Ông Quyến đưa tay lên nhìn đồng hồ - Xin dành cho anh mười phút. Mời anh ngồi.

Họ cùng ngồi xuống. Ông Quyến rút trong túi ra một gói 555 mời Minh một điếu. Bật quẹt

gas đốt thuốc cho Minh xong, ông mới bắt đầu nói:

- Vụ thằng con tôi bị thầy... gì đó đuổi học là thế nào nhỉ? Theo tôi biết thì giáo viên đâu có quyền đuổi học sinh? Cái đó phải do bạn giám hiệu và Hội đồng kỷ luật. Ông thầy đó đuổi thằng Ngôn ngang xương, nó buồn bực bỏ nhà đi luôn, rủi làm gì bậy thì ai chịu trách nhiệm?

Minh lúng túng không biết trả lời như thế nào. Rõ ràng người làm chủ tình hình trong cuộc gặp gỡ này lại chính là ông chủ nhà. Anh chưa kịp nói gì thì ông Quyến đã tiếp:

- Tôi làm hội phụ huynh ở trường suốt hai năm nay, và tự thấy mình cũng không đến nỗi vô tích sự. Dám chắc với thầy là không có trường nào trên cả nước này nhận được lương giáo viên đúng hạn bằng trường của thằng Ngôn. Nhưng thôi, dẹp chuyện đó, kéo thầy lại nói là tôi kể công. Chỉ có điều tôi không hiểu tại sao con tôi lại bị đối xử thô bạo như vậy? Nó có sai, rõ ràng rồi, và tôi sẽ bảo nó xin lỗi thầy giáo. Con người mà, Bác đã nói chỉ có chết rồi mới hết sai lầm thôi. Vấn đề là phải biết nhận lỗi. Nhưng tôi cũng được biết là ông thầy đó cứ theo trù dập nó, hạ nhục nó liên tục trước cả lớp. Tôi nghĩ nhà trường cần coi lại phương pháp sư phạm của ông ta. Thằng Ngôn con tôi, tôi biết. Tính nó thẳng thắn lắm! Nhiều khi vì vậy mà mất lòng thầy cô... À quên nữa, sao, thầy tìm tôi có việc gì?

Đến lúc đó Minh mới được nói:

- Như vậy chắc ông đã biết hết về mọi việc. Đúng là thầy Tùng không có quyền đuổi học Ngôn mà chỉ có quyền đề nghị. Chúng tôi muốn Ngôn làm kiểm điểm và xin lỗi thầy, nhưng suốt từ hôm ấy đến nay, em Ngôn đã bỏ học, không vào trường. Bạn bè đi tìm cũng không gặp. Ban giám hiệu cử tôi đến gặp ông để bàn việc đưa Ngôn vào học trở lại, làm kiểm điểm và xin lỗi thầy giáo, trước khi Hội đồng kỷ luật của nhà trường phải họp.

Ông Quyến nhú mày lộ vẻ suy nghĩ rồi trả lời rất nhanh:

- Được rồi, thứ hai tới tôi sẽ bắt nó làm kiểm điểm nộp cho nhà trường và vào lớp xin lỗi thầy giáo. Nhờ thầy nói với các đồng chí trong Ban giám hiệu là xin miễn cho tôi việc họp hành, lúc này tôi bận quá, nội cái việc chạy tìm tiền mặt để phát lương cho các cơ quan hành chính sự nghiệp trong quận cũng đã đủ bở hơi tai rồi! Coi như việc này tôi hoàn toàn tin tưởng vào Ban giám hiệu. Về phía thầy Tùng, một lần nữa tôi đề nghị Ban giám hiệu nên có nhắc nhở ông ấy về phương pháp sư phạm. Theo tôi biết thì nền giáo dục xã hội chủ nghĩa khác hẳn nền giáo dục phong kiến, tư sản. Mọi học sinh đều được tôn trọng...

Dừng lại một lúc, ông thở dài sườn sượt:

- Mà sao ông thầy đó cũng cố chấp quá! Tụi con nít thiếu suy nghĩ, thấy sao nói vậy có vô lễ thì mình dạy cho nó biết, hơi đâu để bụng. Tôi nói vậy, phải không thầy?

Minh không biết làm gì hơn là phải gật đầu. Ông Quyến nhìn đồng hồ rồi đứng ngay dậy, chào vai Minh, đưa anh ra cửa:

- Vậy nhé, thầy Minh. Xin cảm ơn thầy đã chịu khó tới đây. À quên - Ông dúm cả gói 555 vào túi áo Minh - Xin biểu thầy gói thuốc hút chơi. Tôi bao giờ cũng quý trọng các thầy cô giáo. Không thầy đổ mày làm nên mà!

Minh ra về, ngẩn ngơ suốt buổi. Đêm ấy, anh không thể làm được một bài thơ nào theo kế hoạch đã định nhân một ngày kỷ niệm sắp tới.

*

Tiếng trống báo hiệu tan trường vang lên.

Thầy Tùng chậm chạp xếp sách lại. Như thường lệ, thầy hỏi cả lớp:

- Còn em nào có điểm gì không hiểu hoặc chưa rõ không?

Cả lớp nhìn thầy kính phục. Suốt hai tiết "Dòng điện xoay chiều" đã được thầy giảng hết sức rõ ràng, tường tận. Từng học sinh đều có cảm giác đây là buổi giảng hay nhất của thầy Tùng từ đầu năm học tới nay, mặc dù những buổi giảng trước của thầy cũng luôn luôn kết thúc khi cả lớp đã được thông suốt. Chỉ cần một học sinh còn có điểm không rõ là thầy Tùng sẵn

sàng ở lại để giảng thêm. Điều ấy cũng hiếm khi xảy ra. Về môn Lý, lớp phó học tập Long đã nhận xét là không cần phải đi học thêm.

Cả lớp cùng im lặng. Nhiều bạn đã rục rịch chuẩn bị cặp vở để đi về. Bất chợt thầy Tùng nói:

- Hôm nay, xin các em cho thầy thêm năm phút để nói với các em vài lời.

Hạ, Long và Hằng trao nhau một cái nhìn lo âu. Cả ba cùng linh cảm một điều gì không hay sắp xảy ra. Một tuần đã trôi qua từ cái hôm Ngôn có hành động quá hỗn láo với thầy Tùng. Ngôn vẫn bỏ học, trong khi Ban giám hiệu vẫn giữ một thái độ im lặng khó hiểu. Trong tình hình đó, việc thầy Tùng dạy xuất thần bài “Dòng điện xoay chiều” đã trở nên một điều đầy nghịch lý, bất thường.

Giọng thầy Tùng cất lên rất bình tĩnh:

- Các em thân mến, vừa rồi là tiết dạy cuối cùng của thầy ở lớp các em, và cũng là ở trường này. Có thể cũng là tiết dạy cuối cùng trong đời thầy. Như các em đã biết, em Ngôn, học sinh lớp này, đã phạm một lỗi lớn với thầy. Hôm qua, Hội đồng kỷ luật nhà trường đã họp sơ bộ, và thầy rất ngạc nhiên khi thấy các em trong Ban cán sự lớp không được mời dự. Phụ huynh của Ngôn và chính Ngôn cũng vắng mặt, chỉ gởi lại một bản kiểm điểm, trong đó có lời xin lỗi thầy, mà theo thầy thấy là không thỏa đáng, làm cho lầy có. Vậy mà Ban giám hiệu chấp nhận và chỉ đề nghị mức kỷ luật cảnh cáo. Riêng thầy, thầy còn được nhắc nhở về phương pháp sư phạm của mình...

Thầy Tùng nghẹn lời. Gần như cả lớp đều bồi hồi. Hằng đứng lên, sau đó cả lớp cùng làm theo cô:

- Thưa thầy...

Thầy Tùng đưa tay ngăn Hằng:

- Thôi, các em đừng nói gì nữa. Thầy rất tiếc, nhưng không còn cách nào khác.

Và thầy ôm cặp đi nhanh như chạy ra khỏi lớp.

4

Trăng sáng đến mức soi rõ cả bóng của Hằng và Hạ trên đường đi vào cổng tiểu đảo Đàm Sen. Trăng dát ánh vàng trên những tán lá và con đường đất đỏ, trăng lung linh óng ánh trên mặt hồ. Những con thiên nga - Ôi, lại những con thiên nga! - tối sầm lượn lơ trên mặt nước lấp lánh ánh vàng ấy, làm Hạ chợt quay quắt nhớ lại ngày nào với Long ở Văn Thánh. Đôi mắt to đen buồn buồn của Long lại hiện ra trước mắt cô, nặng trĩu một nỗi niềm không sao bày tỏ...

Chuyện đáng buồn ở lớp 12A2 đã qua, nhưng không hề được quên trong tâm khảm mọi người. Cô hiệu phó tạm thời xuống dạy thay thầy Tùng, trong khi chờ Sở điều về một giáo sư Vật Lý mới. Cô rất cố gắng, nhưng vẫn không sao lấp được khoảng trống thầy Tùng để lại. Giờ Vật Lý trở nên nặng nề, khô cứng, và giá trị của người thầy đã vắng mặt càng thêm lấp lánh.

Ngôn đã vào lớp học trở lại, nhưng hầu như bị cô lập hẳn. Nhóm Bốn Mùa xem như tan rã. Không khí trong lớp chùng lại như sau một đám tang. Công việc của Minh trở nên khó khăn hơn bao giờ hết. Chi đoàn lớp họp và chính thức phản đối việc xử lý kỷ luật quá nhẹ với Ngôn, từ đó đã đưa đến việc thầy Tùng phải bỏ dạy. Nhiều học sinh tỏ thái độ bất mãn và mất niềm tin với Ban giám hiệu qua việc xử lý này.

Có lần, Hằng đã nói chuyện riêng với Minh:

- Thưa thầy, nếu Ngôn không phải là con của giám đốc ngân hàng quận thì đã bị đuổi học rồi phải không?

Minh tìm cách tránh né:

- Xin em hiểu cho Ban giám hiệu đã phải quyết định dựa trên rất nhiều yếu tố, trong đó có cả yếu tố tạo điều kiện cho Ngôn sửa đổi trong năm học cuối cùng của bậc phổ thông. Nếu đuổi học em ấy thì coi như con đường vào đời sẽ bị cắt ngang. Cũng có yếu tố chiều cố vì ba mẹ

Ngôn đi làm suốt ngày, không có thời gian chăm sóc con cái...

Hằng nhìn thẳng vào mắt Minh bằng một ánh mắt trong veo - Minh vẫn sợ cái nhìn ấy:

- Nhưng không đuổi học thì ít ra cũng phải cảnh cáo và buộc Ngôn xin lỗi thầy Tùng, đồng thời Ban giám hiệu phải bằng mọi cách giữ thầy Tùng lại chứ? Thầy là chủ nhiệm lớp tụi em, không biết thầy đã làm gì...

Làm gì? Minh đang phấn đấu để trở thành giáo viên phụ trách cả khối 12. Anh cũng vừa được kết nạp Đảng, đang trong thời kỳ dự bị. Làm sao anh dám làm gì trái với tinh thần của Ban giám hiệu? Nhưng làm sao anh dám xác nhận điều đó với Hằng?

Minh thở dài, vờ cúi mặt:

- Thầy cũng đã có ý kiến với Ban giám hiệu đó chứ...

Hằng tiếp tục truy thầy:

- Thầy có ý kiến thế nào?

- Thì cũng như em vừa nói, phải có kỷ luật thích đáng hơn với Ngôn, và phải tìm cách giữ thầy Tùng ở lại...

Cả hai cùng im lặng, rồi Minh cố lấy giọng thật tự nhiên:

- Thứ bảy tới, ở công viên Đầm Sen sẽ có một đêm thơ giới thiệu các nhà thơ trẻ, trong đó có thầy. Thầy có một ít vé mời và muốn mời em đi. Không biết em có thích không? Đêm ấy là đêm rằm, trăng đẹp lắm!

Hằng tròn mắt:

- Sao thầy không rủ nhỏ Hạ? Nó thích văn thơ lắm đó.

Minh hơi sượng:

- Thì em đi với Hạ. Thầy thật tình muốn mời em.

Minh đã nói đúng ý của mình. Thật tình anh muốn mời Hằng, và chỉ một mình Hằng. Không hiểu sao, càng ngày anh càng cứ thấy mình phải nghĩ về Hằng, cô học trò mới 18 tuổi mà đã có vóc dáng và phong cách trưởng thành hơn các bạn. Những ngày không có tiết dạy ở lớp Hằng, Minh cảm thấy như đang bị thiếu vắng một điều gì đó rất cần thiết. Anh thường tìm cách đi qua cái lớp 12A2 mà anh làm chủ nhiệm ấy, chỉ để liếc mắt nhìn vào và được thấy Hằng. Nếu cô nhìn thấy anh và khẽ chào, mắt long lanh sáng, thì anh cảm thấy lòng nhẹ hẳn. Minh hiểu như thế là mình đã sai, rất sai, nhưng anh không có cách nào chống cự được nỗi xúc cảm của mình. Lẽ nào cái điều kinh khủng ấy - một ông thầy, mà lại là một ông thầy đã có vợ con, đi thương yêu cô học trò của mình - lại đang xảy đến với anh? Minh tự tin cho rằng không phải điều ấy đang xảy ra. Chỉ là một thoáng rung động lãng mạn nghệ sĩ trước một vẻ đẹp tinh khôi mà thôi. Rồi tất cả sẽ qua đi khi năm học chấm dứt.

Hằng cười, cái răng khểnh dễ thương đến mức khó hiểu:

- Em dốt thơ lắm, sợ không biết thưởng thức, bị thầy cười. Nhưng thôi, để em đi với nhỏ Hạ. Nếu thầy còn vé, cho tụi em thêm hai cái...

Minh còn, nhưng từ chối vì biết Hằng sẽ rủ cả nhóm 4H cùng đi. Anh chịu đựng có thêm một Hạ là đã quá đủ. Là giáo viên dạy Văn, anh biết Hạ rất giỏi môn này và theo dõi rất sát hoạt động sáng tác văn thơ của thành phố. Trong lớp, người làm anh cảm thấy thiếu tự tin nhất chính là Hạ. Cô bé rất kín đáo, nhưng nhiều lần, trong lúc giảng bài, Minh vẫn cảm thấy nhột nhột khi bắt gặp ánh mắt Hạ chăm chú nhìn như đang đánh giá trình độ của anh. Chỉ một lần duy nhất Hạ đứng lên hỏi Minh, sau tiết dạy của anh về văn học lãng mạn 1930 - 1945:

- Thầy nói văn học lãng mạn có nội dung bạc nhược, suy đồi và có tính chất phản động, không chiếm được cảm tình của quần chúng tiến bộ, và đã bị dư luận lên án nhiều. Nhưng sao em thấy những tác phẩm của nền văn học ấy vẫn cứ tồn tại bất chấp thời gian?

Đó là câu hỏi Minh vẫn hằng sợ nhất, mỗi khi giảng đến bài *Văn học lãng mạn*. Trong thâm

tâm anh, bài giảng khó thuyết phục nhất - cả với chính anh - cũng là bài này. Những tác phẩm thuộc dòng văn học lãng mạn 30 - 45, dù thế nào đi nữa, vẫn có một sức quyến rũ đặc biệt, và theo anh, rất khó chê về giá trị văn học. Đó là cả một kho tàng của dân tộc, nhưng năm nào anh cũng mất mấy tiết đứng trên bục giảng kết tội nó. Kết tội, nhưng trong đầu anh vẫn thuộc lòng những bài thơ của Xuân Diệu, Huy Cận, Lưu Trọng Lư, Hồ Dzếnh... của thời tiền chiến, và tự thâm tâm anh luôn phải nhìn nhận những đoạn văn xuôi của nhóm *Tự lực văn đoàn*, *Tiểu thuyết thứ bảy* có tầm cỡ mẫu mực của các bậc thầy trong thời kỳ bình minh của nền văn học Việt Nam.

Minh nói mà nghe như là ai khác đang nói:

- Điều gì đã khiến em kết luận như vậy? Ý nghĩa của sự tồn tại kiểu ấy, theo em là gì? Đây là đa số và đây là thiểu số? Đây là giá trị đích thực và đây là cái hào nhoáng phù phiếm?

Hạ không trả lời mà chỉ nói:

- Cảm ơn thầy.

Từ đó, không bao giờ cô đặt một câu hỏi nào với Minh nữa...

Giờ thì Hằng và Hạ đang đi bên nhau, dưới ánh trăng sáng vàng vạc. Hằng cười khẽ, hỏi Hạ:

- Ê mày, thơ thầy Minh có hay không?

- Cũng có một vài bài được. Lúc đầu, ổng làm hay hơn, bây giờ theo tao thì hơi sút, nhiều bài chẳng có hồn gì cả!

- Sao ổng hay khoe tao những tờ báo đăng thơ của ổng? Lúc này người ta đăng thơ ổng nhiều lắm mà.

- Nhưng chắc tại lúc này ổng nổi tiếng rồi. Nhưng theo tao, thơ là một mặt hàng mà thường thường chất lượng ít đi đôi với số lượng... Ừ, mà sao ổng lại đi khoe mày thơ của ổng?

- Ừ, tao cũng không biết sao nữa. Ổng cho tao mượn cả những tập thơ chép tay của ổng nữa, mà ông gọi là thơ không đăng báo. Vậy là cũng có loại để đăng báo và loại thơ không để đăng báo nữa sao mày?

Hạ không trả lời, có vẻ trầm ngâm, liếc trộm bạn. Hằng vẫn rất hồn nhiên:

- Tức cười lắm, Ổng đưa tao coi, rồi hỏi tao thích nhứt bài nào. Tao đâu biết nói sao, rui nhảm bài ổng thấy là dở nhứt mà mình khen hay thì... Tao nói đại là bài nào tao cũng thích. Ổng khoái lắm!

- Mày khéo lo. Với các nhà thơ thì không có bài nào của họ là dở đâu. Văn mình vợ người mà!

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là bao giờ văn của mình cũng hay hơn của người khác, trong khi vợ người khác thì bao giờ coi cũng hay hơn vợ mình!

- Gì kỳ vậy?... Ờ, hèn gì mấy ông đàn ông có vợ rồi mới hay lộn xộn hả mày?

Hạ lại không nói gì. Cô chợt nhớ tới người đàn ông trông rất giống ông Quang, trong buổi tối ngày nào ở Văn Thánh. Không hiểu sao từ ấy đến nay Hạ vẫn không thể xóa được mỗi nghi ngờ rằng đó chính là ba của Hằng. Rồi Hạ lại nghĩ không hiểu tại sao thầy Minh lại quá quan tâm đến việc “giới thiệu sản phẩm” cho Hằng. Thường thì các nhà văn nhà thơ bao giờ cũng muốn giới thiệu thơ văn của mình một cách đặc biệt với những người mà mình cảm thấy đồng điệu. Thầy Minh tìm thấy điều gì đồng điệu ở Hằng nhỉ?

Hằng có vẻ lo lắng:

- Một hồi mày nhớ cho tao biết bài nào, câu nào hay, nghe. Ổng hỏi mà tao ớ ớ nữa là kỳ lắm!

Họ đi qua chiếc cầu gỗ để sang tiểu đảo. Đã thấy Minh đứng chờ sẵn phía bên kia cầu. Mặt

Minh sáng lên khi nhìn thấy Hằng, Hạ:

- À, hai em đến đúng giờ lắm. Mời vào.

- Thầy còn đợi ai nữa không? - Hạ hỏi.

Minh lúng túng:

- À... không.

Chỉ như vậy thôi là đã đủ cho Hạ hiểu thầy Minh chỉ đứng đó để chờ họ, nói cho đúng hơn là chờ Hằng. Trông khi đó thì Hằng hỏi, rất ngây thơ:

- Cô đâu thầy? Tụi em muốn chào cô.

Minh càng lúng túng hơn:

- Không... Cô không đi - Và anh cười nói một cách đùa bỡn - Hôm nay thứ bảy, tivi có tường cải lương. Mà cô thì vẫn thích cải lương hơn thơ của thầy.

Hạ bỗng thấy mất hết cảm tình với Minh. Dù đó là sự thật, hay dù chỉ là một câu nói đùa, Hạ vẫn coi đó là một lời nói xấu vợ, người vắng mặt. Chính vì vợ tôi như vậy nên tôi buồn lắm, chúng tôi không bao giờ hiểu nhau, tôi rất cần một người cảm thông, chia sẻ... Phải vậy không, cái điệp khúc ấy? Giờ này, phải chăng vợ thầy Minh đang ngồi coi cải lương, hay lại loay hoay với con cái, việc nhà, tạo điều kiện cho thầy đi bay nhảy, làm nghệ thuật, gặt hái những vinh quang hào nhoáng?

Minh đưa Hằng, Hạ vào ngồi ở một chiếc bàn gần sân khấu mà anh đã dành sẵn. Ở đó, còn có một thanh niên khác đang ngồi, chìm trong bóng tối. Anh ta mặc một bộ đồng phục thanh niên xung phong cũ kỹ. Đôi mắt anh lóe sáng theo mỗi làn đóm lửa ở đầu diều thuốc trên môi anh cháy rực lên qua từng hơi rít. Thanh niên khẽ gật đầu chào Hạ. Nhưng khi quay qua Hằng, anh bất chợt nhìn cô, sững sờ. Môi anh chỉ khẽ mấp máy được một tiếng gì đó. Minh thích chí thấy bạn bối rối trước Hằng, chắc chắn là vì cô bé quá đẹp.

Giới thiệu với hai em đây là anh Đoàn Hùng, nhà thơ thanh niên xung phong còn đây là Hằng và Hạ, hai cô học trò của tôi, rất yêu thơ.

Hùng đã trấn tĩnh lại được. Anh gượng cười, cất tiếng, giọng rất trầm, ấm:

- Rất hân hạnh. Bao giờ đứng trước các cô nữ sinh, tôi cũng có mặc cảm già nua và ngu dốt.

Hằng và Hạ đều phải bật cười. Hạ nói:

- Anh Hùng đùa hoài. Ai lại không biết anh đã tốt nghiệp Đại học Tổng hợp khoa Văn rồi mới đi thanh niên xung phong?

Hùng tròn mắt:

- Trời đất, sao cô nắm lý lịch của tôi còn hơn trưởng phòng tổ chức nông trường vậy?

Minh chen vào:

- Tôi quên giới thiệu với ông, cô Hạ này giỏi Văn nhất lớp và rất thích đọc các sáng tác mới trên báo. Chắc hẳn tên tuổi của ông không xa lạ với Hạ đâu. Phải không Hạ?

- Dạ phải - Hạ chỉ đáp vắn tắt.

Cô còn mãi nhìn Hùng. Từ lâu cô vẫn rất thích thơ anh, những dòng thơ hồn nhiên giản dị, nhưng mạnh mẽ, quả đúng y như con người đang ngồi trước mặt cô. Hạ bỗng có ý nghĩ trêu chọc anh.

- Em không ngờ có ngày lại được biết anh - Cô nói.

Hùng cười mỉm:

- Rồi sao? Biết rồi... chán lắm, phải không?

Hạ lắc đầu:

- Điều đó thì em chưa biết. Nhưng...

Hạ bỏ lửng câu nói, đưa tay hất nhẹ mái tóc ra sau lưng, đầu lúc lắc nhẹ nhẹ, trông thật tinh nghịch, dễ thương.

- Nhưng sao? - Hùng hỏi.

- Người ta vẫn nói là không nên biết con người cụ thể của một nhà văn nhà thơ, một khi đã yêu thích tác phẩm của ông ta. Em không hiểu câu đó có đúng không?

Hùng bật người ra sau, cười sáng khoái:

- Đúng quá rồi chứ còn gì nữa!

Rồi anh quay sang Minh:

- Đúng là các cô học trò của ông ác liệt thật!

Cuộc trò chuyện diễn ra khá vui vẻ. Nhưng không hiểu sao, Hùng hầu như không nói gì với Hằng, dù thỉnh thoảng Hạ bắt gặp anh thường nhìn trộm Hằng với một nét gì đó hơi khó hiểu cho buổi gặp mặt lần đầu tiên như thế này.

Trăng đã lên cao, tỏa ánh sáng nồng nàn quyến rũ xuống cả khu vực. Đêm thơ như nhờ được trăng soi mà trở nên lôi cuốn hơn. Trong phần giới thiệu về anh, Minh lên đọc hai bài thơ tình có một bài anh cho biết là để tặng riêng các cô học trò lớp 12 của anh. Minh liếc mắt xuống phía Hằng và Hạ, Hạ hiểu ánh mắt của thầy không phải dành cho mình. Sau đó, một cô gái khác bước ra ngâm hai bài thơ khác của Minh, cũng về đề tài tình yêu. Đại khái tình yêu là một điều gì đó vô cùng riêng tư, thiêng liêng, và tác giả là người luôn sẵn sàng chết cho tình yêu nhưng lại không bao giờ tìm được một mối tình như ý. Cả bốn bài thơ của Minh đều được vỗ tay như những bài thơ khác của các tác giả trước đó. Thậm chí còn có một cô gái cầm bó hoa đồng tiền ra tặng Minh. Nét mặt Minh sáng rõ, và lúc đó Hạ mới hiểu rằng người ta có thể sống thích thú với những thứ rất phù phiếm như những đóa hoa đồng tiền kia, chỉ trong sáng mai là đã rũ tàn.

Đoàn Hùng đã làm thay đổi hẳn không khí đêm thơ khi tới phần dành cho anh, anh đã xin phép được hát một bài dân ca miền Trung, bằng một giọng địa phương rất chuẩn. Bài dân ca nói lên nỗi lòng của một anh chồng nghèo than thở về sự phụ tình của người vợ, được diễn đạt bằng lời văn hết sức mộc mạc nhưng lại thấm tận vào những cảm xúc bên trong của người nghe.

... Hồi nào em thất nghiệp em đi lang thang. Anh thấy em nửa tội nghiệp anh (đi) mang anh nuôi rày.

Hồi nào em bán nước đá anh đi may, hai đứa mình chung sống (chứ) không biết ngày (rồi) mai sau.

*Hồi nào em bắt ốc (rồi) anh hái rau. Bây giờ em để lại mối sầu này cho **qua**.*

*Hồi nào trái chuối chín cũng cén làm ba, trái cam tươi cũng **cén** làm bốn, nửa trái cà cũng **cén** làm năm. Bây giờ em lấy**nấu** em **en** nằm, em bỏ **qua** (chứ) **qua** hui quanh năm canh **qua** một mình.*

Anh bây giờ khóe mắt sầu cứ rung rinh.

Giọt lệ sầu, giọt lệ thảm như nước trong bình tuôn ra.

Anh bây giờ như con cuốc nó kêu tù oa.

Nó lẻ đôi, nó lẻ bạn, ôi chu choa là buồn...

Khán giả vỗ tay nồng nhiệt. Hằng thúc khuỷu tay vào hông Hạ, cười thích chí:

- Ông này vui quá há mày!

- Ờ dân thanh niên xung phong mà!

Trên sân khấu, Đoàn Hùng nghiêng mình, giọng buồn buồn:

- Thơ của tôi, nhất là thơ tình, thật chẳng là gì so với chất tình trong văn học dân gian

chúng ta trong những bài ca dao, những điệu hò, lý... Vì thế, tôi chỉ dám đọc thơ tình cho một người duy nhất nghe, mà người đó hiện không có mặt ở đây. Xin các bạn thông cảm cho, tôi chỉ đọc hai bài thơ viết về cuộc sống của chúng tôi, những người thanh niên xung phong.

Hùng đứng im và nhắm mắt lại, như để tập trung. Mọi người cùng im lặng chờ đợi. Bài thơ thứ nhất anh kể về cái chết của một cô thanh niên xung phong ở biên giới Tây Nam. Cô và nhân vật xưng “tôi” trong bài thơ vốn cùng một đơn vị, từ lâu đã yêu nhau nhưng cũng chưa dám nói. Cái chết của cô đã để lại trong anh một nỗi đau khôn nguôi. Bài thứ hai, Hùng viết về những vui buồn sau mười năm ở thanh niên xung phong tự nhìn lại. Tất cả mọi gian khổ rồi cũng qua đi, cái còn lại chính là những kỷ niệm được chất lọc, mãi mãi sẽ theo ta đến hết cuộc đời.

Sau những câu thơ quá trau chuốt và kiểu cách - thậm chí có những chỗ còn có phần lập dị, siêu thực - của Minh, những vần thơ mộc mạc, chân thành của Hùng càng trở nên có giá trị hơn. Khán giả vỗ tay nồng nhiệt, Hằng và Hạ cũng vỗ, mỗi cả tay. Hùng trở thành nhà thơ được hoan nghênh nhiều nhất từ đầu chương trình đến giờ. Anh cảm động đến lúng túng trên sân khấu. Còn Minh thì có vẻ khó chịu, mất tự nhiên, Hạ để ý thấy anh đốt thuốc hút mà tay hơi run run.

Hằng vô tình quay sang Minh:

- Anh Hùng làm thơ hay quá phải không thầy?

Minh phải gật đầu:

- Ừ, Hùng làm thơ về thanh niên xung phong thì khó ai qua được. Nhưng thơ tình thì...

Hạ nhìn sững thầy mình. Minh không thấy cái nhìn ấy, nhưng anh cũng đã kịp dừng câu nói. Sao thầy lại quá tự tin như vậy, Hạ nghĩ. Hùng không thích đọc thơ tình cho mọi người nghe, không có nghĩa là thơ tình của anh dở. Thậm chí Hạ còn thuộc được vài bài thơ tình của anh, chứ thơ của thầy Minh thì không. Tự tin, hay là một cách dè bủ? Hạ tiếp tục nhìn thầy mình bằng một đôi mắt phán xét. Cô biết các nhà văn nhà thơ hiếm khi phục tài nhau, nhưng những lời chê bai thốt ra vào đúng lúc này thì thật không hay.

Hùng đã định đi xuống, nhưng tiếng vỗ tay kéo dài đã giữ anh lại. Một cô gái cầm đóa hồng nhung chạy ào lên sân khấu, trao tặng anh. Hết sức tự nhiên, Hùng quàng tay qua vai cô gái và cúi xuống hôn thật nhanh lên má cô. Tiếng cười và tiếng vỗ tay càng dữ dội hơn. Cô gái then thùng chạy xuống. Người điều khiển chương trình tươi cười tiến ra:

- Trước tình cảm của khán giả như vậy, chúng tôi xin đề nghị anh Hùng phá lệ, đọc cho khán giả nghe một, hai bài thơ tình. Các bạn có đồng ý như vậy không?

Tiếng vỗ tay lại vang lên. Hùng ngần ngại một chút trước khi nói:

- Tôi xin phép chỉ đọc một bài thơ nửa thôi, để tặng mối tình đầu của tôi. Điều tôi muốn nói là mỗi người trong chúng ta đều có một mối tình đầu. Hãy biết trân trọng và gìn giữ nó, bởi đó cũng sẽ là một mối tình đẹp nhất trong đời.

Và anh cất tiếng đọc:

- *Khi xa em*

anh thấp đuốc nghìn phương soi người đẹp

những Tây Thi Đắc Kỷ cũng dễ tìm

duy có phiên bản của em là thất lạc.

Phiên bản của

người con gái đã đi qua đời anh

long lanh biến mất buổi đầu

môi hôn thiết tha gập lại

tình yêu không hề nói
vẫn đầy chật bụng tim.
Người ta có thể yêu nhau lan từ lúc biết yêu
cho đến khi không yêu được nữa
Ngày và Đêm rồi cũng theo nhau
những hạnh phúc trôi qua không ngừng lại
ai chà đạp tình yêu
thì hạnh phúc chẳng còn.
Khi anh không còn em
Ngày và Đêm giống nhau hết sức
ngày có lửa trời nóng nực
đêm bện ngót đêm đen.
Chào em, hạnh phúc của anh
phút thoáng qua đau nhói
những ngày đêm héo mòn chờ đợi
cuộc sống riêng tì vết của mỗi người
những nỗi buồn chen lẫn niềm vui
sự đổ vỡ bất ngờ đến thế?
Khi hạnh phúc bay đi lặng lẽ
cái bóng của đời ngược mắt tráo trưng
anh và em lẽ nào chỉ là những chứng nhân
cái o ép của đời bắt ta quay mặt lại
bên hông đời còn bày những con diều giấy
những hình nhân biết múa biết cười
những nông cạn bên trong
những hào nhoáng bên ngoài
những sâu thẳm chỉ đời ta biết được...
Tưởng như mình kết thúc
ngỡ mình sẽ nguội lòng yêu
lẽ đâu dễ dàng như thế
nên hoài hoài nhớ nhau
người ta có thể yêu nhiều lần từ lúc biết yêu
cho đến khi không yêu được nữa
có ai tan vỡ chẳng buồn?
Chính là anh đã mất em
chính là anh đã mất
phiên bản thứ hai của em không bao giờ anh còn bắt gặp
dấu trên đời vẫn có những Tây Thi

*những sắc đẹp và những con người mới
anh sẽ còn ôm đến cuối đời phiên bản tình yêu
em chẳng bao giờ gặp lại
dẫu cho anh thấp đuốc đi tìm...
Và như thế
đời bình yên hay đời sóng gió
hạnh phúc tầm thường hay hạnh phúc cao sang
những gặt hái trong đời anh nếu mai này tính lại
có lẽ nào không có mối tình em?[1]*

Hùng dừng lại và đám đông phải bàng hoàng mất mấy giây. Giọng điệu của thơ đã được đổi hẳn. Sự giản dị đan kết với những suy gẫm sâu xa. Nỗi đau mất mát và sự nuối tiếc chân thật như một lời tâm sự với chính mình. Hùng bước xuống sân khấu trong tràng pháo tay cuối cùng dành cho anh.

Minh bỗng hấp tấp đứng lên khi Hùng chưa kịp về lại bàn:

- Hai em cứ ở lại chơi. Thầy có việc phải về gấp.

Rồi anh cúi mặt bước nhanh ra ngoài. Hằng và Hạ ngạc nhiên nhìn nhau. Rõ ràng bài thơ vừa rồi của Hùng hơn hẳn những bài thơ sáo rỗng của Minh. Dù Hằng là người có trình độ cảm nhận về thơ yếu đến đâu đi nữa, cô cũng thấy được điều đó. Có lẽ Minh cũng biết vậy và trái tim kiêu ngạo của anh không chịu đựng nổi một sự thất thế như vậy.

Dù sao, cái tính hay thương người của Hằng đã khiến cô thấy tội nghiệp cho thầy mình. Hằng đứng lên bước theo Minh đi ra khỏi khu tiểu đảo. Dáng đi lăm lũi của Minh làm Hằng càng thấy se lòng.

- Thầy!

Minh dừng bước, quay lại, gương mặt dần ra khi nhận ra Hằng. Họ đang đứng bên bờ hồ rộng. Trăng sáng rực trên tóc, trên cổ và trên cánh tay trần của Hằng.

- Sao thầy lại bỏ về? Bọn em đã làm gì cho thầy buồn?

- Không. Thầy có việc bận thật mà.

Lần đầu tiên Hằng cảm thấy thầy Minh có gì đó quá nhỏ bé, cô đơn. Cô chưa hiểu được rằng trên đời này có rất nhiều người không chịu nổi sự thành công của kẻ khác, nên cô chỉ đơn giản nghĩ rằng Minh buồn vì mặc cảm thua kém Đoàn Hùng. Hằng an ủi thầy:

- Em biết thầy còn có những bài thơ khác rất hay, nhưng em không hiểu sao thầy lại không đọc. Nếu có dịp, em mong được thầy đọc cho nghe.

Dưới ánh trăng, da mặt Hằng mượt mà như lụa. Những sợi tóc mai óng ánh vàng lắt phất bay. Đôi mắt to long lanh nhìn Minh. Đôi môi hồng hé mở. Khoảnh cổ vàng sữa phập phồng. Minh muốn nghẹt thở vì vẻ đẹp trước mắt. Anh biết từ nay anh đã hoàn toàn quy ngã. Vâng, anh sẵn sàng đọc thơ cho Hằng nghe trong suốt cả đời còn lại, nhưng đêm nay thì... Anh không còn cách nào khác hơn là phải bám lấy cái lý do “bận việc” của mình.

- Được rồi, để hôm khác. Thôi, thầy về.

Hôm đó, trên đường về, lần đầu tiên Hạ thấy thầm lo cho bạn.

Minh dắt xe vào nhà lúc vợ và bé Bi đang quây quần trước chiếc tivi. Một chàng kép mặt bết phấn, mặc đồ rằn ri của lính ngự, đang gân cổ lên ca một khúc nhạc vàng rồi bất chợt đổi giọng để vào một câu vọng cổ dài thậm thụt. Cô đào đang diễn với anh thì ngồi ghế mây tay cầm điệu thuốc, khinh khỉnh quay lưng lại. Lại một tuồng cải lương của một đoàn tỉnh nào đó, tiết mục mà Minh vẫn ghét cay ghét đắng. Thế mà Cúc lại ngồi coi say mê, miệng há hốc, quên cả chén cơm đang cầm trên tay để đút cho Bi. Mái tóc của Cúc buộc lại một túm ở phía

sau bằng sợi dây thun. Bộ quần áo mặc trong nhà xốc xếch, nhàu nát. Những món đồ chơi bằng nhựa của Bi thì vứt bừa bộn chung quanh.

Bỗng dưng Minh thấy hết sức bức dọc. Anh bảo con:

- Bi, vặn nhỏ tivi lại!Ồn quá!

Con bé len lét nhìn anh rồi đi lại vặn volume nhỏ bớt. Vợ Minh nhăn mặt. Cô ấy vẫn thích nghe cải lương với âm lượng lớn, và thật đáng tiếc, đó là một trong những điều mà chỉ sau ngày cưới Minh mới biết, những điều tưởng như nhỏ nhặt thế mà bào đi rất nhanh lớp mạ tình yêu mong manh bọc ngoài mối quan hệ giữa hai người.

- Sao hôm nay anh về sớm vậy? - Cúc hỏi.

- Xong phần mình thì về chứ.

- Phải lúc nào cũng được vậy thì đỡ quá!

Cúc dứt một muống cơm cho Bi, rồi đặt chén xuống, đi lại bên Minh:

- Cho mượn coi chút đi.

- Cái gì?

- Thì... cái bao thư. Hôm nay về làm lơ nghe.

- Chưa có - Minh sực nhớ mình đã bỏ về mà quên cả khoan thù lao ít ỏi của mấy bài thơ. Có lẽ người ta cũng không ngờ anh lại về đột ngột như vậy. Chẳng lẽ ngày mai phải quay lại để xin nhận? Bực mình quá!

- Cái gì? - Cúc hỏi lại.

- Thì chưa có.

- Sao mấy lần trước...

- Hôm nay anh mệt về trước, mà người ta chỉ phát sau khi kết thúc. Chắc có đĩa lãnh giữm, mai sẽ đem lại.

- Đem lại! Rồi lại kéo nhau đi nhậu cho hết thì có!

Minh quay mặt đi, cố dần để không phải hét lên với vợ. Rằng sao cô lại nhỏ nhen, tầm thường như vậy. Rằng tôi đã hết chịu đựng nổi những cuộc tra tấn - chì chiết thế này. Xin hãy để tôi yên! Để tôi yên!

Nhưng anh vẫn cố giữ được giọng bình tĩnh:

- Có là bao nhiêu đâu em...

- Bao nhiêu! Thế lương thầy giáo của anh được bao nhiêu?

Minh thở dài:

- Thôi, anh hiểu rồi. Em đừng nói nữa. Em vặn nhỏ tivi chút nữa đi, cho anh lên gác làm việc. Ngày mai sẽ có tiền cho em.

Minh ngồi gục đầu trước trang bản thảo. Hình bóng Hằng lại hiện lên trong anh, tươi tắn, xinh đẹp. Đôi mắt trong sáng long lanh. Chiếc cổ tròn trĩnh. Những ngón tay thon dài... “Em biết thầy còn có những bài thơ khác rất hay. Nếu có dịp, em mong được thầy đọc cho nghe...”. Minh ngồi thẳng dậy, cầm bút, nắn nót viết cái tựa cho bài thơ mới: Đêm trăng. Ở dưới, anh viết một hàng chữ nhỏ hơn: tặng H., rồi ngồi chờ người. Câu thơ đầu tiên, quan trọng nhất, mãi vẫn chưa bật ra được. Đúng lúc ấy, cái giọng mái eo éo, nhừa nhựa của chàng kép hát khi nãy bất chợt vang lên chát chúa, rồi tiếng quát của Cúc: “Bi, nhỏ lại chút!”. Minh hiểu chắc là Cúc lại ra hiệu cho con Bi đến vặn volume lớn lên một chút, nhưng con bé đã vụng về mở hết ga.

Âm thanh nhỏ lại, nhưng những tiếng đàn ca vẫn lờng lờng tràn lên gác, ập vào hai tai Minh. Minh nhăn mặt, ném bút. Anh đứng dậy, đi xuống nhà, lảng lảng bước ra cửa. Cúc hỏi, chén cơm trong tay hầu như vẫn còn nguyên vẹn:

- Anh còn đi đâu vậy?

- Ổn quá, tôi không làm việc được. Tôi ra quán uống cà phê, bao giờ hết tivi thì về.

Cúc cười mỉa:

- Lúc này bày đặt khó khăn gớm! Chưa ra được câu thơ nào, đã tốn hết ly cà phê.

Minh không trả lời, bỏ đi. Gió đêm mát rượi hất vào mặt, làm anh thấy dễ chịu hẳn. Trăng đã lên cao, sáng vàng vạc. Minh bỗng tự hỏi không biết giờ này Hằng đã về chưa, đang làm gì. Buổi học thơ, với anh, chỉ còn chút an ủi: sẽ có một dịp khác, anh đọc thơ riêng cho Hằng nghe. Chỉ một mình Hằng.

*

Không chỉ Hạ mà cả Hân, Hoa cũng cảm nhận dường như thầy Minh có một mối quan tâm khác thường với Hằng. Đó chỉ mới là một cảm nhận mơ hồ, nên chưa đứa nào dám nói ra. Một buổi tối Chủ nhật, Hoa và Hân tìm tới nhà Hạ rủ Hạ ra quán Bố Già ăn kem. Sau khi thanh toán gọn ly kem sầu riêng đầu tiên, Hoa tấn công Hạ:

- Ê Hạ, tao coi bộ tên Long kết mô đen mày lắm phải không?

- Đừng có nói tầm bậy tầm bạ nghe! - Hạ trợn mắt.

- Ờ, tầm bậy tầm bạ vậy mà trúng tùm lum tùm la phải không?

Hạ nhăn mặt:

- Mày cũng biết là tao không ưa trò cáp đôi nhảm nhí đó mà.

Hoa vẫn tỉnh queo như không:

- Thì tao có nói mày kết đâu? Tao chỉ nói hẩn thôi! Chưa hết đâu. Tao còn thấy có một tên nữa cũng kết mày lắm.

- Ai?

- Thấy chưa? Hỏi vậy tức là xác nhận có rồi chứ gì?

- Đồ con quỷ! Đừng có tung tin đồn thất thiệt.

Lúc đó Hân mới xen vào:

- Ai vậy Hoa?

- Mày không biết à? “Con ma mới” đó! - Hoa đáp.

Cả ba cùng bật cười. Hoa cười to đến nỗi một vài người ở những bàn gần đó phải tò mò quay lại nhìn. Hạ nghiêm mặt:

- Thôi, giỡn vậy đủ rồi. Tao nghỉ chơi tui bây ra à!

Nói vậy, nhưng Hạ làm sao không cảm nhận, trước hơn ai biết, những điều Hoa vừa nói. Vâng, Long và Thiện... Hiếm có cô gái nào không ý thức được mình đang được ai quan tâm, để ý. Hạ biết hai người bạn ấy đều đang dành cho mình một sự chú ý đặc biệt, dù cả hai cùng đều rất kín đáo.

Nhất là Thiện.

Có lẽ vì mang ý nghĩ mình chỉ mới được quen Hạ, và nhất là biết bên Hạ còn có Long - vâng, lại cũng hiếm có chàng trai nào không ý thức được là mình đang có đối thủ hay không - nên Thiện luôn giữ một khoảng cách trong quan hệ với Hạ. Chính điều đó lại làm lộ ra sự bất thường, khiến một vài bạn trong lớp, trong đó có Hoa - đã để ý.

Sự thân tình đã đến với hai người từ sau cái hôm xảy ra vụ Ngôn chặn đường đánh Thiện, rồi cả bọn bị công an đưa về phường. Hạ chạy ngay về nhà Thiện, báo tin cho mẹ Thiện, báo tin cho bà biết và bà đã lén giấu chồng, nhờ người can thiệp cho tất cả cùng được thả ra ngay. Sau đó, Thiện đã đến nhà để cảm ơn Hạ. Mẹ Thiện còn bảo Thiện mời Hạ đến nhà chơi trong dịp sinh nhật bà. Bà tỏ ra rất quý Hạ. Hạ cũng thấy thích gia đình Thiện. Là gia đình một cán bộ

công an cao cấp, nhưng sinh hoạt trong nhà Thiện rất giản dị, bình thường. Bạn bè đến với Thiện đều được ba má Thiện coi như con cháu. Mới quen, nhưng Hạ không khỏi thấy phục Thiện. Cũng như Long, Thiện học rất giỏi nhờ một ý thức tự giác rèn luyện nghiêm túc. Ngay từ bây giờ, Thiện đã có một mục đích để hướng tới: trở thành một bác sĩ. Không hiểu sao Hạ chỉ thích những người sống có mục đích. Cô quan niệm đó chính là cái giúp phân biệt một con người tầm thường hay tốt đẹp.

Nhưng trong Hạ, Thiện chỉ có vậy. Một tình bạn mới, thân và phục nhau. Chỉ vậy thôi. Hạ không bao giờ bắt gặp ở mình một cảm giác xúc động lạ lẫm về Thiện, như cô đã từng có với Long. Có những lúc bất chợt trong khi đang đạp xe trên đường, đang ngồi học bài ở nhà, đang mơ màng sắp ngủ hay khi vừa tỉnh giấc, Hạ bỗng nghĩ tới Long. Ý nghĩ ấy thường mơ hồ, ngẩn ngui. “Câu ấy” đang làm gì nhỉ? Vậy thôi. Vậy thôi, mà Thiện không hề được chen vào. Vậy thôi, và gương mặt của Long nhiều khi cũng rất mờ nhạt, chỉ còn được đôi mắt. Và khi Hạ lúc lắc đầu để xua đi cái ý nghĩ mà cô cho là lộn xộn đó thì đôi mắt ấy cũng bay biến.

Lúc sau này, Hạ hơi băn khoăn khi thấy chính Long cũng cố tình giữ một khoảng cách với mình. Hạ cảm thấy, trước cô, Long vẫn còn giữ một mặc cảm nào đó. Rồi gặp Thiện, mà hoàn cảnh gia đình có ưu thế hẳn - lẽ tất nhiên Long cũng hiểu Thiện rất quan tâm đến Hạ - Long đã lui về vị trí cũ. Có những lần, đi từ xa, thấy Thiện và Hạ đang đứng nói chuyện trên hành lang, Long băng ngang lớp khác để đi vòng ngõ sau vào lớp. Long không đến rủ Hạ cùng đi học lớp sinh ngữ nữa, nói gì những cuộc đi chơi riêng của hai đứa!

Hạ âm thầm thấy thương bạn, nhưng cô hiểu mình không thể làm gì để khuyến khích Long. Đây là năm quan trọng nhất của đời học sinh, cả hai đứa phải tập trung hết sức lực và thời gian cho nó. Hơn nữa, hơn cả Long, Hạ hiểu cả hai sẽ gặp khó khăn rất lớn nếu cái điều mơ hồ giữa họ bỗng trở thành sự thật. Mẹ cô có quan điểm rất khắt khe trong việc chọn lựa đôi bạn cho con gái. Anh Vũ của Hạ đã tốt nghiệp đại học và ra đi làm. Năm ngoái, anh có một cô bồ, dẫn về nhà giới thiệu. Nhưng khi biết cô ấy là con một sĩ quan cao cấp chế độ cũ còn học tập chưa về, mẹ Hạ đã buộc anh Vũ phải thôi ngay quan hệ. Có lẽ hai người chưa yêu nhau đủ liều lượng, nên sau đó Hạ không còn nghe anh nhắc đến cô ấy nữa. Câu chuyện đó cho Hạ hiểu khó lòng mẹ cô chấp nhận Long. Khi thấy đôi lần Long đến rủ Hạ đi học, mẹ cô đã hỏi Long là con cái nhà ai. Đó là lần đầu tiên Hạ nói dối mẹ, rằng Long là con của một gia đình buôn bán nhỏ. Mẹ không nói gì, chỉ dặn Hạ:

- Con còn nhỏ, không nên chơi thân với bạn trai. Chơi với các bạn Hằng, Hân, Hoa được rồi. Nên nhớ năm nay là năm con thi tốt nghiệp rồi còn phải vào đại học...

Thấy mặt Hạ có vẻ “hình sự” quá, Hân đá chân Hoa:

- Thôi, đừng nói chuyện đó nữa.

Hoa ngoan cố, nói Hạ sao lúc này kỳ trước đây ba cái chuyện giỡn chơi như vậy giữa bốn đứa là tha hồ, bây giờ vừa mới động đến đã khó chịu quá. Hay đúng là... có gì rồi? Hạ làm thỉnh không thèm nói, quay mặt nhìn ra ngoài. Con đường Ngô Đức Kế tối Chủ nhật đông nghẹt người. Hàng loạt quán kem ngon mọc san sát đã lôi kéo các bạn trẻ nườm nượp đến, xe máy đủ loại dựng muồn kín cả một khúc đường. Đèn màu và nhạc nhẹ. Ly cốc khua lạnh canh. Tiếng cười nói ồn ào. Tiếng máy xe giòn giã. Bên phía đường Đồng Khởi, dòng xe cộ hối hả nối nhau chạy, những ánh đèn pha loang loáng. Từng đôi bạn bước vào và đi ra khỏi những quán kem. Ở kia, Hạ lại nghĩ tới Long nữa rồi!

Hoa hào phóng gọi thêm ba cái kem dừa. Hạ thờ ơ múc một thìa. Miếng kem thơm mát tan dần trong miệng, nhưng sao Hạ không cảm thấy ngon như những lần trước. “Câu ấy” đang làm gì? Có lẽ đang ngồi học. Hạ đã biết thời khóa biểu của Long. Các tối hai - tư - sáu, đi học Anh văn về còn dành thêm một giờ để làm các bài tập Toán, Lý. Những tối còn lại trong tuần, kể cả Chủ nhật, đều vào bàn ngồi học từ đúng bảy rưỡi. Không ti vi, không nghe nhạc, không mọi thứ giải trí. Hạ chưa từng được thấy bàn học ở nhà của Long. Cô chỉ hình dung có lẽ nó không đẹp bằng bàn của mình, nhưng sẽ rất ngăn nắp, sạch sẽ. Long nói bàn học của Long đặt trên gác, ngay trước một cửa sổ. Mỗi lần mệt, Long ngược mặt nhìn lên là thấy cả một bầu trời trắng sao trước mắt. Có một ngôi sao rất sáng trong chòm Đại hùng tinh, Long đã gọi nó là ngôi sao bốn

mạng của Thúy Hạ. Mỗi lần Long nhìn lâu, nó lại càng lấp lánh sáng...

Hạ mơ màng nhìn lên trời. Trời tối đen, không một vì sao.

Hoa lại cất tiếng:

- Tụi bây có tin là thầy giáo và học trò có thể yêu nhau không?

Hân dè dặt:

- Chắc có, nhưng cũng hiếm lắm.

Hoa cười:

- Hiếm gì? Cô giáo với học trò còn yêu nhau được, nói gì! Tụi bây coi truyện “Vòng tay học trò” chưa? Hết ý!

Hân dọa:

- Mà coi truyện chép tay vậy bự chứ gì? Tao mệt bí thư chi đoàn bây giờ?

- Thách mày mệt đó! Tao coi truyện in đảng hoàng....

- Nhưng mà là truyện của chế độ cũ - Hân cãi.

- Thì mình phải coi để biết nó vậy bự như thế nào mà cấm chứ.

Hạ phải phì cười với hai bạn. Hoa quay sang Hạ, gọi chuyện:

- Ê bí thư chi đoàn, mày thấy sao? Chuyện thầy giáo với học trò yêu nhau đó?

- Tao thấy đó là chuyện thường - Hạ đáp.

- Nhưng nếu ông thầy đó đã có vợ con rồi thì sao? Có là chuyện thường không?

Hạ ngồi thẳng người dậy, nghiêm mặt nhìn Hoa:

- Tao biết tụi bây đang định nói chuyện gì. Không nên. Nhỏ Hằng không có dính dáng gì trong chuyện đó đâu. Đừng làm nó buồn.

Hoa không chịu thôi:

- Vậy là mày cũng công nhận thầy Minh có dính dáng trong chuyện đó phải không?

Hạ găm nghĩ rồi thở dài:

- Cũng có thể... Nhưng, có thể đó chỉ là một thoáng xúc động nghệ sĩ. Tụi bây nên nhớ ổng còn là nhà thơ nữa.

Hân không đồng ý:

- Bộ nhà thơ là có quyền xúc động lia lịa như vậy sao? Rồi rồi con người ta thương lại thiệt thì sao? Ráng chịu hả?

- Nhiều khi ở nhỏ Hằng có những điều gì đó mà thầy Minh hằng mơ ước - Hạ vẫn ráng tìm cách lý giải.

- Rồi coi như có quyền theo tán tỉnh nó? - Hoa bực bội hỏi.

- Tao chưa thấy có bằng chứng gì gọi là ổng theo tán tỉnh nhỏ Hằng cả.

Hoa đặt mạnh quả dứa xuống mặt bàn:

- Nói thiệt tụi bây, từ đâu tao đã thấy có gì đó không ưa được thầy Minh. Coi ổng dỏm quá! Trong vụ thầy Tùng, càng thấy rõ con người ổng hơn.

Hân trầm ngâm:

- Nhưng mình phải làm gì để nhỏ Hằng đừng bị ảnh hưởng chứ?

Hạ quyết định:

- Tụi bây cứ yên tâm, tao tin nhỏ Hằng không dễ bị ảnh hưởng đâu. Phần tao, tao nhận với

tụi bây là sẽ nói chuyện riêng với nó để lưu ý nó hơn. Được chưa?

*

Hằng nằm dài trên giường, hai tay lót phía sau gáy, mắt đăm đăm nhìn lên trần nhà. Hạ ngồi chỗ bàn học của Hằng, im lặng đọc lại lần thứ hai một bài thơ viết tay bằng nét chữ nắn nót quen thuộc...

NHỮNG NGÀY THÁNG HỌC TRÒ[2]

(Tặng H.)

Tôi đến giảng đường những buổi sớm mai,

Không có em chợt nhiên lòng hờn dỗi

Đứng ngẩn ngơ nhìn mây bay và hỏi:

Em có yêu không hay nhí nhảnh giả vờ?

Thấy em cười - tôi lại muốn đọc thơ

Ca tụng một năm chỉ toàn ngày Chủ Nhật

Tương tư tóc em thơm hơn cỏ mật

Nên đến gần hơi thở lại run run.

Không dám điều ngoa như một kẻ đi buôn

Tôi chỉ làm thơ và yêu em đắm đuối

Dư dả nụ cười tặng em từng buổi

Lại thiếu lời gian dối để huênh hoang

Dòng sông xưa con nước vẫn trong xanh

Ngày tháng học trò mưa về chưa ướt tóc

Trên đỉnh trời ngàn ngôi sao đang mọc

Đừng để nỗi buồn rơi xuống lạnh môi

Tôi làm thơ như một kẻ rong chơi

Trước sân trường nâng niu vài quyển vở

Lật từng trang lại thêm hôn ngọt cỏ

Dòng chữ nào cũng có dáng hình ai

Rồi buổi sáng nào cầm chiếc dép trong tay

Tối đến tặng em như trong cổ tích

Chỉ em mới mang vừa đôi hài ngọc bích

Nên em thành... công chúa của riêng tôi

Hạ thở dài. Phải công nhận đây là một trong những bài tương đối khá của thầy Minh trong thời gian gần đây. Cảm xúc cổ phần thật hơn. Thầy Minh yêu Hằng thật hay sao?

Hằng nói, giọng đều đều, mắt vẫn nhìn lên trần nhà:

- Đó là bài thơ thứ hai ổng tặng riêng cho tao. Khi đưa tặng tao, mắt ổng nhìn tao ghê lắm. Lúc này tao hơi sợ ổng, nhưng tao biết làm sao bây giờ? ổng có làm gì đâu mà tao phải tránh?

Hạ thấy bối rối thay cho bạn. Cả hai cùng còn quá trẻ để có thể hiểu được tình huống này và thái độ xử sự nên như thế nào. Hạ rụt rè hỏi bạn:

- Nhưng mà... thấy thế nào... với thầy Minh?

Hằng im lặng một lúc lâu. Hạ không chờ đợi được:

- Ý tao muốn nói là...

Hằng ngồi thẳng dậy, nhìn Hạ:

- Tao hiểu rồi! Nói thiệt mà mày tao cũng thấy mình hơi khó hiểu. Tất nhiên là tao không thể nào thương thầy Minh được, nhưng khi tao cũng thấy có gì đó tội nghiệp ổng. ổng kể tao nghe hết chuyện nhà của ổng rồi. Gia đình ổng không được hạnh phúc...

- Thầy Minh kể với mày như vậy? Hồi nào? Tại sao lại kể?

Hằng nhún vai:

- Ai mà biết tại sao? Hôm Chủ nhật vừa rồi, tự nhiên ổng đến đây, tặng tao bài thơ này. Nhà chẳng có ai. ổng đọc tao nghe mấy bài thơ, rồi bỗng dưng ổng tâm sự... Kể cũng tội nghiệp ổng. Nhưng biết làm sao bây giờ?

Hạ lo ngại khi nghe bạn liên tiếp hai lần nói đến chữ “tội nghiệp”. Cô chẳng có chút xú kinh nghiệm gì về chuyện yêu đương, nhưng sách vở cũng giúp cô hiểu người ta rất dễ lầm lẫn giữa tình yêu và cái gọi là lòng thương hại. Kể cả một tình yêu, nếu được xây trên nền tảng của sự thương hại, cũng khó lòng bền vững.

Chợt Hằng nhoài người, cầm lấy tay Hạ:

- ổng chưa nói gì với tao đâu, nhưng tao muốn hỏi mày cái này... Ví dụ ổng... thương tao thiệt thì... sao?

Hạ thấy về điều này thì mình có thể trình bày rõ ràng ý kiến:

- Không có sao gì hết! Làm sao chấp nhận được! Mình còn nhỏ, còn đi học. ổng đã có gia đình. ổng muốn gì thì muốn, nhưng thái độ mày phải rõ ràng, dứt khoát. Như thế chính ổng cũng sẽ không dám làm gì khác hơn.

Hằng nằm lăn ra giường, cười sằng sặc:

- Đúng mà là bí thư chi đoàn! Nhưng thôi, tụi bây cứ yên tâm, không có chuyện gì xảy ra đâu. Có lo là lo cho... mày kìa!

Hạ ngơ ngác:

- Cho tao?

- Chứ còn gì nữa? Thầy Minh nói vậy chứ làm sao thương tao bằng lớp phó học tập thương mày? Rồi “con ma mới” nữa!

Hạ xô vào bạn:

- Đồ quỷ! Nói bậy không à!

Hai đứa ôm nhau vật lộn trên chiếc giường nệm mousse rộng thênh thang của Hằng. Toc Hằng, người Hằng, giường gối Hằng đều thơm ngát, và lần đầu tiên sau mấy năm không vật lộn như thế này, Hạ chợt ý thức bạn mình đã trở thành một cô gái hoàn chỉnh, nở nang, đầy sinh lực. Hai chiếc nút bấm ở ngực áo Hằng bật ra, phô gần trọn vẹn bộ ngực đầy đặn, trắng hồng, phập phồng thở. Má Hằng đỏ hây hây. Chẳng buồn cài lại nút áo, cô nhảy ào xuống giường:

- Ê, hai đứa mình đi tắm đi. Lâu quá tao với mày không có tắm chung. Nhớ hồi lớp bảy, lớp tám không? Vui ể sợ!

Bỗng dưng Hạ thấy thẹn thẹn.

- Thôi, kỳ lắm.

- Kỳ gì? Đi. Xuống phòng mẹ tao đi, có bồn tắm nước nóng nước lạnh đang hoàng.

- Rồi mẹ Hằng đâu?

- Giờ này mẹ tao đâu có ở nhà.

- Sao lúc này nhà mày vắng quá!

- Thì lúc này ba tao ổng đi suốt ngày, có khi hai ba hôm mới về. Mẹ tao thì có hôm ở lại cơ quan cả buổi trưa... Kệ, vắng thì tao càng được tự do.

Nghe bạn nói, Hạ lại chột nghĩ tới ông Quang. Có đúng là ông quá bận rộn chỉ vì công việc?

Người đàn ông lần ấy Hạ gặp, có phải là ông không? Nhìn nét mặt hồn nhiên, vô tư của bạn, Hạ thấy trong mình gợn lên một nỗi lo âu. Hằng rất thần tượng hóa ba má. Điều gì sẽ xảy ra khi một trong hai thần tượng ấy bị sụp đổ?

Hạ đầu lắc nhẹ để xua đi nỗi ám ảnh ấy, rồi hỏi bạn:

- À, lúc nãy đi vào nhà, tao thấy có cái ông nào lạ lạ chạy chiếc Cub 70 ra. Ai vậy?

Hằng cười:

- À, chú Đăng. Ông đó vui lắm. Bạn của ba má tao, đang ở nhờ tạm cái phòng trên sân thượng. Tức cười lắm, ổng chưa có vợ mà...

Hằng định kể bạn nghe câu chuyện về cái lưng đầy vết móng tay phụ nữ của chú Đăng, nhưng dừng lại kịp. Không khéo Hạ lại nghĩ mình là con nhỏ vô duyên, nhiều chuyện!

Hạ chưa kịp hỏi thì Hằng đã rút phắt cái khăn lông lớn, vung tay:

- Thôi, đẹp! Đi tắm! Hôm nay ra lệnh cho bí thư chi đoàn phải... kỳ lưng lớp trưởng! Đi!

II

1

Phân xưởng làm tôm ở Xí nghiệp Cầu Tre náo nhiệt hẳn mỗi khi có học trò trường Hạ kéo đến lao động giữa hai học kỳ, theo một hợp đồng kết nghĩa giữa hai đơn vị. Học trò vừa được giáo dục về lao động, vừa góp phần gây quỹ cho trường, lớp và cả thu nhập cho cá nhân. Những giờ lao động kiểu ấy vui nhộn và thiết thực hơn rất nhiều so với cách tổ chức trước đây. Dầu sao việc bóc vỏ những con tôm còn lạnh ngắt, rồi phân loại, cân ký để đưa vào đông lạnh, cũng cho các bạn học sinh thấy ngay được kết quả lao động từng buổi của mình, lý thú hơn nhiều so với việc cuốc đất lên vồng để trồng khoai, sắn, hoặc còng lưng ngồi uốn mấy cái lò so cho chiếc máy roay Sinco, vừa cực lại vừa không biết sau này kết quả sẽ như thế nào. Những con tôm vừa bóc vỏ trông trắng hồng, mũm mĩm, sắn chắc mới ngon lành làm sao! Tất nhiên cái ngon lành của nó chỉ những người xa lạ ở tận đâu đâu mới được thưởng thức, nhưng với ý thức rằng công việc mình đang làm sẽ góp phần đem thêm ngoại tệ về cho đất nước đã đủ cho đám học trò - vốn chưa từng làm được điều gì ích lợi thiết thực - thấy hào hứng.

Hoa vừa bóc tôm vừa ồn ào đổ đám bạn đứng gần mình:

- Đố tụi bây ở nước mình, con vật nào dài nhất? Đứa nào nói trúng, tao tặng luôn mớ tôm này giờ tao bóc được đó! Hân, mày biết con nào không?

- Con trăn! - Hân nói đại.

- Trật bét!

- Con bạch tuộc! - Đức hét.

- Tầm bậy!

Tùng ra bộ bí mật:

- Tao biết rồi!

Hoa hơi run:

- Biết rồi thì đừng nói.

Cả đám nhao nhao:

- Để cho nó nói chứ! Ê Tùng, nói đi. Trúng là mày hốt mớ tôm đó coi như đạt chỉ tiêu có quyền về sớm rồi. Cho nhỏ Hoa ở lại làm tới chiều luôn.

Tùng gạ Hoa:

- Muốn tao không nói thì chia một nửa đồng đó đi!

Hoa nổi nóng:

- Đồ bóc lột! Nói đi!

- Con ... sán sơ mít!

- Đồ quý! Dô diên!

Cả bọn lăn ra cười. Tùng tranh thủ cơ hội quơ lẹ mấy con tôm bự của Hạ đang đứng bên cạnh về phía mớ tôm của mình, rồi hất mấy con tôm nhỏ trả sang. Tôm bự dễ bóc vỏ, mà chỉ vài con là đủ kí, làm chẳng mấy chốc đã xong chỉ tiêu. Mỗi đứa mỗi lần được phát một xô tôm đủ cỡ, nên cứ có dịp là hoạt động tráo tôm lại diễn ra, đổ bể là bị cự cãi chí chóe.

- Thua hết rồi phải không? - Hoa hỏi.

- Rồi, nói đi. Con gì?

- Con tôm! - Hoa đắc ý nhìn quanh các bạn.

Cả bọn phản đối:

- Xí, con tôm mà dài nhất!

- Chứ gì nữa? Này nhé, cái đầu nó ở Việt Nam, còn cái mình thì ở tận Nhật Bản, Hồng Kông. Vậy không dài nhất nước là gì?

Hạ vỗ tay:

- Hay quá! Đúng rồi!

Tùng len lén chộp thêm một con tôm bự nữa thì bị Hân phát hiện:

- Ê Hạ! Thằng Tùng chôm tôm của mày kìa!

Hạ xách nguyên cái xô đựng đầu tôm, vỏ tôm lên:

- Biết điều trả lại ngay! Không là ta cho nguyên cái xô này lên người bây giờ!

Tùng riu riu bỏ lại. Cả bọn lại càng cười ầm ĩ. Đức bình luận:

- Tao nghi câu đố của tên Hoa lấy ở báo Tuổi Trẻ Cười quá!

Hoa bĩu môi:

- Còn lâu! Tờ báo đó dở ẹc, làm sao biết được câu đố hay như vậy.

Những bàn tay đeo găng cao su cứ thoăn thoắt nhặt tôm, thấy ra làm mấy loại trên mặt bàn, trong khi các câu chuyện cứ tít tắp nổ ra không ngừng. Họ bàn về những chuyện vui buồn trong học kỳ I vừa trôi qua, về chương trình cho đêm Noel Sắp tới, về những mô-đen quần quai trong dịp Tết này... Những câu chuyện của tuổi học trò, biết bao giờ mới cạn?

Suốt từ đầu buổi, Hằng cứ lẳng lặng làm việc. Cô đứng cuối một dãy bàn, hơi tách ra khỏi các bạn, không hề tham gia trong bất cứ câu chuyện nào. Nét mặt cô càng lạnh lùng càng đẹp như một pho tượng. Chỉ rất tinh ý người ta mới nhận thấy hai quết quăng thâm quanh mắt cô. Hằng thao tác rất nhanh và là một trong những người đầu tiên hoàn thành định mức của ngày hôm đó. Cô lẳng lẽ ra về một mình.

Trên đường về, Hân, Hoa và Hạ ghé vào một xe nước mía. Hân hỏi Hạ:

- Nhỏ Hằng hôm nay sao kỳ quá!

- Chắc nó bị bệnh. Chiều hôm qua, tao đã thấy nó sứt sứt cả buổi.

- Bệnh gì? Tao thấy hình như nó có chuyện gì buồn lắm.

Hoa chen vào:

- Hay là tại ông thầy Minh? Tao nghi lắm.

Hạ gạt đi:

- Không có đâu.

- Mà nói chuyện với nó chưa? - Hoa hỏi.

- Thì tao đã kể cho tụi bây nghe rồi. Bảo đảm không gì chuyện gì đâu mà.

Hân phân công:

- Thôi, tối nay nhỏ Hạ chịu khó ghé nhà nhỏ Hằng lần nữa đi. Tao lo quá! Tao thấy mặt nó buồn hiu ồ. Mọi ngày nó đâu có vậy.

- Ờ, tao cũng vậy. Không biết chuyện gì đã xảy đến cho nó - Hoa hưởng ứng.

Hạ không nói, nhưng tự nãy giờ còn lo hơn các bạn. Cô không tin có nguyên nhân thầy Minh trong nỗi buồn của Hằng. Phải chăng cái điều mà cô hằng lo đã xảy ra? Hằng đã phát hiện ông Quang đang chia xẻ tình yêu với một người phụ nữ khác?

Tối ấy, Hằng đã tiếp Hạ bằng một vẻ mặt khép kín, và tiếp dưới phòng khách chứ không

đưa lên phòng riêng. Cô giải thích với bạn là cô đang bệnh chỉ muốn được nghỉ ngơi. Thái độ khó hiểu của cô trong suốt buổi lao động chỉ là vì quá mệt mỏi. Các bạn cứ yên tâm về cô. Chẳng có gì quan trọng cả.

Chỉ cần nhìn vào mắt Hằng là Hạ biết ngay bạn mình nói dối. Cô thở dài, từ giã ra về sau khi chúc Hằng mau hồi phục sức khỏe. Trên đường về, Hạ cứ băn khoăn mãi. Chuyện gì đã xảy đến với Hằng? Phải là một chuyện gì ghê gớm lắm, và rất riêng tư, Hằng mới giấu Hạ như vậy. Chuyện gì?

Vâng, cái chuyện ấy đúng là ghê gớm - không, phải nói là khủng khiếp - đến quá sức chịu đựng của Hằng, làm cô bàng hoàng suốt từ đêm qua. Đêm qua...

*

Đêm qua...

Hằng đã chớm bệnh từ chiều. Có lẽ vì cô đã dốc quá nhiều sức cho kỳ thi cuối học kỳ, nên người yếu hẳn. Tháng 12, trời đổi lạnh bất chợt, sáng sớm ra đường không mặc áo ấm đã đủ để trưa đến, cô thấy người gầy gầy mệt. Ý y vào sức khỏe của mình, Hằng vẫn gắng đứng làm cho xong chỉ tiêu trong ngày, rồi còn đi ăn chè Yên Đỗ với các bạn. Chỉ khi về đến nhà, cô mới bắt đầu thấy thối. Toàn thân mỏi nhừ, đầu nặng trĩu. Tắm xong, cô lên giường nằm vùi cho đến bữa cơm tối.

Ông Quang, ba Hằng, đã đi công tác tỉnh. Nhà chỉ còn hai mẹ con - vì chú Đăng ăn cơm ngoài - nên Hằng phải gắng gượng ngồi dậy ăn cơm với mẹ cho mẹ yên lòng. Cô uể oải nuốt được lưng chén cơm rồi xin phép mẹ lên phòng đi ngủ sớm vì thấy hơi mệt. Mẹ hỏi Hằng có bệnh gì không, để mẹ đưa thuốc cho uống. Hằng tự tin chỉ cần ngủ ngon một đêm là sẽ khỏe lại - đã bao lần cô bị như vậy - nên lắc đầu, nói cô chỉ mệt vì thiếu ngủ sau những đêm thức khuya học bài. Mẹ hôn trán cô và chúc cô ngủ ngon. Hằng nhìn mẹ, cảm động. Mẹ còn trẻ và vẫn rất đẹp. Nhiều người đã nói Hằng đẹp là nhờ giống mẹ. Cũng không ít người, thấy hai mẹ con Hằng đi với nhau, đã lầm tưởng là hai chị em. Hằng luôn tự hào về nét xinh đẹp dịu dàng của mẹ, như vẫn tự hào về tài năng và uy tín của ba. Trong mắt cô, không một ông bố bà mẹ nào có thể so sánh được với ba mẹ mình.

Nhưng giấc ngủ mãi vẫn không đến, trong khi đầu Hằng càng lúc càng nghe nhức buốt. Chiếc đồng hồ nhỏ ở đầu giường cứ tích tắc đếm nhịp. Tám giờ. Chín giờ. Mười giờ. Có tiếng chuông điện, rồi tiếng kéo cửa sắt dưới nhà, có lẽ chị Năm - người giúp việc - đang mở cửa cho chú Đăng đi chơi tối về. Rồi mười một giờ... Tích tắc, tích tắc, tích tắc... Mười một giờ rưỡi. Không chịu nổi nữa, Hằng ngồi dậy, loạng choạng đi ra mở cửa phòng, bước qua phòng mẹ định xin thuốc uống. Cô hơi ngạc nhiên khi thấy cửa phòng mẹ chỉ khép hờ.

Hằng nhẹ nhàng đẩy cửa, bước vào. Ngọn đèn ngủ soi rõ mặt giường nệm trống trơn. Hằng lần bước đi vào phòng tắm. Cũng chẳng có mẹ ở đó. Cô bỗng có một cảm giác sợ hãi thật kỳ lạ. Nửa đêm, mà mẹ đi đâu?

Cổ trấn tĩnh, Hằng nhẹ bước đi ra hành lang, đến đầu cầu thang, nhìn xuống dưới nhà. Phòng khách, phòng ăn, nhà bếp, đều không một ánh đèn. Chị Năm ngủ ở một căn buồng nhỏ bên cạnh nhà bếp Hằng rón rén xuống lầu, mò mẫm đi trong bóng tối, đến trước phòng chị. Phòng đóng kín cửa, tối đen, bên trong vọng ra tiếng thở đều đều của chị Năm. Hằng ra xem lại cánh cửa lớn. Tất cả ổ khóa đều được khóa từ bên trong. Vậy thì, mẹ ở đâu?

Tim đập thình thịch trong ngực, Hằng lại trở lên lầu, nhìn qua phòng mẹ một lần nữa. Căn phòng vẫn trống trơn. Cô đi đến đầu cầu thang dẫn lên sân thượng, ngần ngại nhìn, rồi lấy hết can đảm, bước lên.

Căn phòng của chú Đăng nằm ngay đầu cầu thang, phía bên trái. Bên phải là cánh cửa dẫn ra sân thượng, cũng được khóa kín từ bên trong. Ánh đèn ngủ trong phòng chú Đăng hắt ra khe cửa, tạo thành một vệt sáng xanh biếc. Toàn thân Hằng run lẩy bẩy khi cô nghe có tiếng cười khe khẽ vọng ra từ khe cửa ấy. Đó là một tiếng cười của phụ nữ, và chính là giọng cười của mẹ cô!

Hằng phải bấu chặt tay vịn của cầu thang mới đứng vững được. Mẹ cô, người mẹ thân yêu của cô nửa đêm lại lên phòng chú Đăng làm gì khi ba cô đi vắng? Mồ hôi Hằng rịn ra khắp người, trước một phát hiện quá khủng khiếp. Cô nhắm mắt lại, thở ra một hơi dài. Không, không thể là mẹ của cô đang ở trong ấy! Đứng yên một lúc lâu, Hằng bậm môi, bước lên hết cầu thang. Trong phòng lại lặng im. Thật nhẹ nhàng, cô áp tai vào cửa. Làn cửa gỗ mỏng không ngăn được những tiếng rên khe khẽ, đều đặn. Không nén nổi, Hằng khom người nhìn qua lỗ khóa. Chiếc giường của chú Đăng đặt ngay phía tường đối diện với cánh cửa. Hằng điếng người trước quang cảnh đang diễn ra ngay trước mắt mình...

Cô vịn tay vào tường, từ từ đứng dậy. Căn nhà như đang sụp đổ dưới chân cô. Miệng khô quánh, cô run rẩy, sờ soạng ngồi xuống bậc thang đầu, mắt trừng trừng nhìn vào bóng tối phía trước. Mãi một lát sau, cô mới có cảm giác mình đang ngồi làm mồi cho muỗi. Thình lình, cô đứng phắt dậy, nhặt một chiếc dép của chú Đăng để phía trước và ném mạnh vào cửa, rồi bỏ chạy xuống phòng mình, vật mình xuống giường, nức nở khóc.

Một lúc sau, Hằng nghe tiếng cánh cửa phòng mình mở ra thật nhẹ, rồi tiếng bước chân rón rén đi vào. Tiếng mẹ cô cất lên, nghẹn ngào:

- Hằng!

Hằng vẫn nằm im. Giọng mẹ cô thảm thiết hơn:

- Hằng ơi!

Cô xoay người lại. Mẹ đứng trước mặt cô, mặt tái nhợt. Chiếc áo ngủ mỏng manh, xộc xệch. Mái tóc rối. Đôi mắt cụp xuống. Đôi môi... Trời, đôi môi ấy, khi này... Và hai bàn tay với những móng dài sơn màu hồng cánh sen đang run rẩy kia nữa, giờ Hằng mới biết chúng chính là thủ phạm của những vết xước dọc hai bên hông chú Đăng, chứ không phải ai khác. Đôi bàn tay ấy đã từng vuốt ve Hằng, từng âu yếm ba... Trời ơi, sao mẹ lại có thể làm được chuyện tồi bại như thế!

Ánh mắt Hằng lạnh như băng. Mẹ như một tử tội, quỳ sụp xuống bên giường Hằng, nắm lấy tay cô:

- Con tha lỗi cho mẹ.

Hằng lặng lẽ giăng tay ra và quay mặt vào tường. Thế là hết, người mẹ mà cô yêu quý!

Giọng mẹ cô đều đều vang lên:

Nhiều năm qua, ba và mẹ không còn yêu nhau nữa... Ba con có rất nhiều nhân tình, kể cả cô thư ký hiện nay của ông ...

Hằng ngồi bật dậy, hét:

- Im đi! Bà không được quyền nói xấu ba tôi.

Hai mẹ con trừng trừng nhìn nhau. Mặt bà Quang lộ vẻ đau khổ cùng cực. suốt 18 năm, đây là lần đầu tiên đứa con duy nhất đã xưng "tôi" với bà. Đứa con mà bà vẫn hãnh diện và đặt rất nhiều kỳ vọng. Đứa con mà bà đã một thân một mình vất vả nuôi nấng, trong những ngày ông Quang lại vào Nam chiến đấu biên biệt, thậm chí có khi hàng năm trời không nhận được một chút tin, trong lúc mẹ ông đã bị bệnh, qua đời. Lúc ấy, Đăng, người bạn học cũ, nhờ thế gia đình nên được ở lại Hà Nội làm công tác nghiên cứu, đã thường xuyên lui tới chăm sóc giúp đỡ bà, và dần dần bà mới hiểu Đăng đã yêu bà từ lâu nhưng không dám nói, cuối cùng đã thành người đến sau trong cuộc đời bà. Những ngày tháng ấy... Làm sao Hằng hiểu được nỗi dằn vặt của một người đàn bà trẻ, đẹp, yếu đuối, sống xa chồng... trong một cuộc sống cực kỳ khó khăn với một người đàn ông luôn ở bên cạnh, lúc nào cũng sẵn sàng đưa tay ra giúp đỡ. Tình yêu của người đàn ông ấy, bà không thể đáp ứng, nhưng sự sâu sắc và mãnh liệt của nó không thể không làm bà cảm động. Đồng thời nó cũng khiến bà nhận ra một điều: tình yêu giữa vợ chồng bà sao mờ nhạt, đơn giản quá. Ông là một sĩ quan quân đội, nhà chỉ còn một mẹ già, gia đình hai bên có quen biết nhau từ lâu. Một chuyến ông đi phép từ miền Nam ra, lúc bà vừa học xong trung học. Chỉ cần một sự đánh tiếng và vài cuộc tiếp xúc là lễ cưới của họ đã diễn ra, đơn giản

như chính tình cảm mới mẻ của họ. Đơn giản, nhưng vẫn tồn tại vững chắc cho đến một ngày Đấng quay lại tìm và làm cho bà hiểu điều đó. Chỉ đáng tiếc là bà đã không hiểu một điều khác quan trọng hơn, rằng trong tình yêu, khi sự so sánh bắt đầu xuất hiện, thì đi cùng với nó chính là mầm mống của sự đổ vỡ.

Hòa bình lập lại, ông Quang trở về, với hào quang của một người lính đã trực tiếp góp công vào sự nghiệp thống nhất đất nước. Thế nhưng... Không hiểu sao tình cảm vợ chồng của họ bỗng lợt lạt hẳn. Cuộc sống quân ngũ nhiều năm đã biến ông Quang thành một người đàn ông cục mịch, ồn ào. Ông vụng về hẳn trong đối xử với vợ, thậm chí có khi còn có phần thô lỗ, dung tục. Tất cả những điều đó chỉ làm cho bà Quang nghĩ tới sự tẻ nhạt, mềm mọng của Đấng. Chỉ mới là nghĩ tới thôi, nhưng khi trong tâm tưởng của một trong hai người, vợ hoặc chồng, mà lại có sự hiện diện của một bóng hình thứ ba, dù rất mờ nhạt, thì thật là điều nguy hiểm cho cuộc sống chung của họ.

Đấng và ông Quang vốn cũng đã biết nhau, nên sự trở về của ông không hề cắt đứt sự tới lui thăm viếng của Đấng, nhất là khi ông Quang thấy ngay cả Hằng cũng tỏ ra mến và tin cậy người bạn thân của gia đình này. Rồi ông Quang được quyết định chuyển ngành, vào công tác trong Thành phố Hồ Chí Minh. Đấng thì được cho đi nghiên cứu sinh ở Liên Xô. Thỉnh thoảng những lá thư từ bên ấy bay về, cho bà Quang hiểu Đấng vẫn còn nghĩ tới mình. Những lá thư mà lúc đầu còn viết chung là "đôi dòng thăm anh chị" gửi về địa chỉ nhà họ, sau gửi riêng về cơ quan bà Quang mà bà đọc xong luôn cất kín trong hộc bàn làm việc, không hề đem về nhà. Cứ thế, bà sống với chồng nhưng vẫn mơ hồ tơ tưởng đến người bạn trai ở phương trời xa xăm đó...

Còn ông Quang? Ngay từ đầu được bố trí những vị trí quan trọng, cuộc sống đến với ông ngày càng dễ dàng, thoải mái hơn. Những quan niệm sống trong ông cứ dần dần thay đổi từ lúc nào ông cũng không hay biết. Ông vẫn cứ tin mình là một con người tốt, là "cách mạng nội", là bản thân đã được thử thách, trui rèn qua bao gian lao, khổ ải. Trong khi đó, ông lại bắt đầu quen với những cuộc tiệc tùng, liên hoan, chiêu đãi, quen sử dụng những tiện nghi vật chất ngày càng hào nhoáng, hiện đại... như quen sử dụng những sức mạnh của quyền thế. Không ai dám nhắc nhở ông, trừ chính bản thân con người cách mạng trong ông. Nhưng con người đó, lại bị bịt mắt bằng những tấm huân chương và bằng khen dày đặc, luôn yên tâm và hài lòng về bản chất trung kiên của mình. Cuộc sống bây giờ nó quy định phải thế, vị trí công tác mình phải được hưởng như thế, có sao đâu, miễn mình vẫn yêu nước, thương dân, sẵn sàng cống hiến và hi sinh cho chủ nghĩa xã hội. Thí dụ như, rủi cách mạng gặp tai biến, mình vẫn sẵn sàng đổ máu để bảo vệ, sẵn sàng vào chiến khu cầm súng trở lại kia mà. Và, cứ thế, con người yêu nước, thương dân, sẵn sàng cống hiến và hi sinh... ấy, dần dần đã có thể uống hàng chục lon Heineken, chỉ hút được thuốc 555, nghe nhạc vàng đã thấy quen tai, hàng ngày đi xe còn có máy lạnh, và thoải mái chi xài tiền của của Nhà nước. Ông lầm tưởng những điều đó là do vị trí công tác quy định và tương xứng với những gì ông đã làm được cho Nhà nước, cho nhân dân, trong vị trí ấy. Chế độ bao cấp đã làm ông không thể có cảm giác xót của của một người chủ tư nhân, và ông cũng không thể hiểu là với những quyền lực và phương tiện như ông đang có, bất cứ người chủ tư nhân nào cũng có thể đạt hiệu quả hơn ông hàng chục lần.

Trước đây, quân ngũ làm thay đổi con người ông, thì bây giờ, cuộc sống của một cán bộ thời bình càng làm ông thay đổi gấp bội. Nước da xanh mét trở nên hồng hào, những góc cạnh gồ ghề trên mặt được lấp bằng; bụng tròn ra; quần áo vừa vặn, sang trọng; thêm cặp kính trắng gọng vàng... ông trở nên trẻ trung, khỏe mạnh hơn bao giờ hết. Sự trẻ trung và khỏe mạnh ấy, Hải Đường, vợ ông, đã không đáp ứng nổi. Thật ra, bà nhỏ hơn ông gần chục tuổi, và ông thấy bà vẫn còn rất trẻ, rất xinh đẹp, nhưng không hiểu sao, trong gần gũi vợ chồng, bà không hề nồng nhiệt đáp ứng, và vì thế đã làm mất hẳn hứng thú chăn gối nơi ông.

Sự trẻ trung và khỏe mạnh của ông, đành phải đi tìm những lối thoát khác, điều mà trước đây thậm chí ông không dám nghĩ tới. Nhiều cô gái trẻ đẹp sẵn sàng đến với ông, hết mình chiều theo những yêu cầu ngày càng đa dạng của ông. Có gì đâu, ông có tiền, họ có sắc, Tất cả chỉ là một cuộc trao đổi. Chỉ cần để ý giữ gìn cho kín đáo một chút. Và vẫn chung sống yêu thương, đầy đủ trách nhiệm với vợ con. Vậy thôi, ai nói gì được? Chuyện sinh hoạt riêng của mỗi người mà. Nhờ vậy, tinh thần mới thoải mái mà làm việc tốt được chứ! Cứ thế, mỗi lần lún

thêm một bước ông lại tìm được một cách nguy hiểm mới, và hài lòng khi thấy cuộc sống cùng công việc của mình vẫn đi lên đều đều.

Bà Quang làm sao không nhận thấy những thay đổi nơi ông? Và, như mọi bà vợ, bà cũng cảm nhận được việc ông đang san sẻ tình cảm với nhiều người đàn bà khác. Bà không hề thấy ghen tức, và chỉ một lần duy nhất nhắc nhở ông phải cẩn thận trong những mối quan hệ. Đừng coi thường bà quá, và nhất là, đừng coi thường mọi người. Những sai phạm đạo đức hoàn toàn có thể đưa đến một sự mất mát toàn diện. Ở hồ một chút là có thể tiêu tan sự nghiệp. Bà nhắc, để làm tròn trách nhiệm của một người vợ, chứ bà biết ông có coi lời nhắc nhở ấy vào đâu. Ông nghe xong, chỉ cười mỉm. Cảm ơn bà đã lo cho tôi. Tôi theo cách mạng mấy chục năm, phải biết giữ thân. Bà có lòng tốt thì cứ giữ mồm giữ miệng giùm tôi, ai hỏi cứ nói tôi rất thương vợ thương con, sống đầy đủ trách nhiệm. Mà tôi sẽ sống đúng như vậy đó. Trong nhà này, tôi sẽ không để cho bà và con Hằng thiếu gì cả. Bà cần gì, tôi sẽ cung phụng đầy đủ.

Cuộc sống đều đặn và nhàm chán ấy cứ diễn ra, cho tới ngày Đảng từ Liên Xô về và cũng được nhận công tác ở thành phố. Vừa đặt chân xuống sân bay là Đảng đã gọi taxi về ngay nhà bà. Lúc ấy, cả nhà đang ăn cơm trưa. Đảng bước vào với nụ cười rạng rỡ. Ảnh mặt hai người gặp nhau chỉ trong một giây nhưng đã đủ để bà hiểu trái tim mình hằng chờ đợi giây phút này từ lâu, và từ nay, sóng gió sẽ bắt đầu nổi lên trong cuộc đời bà...

Bà Quang đứng bật dậy, mặt rần rụa nước mắt:

- Không, con phải nghe mẹ nói, vì đây có thể là lần cuối cùng mẹ được nói chuyện với con. Con cứ khinh ghét người mẹ tội lỗi này đi, nhưng hãy cho mẹ nói một lần này. Hằng ơi, hãy nhớ lời mẹ, hãy chỉ sống với người mình thật sự thương yêu. Mọi sự chịu đựng nhau, cuối cùng chỉ dẫn tới thảm kịch.

Mặt Hằng cũng ướm đầm:

- Tại sao hai người lại phải chịu đựng? Tại sao trước mặt con bao giờ cũng là một vở kịch êm ả, hạnh phúc?

Bà Quang thở dài:

- Tất cả chỉ vì con, Hằng ạ.

Hằng gần như quát lên:

- Vì con? Không, con không cần sự dối xử dối trá đó. Vì con? Ba mẹ chán nhau thì bỏ nhau đi, tại sao lại lừa dối con? Vì con à? Nói thật mẹ, bây giờ con chỉ muốn chết!

Bà Quang ngồi sụp xuống lết tới ôm chân Hằng:

- Đừng Hằng, con đừng nói vậy. Con mà chết thì mẹ làm sao sống được? Con hãy coi như đời mẹ đã bỏ đi rồi. Mẹ chỉ mong con hãy sống bình thường, học thật giỏi để chuẩn bị vào đời cho tốt hơn.

- Sống bình thường? - Hằng cười gằn - Sống bình thường sau tất cả những chuyện đã xảy ra? - Và cô lại thấy nóng mặt vì xấu hổ - Thôi, mẹ về phòng đi. Con đang mệt lắm, cần được nghỉ. Con đi tìm mẹ là vì muốn xin mẹ thuốc uống. Nhưng thôi, giờ cũng khỏi cần!

Bà Quang nhìn Hằng trân trối, nhưng cô đã xoay người lại và đưa tay bấm tắt đèn ngủ. Căn phòng tối đen. Bà Quang khóc nức lên và đi lùi dần ra khỏi phòng con gái, đưa con mà bà biết từ nay sẽ coi như bà không còn tồn tại trong nó.

*

Khi Hạ đến thăm, thì Hằng và ba đang nói chuyện với nhau ở phòng Hằng, nên cô không thể đưa bạn lên phòng và tiếp lâu như thường lệ.

Buổi chiều, ở Cầu Tre về, Hằng hỏi chị Năm, lúc chị ra mở cổng:

- Ba tôi về chưa chị?

- Dạ, ông đã về từ trưa.

Hằng lên phòng, vừa thay quần áo định nằm nghỉ một chút rồi qua tìm ba, thì đã nghe tiếng gõ cửa. Cô ra mở và ngạc nhiên khi thấy ba. Rất hiếm khi ông Quang vào phòng con gái. Ông vẫn nói là luôn muốn con được tự do hoàn toàn trong thế giới riêng của cô.

Nét mặt ông Quang mệt mỏi và già hẳn. Đứng ngay ở cửa, ông nói với Hằng:

- Mẹ con đi rồi!

Hằng cầm tay ba, đưa ông vào ngồi nơi chiếc ghế dựa chỗ bàn học. Ông Quang đưa hai tay lên vuốt mặt rồi thở dài:

- Lỗi tại ba quá vô tình.

Hằng rót đưa ba một ly nước. Ông cầm lấy uống cạn, rồi trả lại cô với vẻ biết ơn.

- Trưa nay ba về, mẹ đã nói chuyện hết với ba. Đăng đã dọn đồ đạc đi từ sáng. Mẹ xin lỗi ba, xin lỗi con. Mẹ nói không còn mặt mũi nào ở đây nữa. Ba cản mẹ, nhưng chiều, khi ba từ cơ quan về thì mẹ cũng đã đi mất. Đây, con xem...

Ông Quang rút trong túi áo ra một mảnh giấy nhỏ đưa Hằng. Nét chữ của mẹ cô run run, rối loạn:

Anh,

Như đã nói, em không thể ở lại căn nhà này được nữa. Một lần nữa xin lỗi anh và con. Nói Hằng em rất yêu nó và sẽ trọn đời ăn năn về những gì đã xảy ra. Em rất yêu nó...

Hằng lặng lẽ đưa trả ba tờ giấy:

- Nhưng tại sao ba lại cản mẹ?

Ông Quang nhìn đi nơi khác:

- Ba không muốn gia đình này sụp đổ.

Hằng nói, giọng uất ức:

- Để làm gì? Nó có còn gì để mà gìn giữ? Ba cũng đâu còn yêu mẹ nữa, phải không?

Ông Quang cúi gằm mặt xuống:

- Con còn nhỏ, có nhiều việc chưa hiểu hết đâu. Gia đình mình rất cần sự bền vững... Ngày mai, con xin nghỉ lao động, đi tìm mẹ giúp ba. Hãy nói mẹ cứ về đây...

Hằng bướng bỉnh:

- Không, con không đi!

Hai cha con đau khổ nhìn nhau. Thái độ của ba làm Hằng hiểu quả thật ông không còn thương mẹ nữa. Cô mừng tượng biết, dù vậy, ông vẫn cần có sự hiện diện của bà bên cạnh, như một bức bình phong hạnh phúc. Sự sụp đổ này, nhất là với lý do của nó, cũng là sự sụp đổ của chính bản thân ông, trước mắt nhiều người.

Lần đầu tiên, Hằng thấy thất vọng về ba. Cô vẫn giữ nguyên thói quen tranh luận với ba cho đến cùng:

- Ba sợ mất uy tín à?

Ông Quang hốt hoảng nhìn Hằng. Con ông đã bắt đúng vấn đề. Nó vẫn là con bé hết sức thông minh, thẳng thắn. Nhưng làm sao ông có thể thú nhận với nó cái điều cực kỳ quan trọng ấy, nhất là đang trong mùa đại hội này? Việc vợ ông bỏ nhà ra đi, rồi sẽ được mọi người hay biết. Dù bà đã hứa với ông là sẽ xin cơ quan cho đi nghỉ phép thường niên, và bà cũng sẽ không tìm đến với Đăng nữa, nhưng việc gì rồi cũng không qua mắt được con-thú-dư-luận tinh quái. Trường hợp của ông chắc chắn sẽ được cân nhắc lại...

Hằng thở dài:

- Thôi, con hiểu rồi... Nhưng con sẽ không đi tìm mẹ đâu. Tốt nhất hãy để mẹ được tự do. Uy tín là đồ thật chứ không phải đồ giả... Con mệt quá, ba cho con nghỉ một chút?

Ông Quang nặng nề đứng dậy, bước ra khỏi phòng Hằng. Cô nhìn theo ba, rưng rưng. Cô vẫn còn một chút kính trọng ba để không nói những lời tàn nhẫn hơn. Nhưng thật tình trong cô, gần như mọi thứ đều đã sụp đổ.

*

Trong giờ giải lao, Hân kéo Hạ ra một góc:

- Nguy quá, Hạ ơi! Hồi nãy tao nghe nhỏ Hằng chiu đi chơi tối Noel chung với đám thằng Ngôn, con Trinh. Tụi nó bàn nhau sẽ đi nhảy suất đầu ở Hữu Nghị rồi về nhà thằng Ngôn ăn tối, coi vidéo tới sáng. Tao lo quá!

- Tụi nó rủ nhỏ Hằng đi à? - Hạ hỏi.

- Không, tụi nó đứng bàn chuyện với nhau. Nhỏ Hằng lột tôm gần đó, tự nhiên chen vào hỏi: "Tụi bây đi chơi sao không bao giờ rủ lớp trưởng đi vậy? Khi dễ lớp trưởng không có tiền hả?". Thằng Ngôn, con Trinh mừng quá: "Lớp trưởng mà không có tiền thì còn ai có? Tụi này sợ Hằng không thèm đi chơi với tụi này thôi. Đi, mời cán bộ hùn tiền đi chơi cho vui, cho biết nhân dân lao động tụi này ăn chơi cực khổ như thế nào..."

- Rồi nhỏ Hằng nhận lời?

- Ừ. Con Trinh sẽ tới nhà chở nó đi. Tao lo quá. Tại sao hôm nay nó lại chịu đi chơi với con nhỏ đó, với tụi thằng Ngôn?

Trinh là cô học trò khá cá biệt trong lớp. Gia đình cô khá giàu, buôn bán hàng kim khí điện máy ở chợ Huỳnh Thúc Kháng. Cô cũng được xếp vào hàng những người đẹp trong lớp, nhưng hơi nhỏ con. Trinh thích ăn diện, đến trường bằng xe Chaly, học hành không siêng năng bằng đi tới cả phê nhạc và vũ trường. Cô tham gia trong nhóm với Ngôn và lúc sau này khi uy tín Ngôn bị giảm sút quá nặng qua vụ thầy Tùng, Trinh gần như trở thành đầu tàu của cả bọn. Nhóm "Bốn Mùa" chỉ ngưng quậy phá trong một thời gian ngắn, rồi đầu lại vào đó. Năm lớp 12 coi như năm cuối họ còn được thoải mái gặp nhau và vui chơi, rồi mai đây mỗi người một ngã lăn lộn với đời, tội gì không tận hưởng những ngày vui còn lại bên nhau?

Hạ rầu rĩ:

- Nhỏ Hằng có chuyện gì buồn lắm, mà tao hỏi, nó nhất định không chịu nói. Mà thấy không, mới có mấy hôm nay mà nó đã gầy sút hẳn.

- Theo mày nghĩ thì nó bị chuyện gì? - Hoa hỏi. Tao nghĩ chắc nó buồn chuyện gia đình. Ba má nó...?

Ba cô bạn nhìn nhau, lo âu. Hạ lẳng lẳng gật đầu. Cô nghĩ có lẽ mọi chuyện đã đổ bể trong gia đình Hằng, nên Hằng mới buồn như vậy, còn cụ thể đó là chuyện gì thì cô đành chịu.

Hân lo lắng:

- Ngày mốt là Noel rồi, làm sao bây giờ Hạ?

Hoa sốt sắng:

- Hay tụi mình cũng tổ chức ăn uống vui chơi đi. Ở nhà tao hay nhà nhỏ Hạ, rồi rủ nó. Chẳng lẽ nó từ chối tụi mình mà đi theo tụi thằng Ngôn.

Quả thật không còn giải pháp nào hay hơn. Hoa được phân công, đi tìm Hằng ngay. Cô gặp bạn đang ngồi một mình trong góc canteen xí nghiệp, trước mặt là ly nước chanh còn đầy mà đã tan hết đá. Mắt Hằng thần thờ nhìn về phía trước, và chỉ khi Hoa đến sát bên, cô mới giật mình, nhận ra bạn. Điều hoàn toàn bất ngờ là Hằng đã từ chối lời mời của ba bạn trong nhóm:

- Xin lỗi, tao đã nhận lời đi chơi với nhỏ Trinh rồi.

- Mà coi nhỏ đó hơn tụi tao à? Không có mà, tụi nó đâu có buồn hơn chút nào! - Hoa giận dữ.

Giọng Hằng buồn hiu:

- Tụi bây thông cảm cho tao. Tao đang có chuyện buồn lắm, mà không thể nói với ai được. Tao cần đi chơi với không khí và với những người khác hẳn. Nói thật, tao chẳng còn thiết tha với cái gì nữa hết. Tụi bây giận thì tao chịu nhưng gặp tụi bây, tao chỉ thêm buồn.

Tan buổi lao động, Hằng lại lẳng lặng về trước. Hoa, Hân, Hạ tiếp tục gặp nhau. Hoa quyết định:

- Vậy chỉ còn cách là một trong ba đứa mình phải có đứa lọt vô được cuộc đi chơi đó, chứ để nhỏ Hằng đi một mình thì đúng là nguy hiểm thật. Nhất là trong tình trạng của nó như hiện nay.

- Ai bây giờ? - Hân hỏi.

- Tao thì không được rồi - Hạ nói - Tụi con Trinh, thằng Ngôn thù tao lắm... Mà nhỏ Hân cũng không được. Trước giờ nó đâu có biết đi chơi gì. Nó đòi đi, thế nào tụi kia cũng từ chối.

Hoa trầm ngâm:

- Vậy chỉ còn mình tao. Nhưng... Quên mất, nhà tao theo đạo mà. Tao giỏi lắm thì chỉ đi được phần đầu. Chương trình ở nhà thằng Ngôn mới là quan trọng...

Ba cô bạn chia tay nhau, lòng ai nấy nặng trĩu.

Trong khi đó còn một người nữa cũng rủ Hằng đi chơi trong đêm Noel. Đó là thầy Minh. Hằng vừa về tới nhà, căn nhà giờ vắng tanh, thì đã nghe chuông điện thoại. Giọng Minh nghe như vọng về từ một nơi nào xa xôi lắm:

- Hằng đó phải không?

- Dạ, chào thầy.

- Em vừa đi lao động về đó à?

- Dạ.

- Noel năm nay em có đi chơi đâu không?

- Em vừa nhận lời đi chơi với mấy đứa bạn trong lớp. Có gì không ạ?

- Uống quá... Vậy mà thầy định thay đổi không khí, Noel năm nay rủ em đi dạo một vòng ngắm thiên hạ chơi.

Hằng nuốt buột miệng hỏi: "Sao thầy không đi dạo với cô?", nhưng cô đã dẫn lại kịp. Và bỗng dưng, cô muốn phá bỏ hết mọi rào cản, để mình không còn là mình nữa. Cô nhìn quanh căn phòng khách nhà mình. Rất sang trọng, nhưng lạnh tanh. Khi này cô về, chị Năm lại thông báo ba cô đã đi Đà Lạt, có để lại tiền cho cô đi chơi Noel và tiêu xài trong khoảng năm ngày. Hằng nghĩ có thể ba đi tìm mẹ - vì có thể mẹ đã lên nhà cậu Hồng ở trên ấy - nhưng cũng có thể ba đi chơi Noel với một cô bạn nào đó. Làm sao cô có thể chịu nổi một đêm Noel trong căn nhà không còn có lấy một người thân này?

Dù sao, Hằng cũng đã lờ mờ hiểu ý nghĩa của sự quan tâm khác thường mà thầy Minh dành cho mình. Nhiều điều làm cô cảm động và thỏa mãn tự ái, nhưng cô cũng biết mình hoàn toàn không nên làm một điều gì để khuyến khích người thầy bước sâu vào con đường sai trái. Cô đã tặc lưỡi, chuyện này ăn thua do mình, và dù gì, nó cũng chẳng đi đến đâu. Vài tháng nữa tan trường, là coi như xong!

Nhưng bây giờ... Đi dạo một vòng với thầy Minh? Nghe cũng có lý lắm. Tự thâm tâm, Hằng biết mình không nên ở chơi nhà Ngôn đến sáng, dù có Trinh và một vài bạn gái nào đi nữa. Phải từ chối các bạn trong nhóm 4H, Hằng cũng khổ tâm lắm, nhưng thật sự gặp các bạn ấy, Hằng chỉ thêm buồn. Và xấu hổ nữa. Họ hạnh phúc quá. Còn cô...

Phải về sớm thôi, nhưng để trở lại căn nhà này? Không. Không. Không.

Hằng nói nhanh vào máy:

- Chắc em sẽ rảnh từ 12 giờ rưỡi. Nếu giờ đó vẫn tiện với thầy...

Giọng Minh vui mừng:

- Được, được! Thầy sẽ đón em ở đâu?

- Dạ, thầy cứ đến nhà.

Hằng gác máy, đứng thừ người. Một cách máy móc, cô thò tay vào trong túi xách. Không còn một miếng kẹo cao su nào. Một nỗi cô đơn khủng khiếp ập xuống tâm hồn cô.

2

Silent night

Holy night

All is calm

All is bright...

Giọng ca nghe rời rạc, đặc quánh vì cái lạnh buốt trong vũ trường. Từng cặp rồi từng cặp bước ra *piste* nhảy đã tắt hết đèn. Điệu *boston* nghe chỉ thêm buồn. Hằng lắc đầu khi Ngôn đứng lên đưa tay mời cô:

- Xin lỗi, mình chỉ thích ngồi nghe bài này.

All is calm

All is bright...

Tất cả đều yên tĩnh và rực sáng, nhưng sao lòng Hằng lại quặn đau và tâm hồn cô chìm đắm trong một nỗi buồn thăm tối tăm? Đêm Noel hằng năm, dù là gia đình cán bộ, nhưng ba mẹ Hằng vẫn thường tổ chức một bữa tiệc nhỏ ở nhà, mời rất ít người dự hoặc đưa Hằng đi ăn, đi đến chơi ở nhà các người bạn. Họ thường ăn gà quay với bánh mì, uống bia và rượu vang, nghe nhạc và trò chuyện vui vẻ. Có lẽ nào tất cả những điều tốt đẹp đó cũng chỉ là những cảnh diễn trên sân khấu? Mà dù Hằng có muốn sống với những cảnh diễn ấy thì cũng không thể được. Tất cả đã vỡ tan hết rồi!

Ngôn ngồi lại và dù trong tối vẫn nhìn thấy hai giọt nước mắt lăn dài trên má Hằng. Ngôn cầm ly bia, đưa Hằng:

- Hằng buồn à? Uống đỡ cái này đi, nóng máy một hồi ra quây là hết buồn ngay. Đời là cái quái gì mà mình phải buồn!

Hằng cầm ly bia, uống một hơi dài. Ngôn nhìn cô, ngạc nhiên. Hằng mà lại chịu đi chơi với nhóm “Bốn Mùa”, chịu uống bia chì như thế kia! Chỉ khi Ngôn thấy Hằng chảy nước mắt, mới hiểu chính vì Hằng đang có chuyện gì buồn lắm nên mới đi chơi với bọn Ngôn đêm nay. Kệ như vậy chỉ càng tốt! Khi buồn, người ta rất sẵn sàng xả lảng cuộc đời. Hằng đẹp nhất lớp nhưng từ lâu Ngôn hiểu mình đừng hòng đụng chạm tới. Gia đình cô không có gì thua gia đình Ngôn cả, còn cô thì hơn Ngôn về mọi mặt, lại khác hẳn về kiểu cách sống... Nhưng hôm nay, dịp may đã đến để Ngôn có thể gần gũi, kết thân với Hằng, thật không nên bỏ qua chút nào. Có được một “em” như Hằng để dẫn đi chơi thì tha hồ cho thiên hạ lác mắt!

Ngoài *piste*, Trinh đang nhảy với Hiến. Cô ôm Hiến sát sạt, nói nhỏ vào tai Hiến:

- Ê, thằng Ngôn chưa gì coi bộ đã mất con Hằng rồi. Nó làm bộ không chịu ra nhảy thì kệ nó, qua mời con Phượng chứ tội gì ngồi chết dí ở đó?

Hiến cười khê:

- Kệ nó, nó mà mê thì cho nó chết. Con Hằng đi chơi cho đỡ buồn thôi, chứ cỡ thằng Ngôn đời nào nó thèm ngó tới.

Trinh tò mò:

- Nhưng làm gì mà tự nhiên nó bỏ tụi bạn để đi theo tụi mình vậy?

- Ai mà biết được? Chắc đi chơi với tụi kia hoài cũng chán.

- Tao nghĩ chắc có chuyện gì đây. Mà thấy mặt nó mấy hôm nay buồn như đưa đám không?

- Ừ. Thôi kệ, mình ráng làm cho nó vui đi. Nó mà khoái, chịu vô băng tụi mình thì càng hay.

- Thì chút nữa tới nhà thằng Ngôn, tha hồ cho nó vui. Nhưng sao mà quan tâm tới nó quá vậy? Mà cũng mê nó chứ gì? Con trai tụi bây, thấy của lạ là títt mắt lại liền.

- Ai nói?

- Má tao nói.

- Tầm bậy! Nó là lớp trưởng, lại được thầy chủ nhiệm cưng, nó vô băng mình thì chỉ có lợi cho mình thôi.

- Ê, bộ thầy Minh mê nó thiệt hả?

- Cũng chưa chắc, ổng khôn lắm, dễ gì để lộ cho mình biết. Còn cưng thì ổng có cưng nó thiệt. Nhưng thầy cô nào mà không cưng nó, như cưng con Hạ, thằng Long, thằng Thiện?

- Cỡ ông thầy Minh cũng chẳng tốt lành gì! Tao ghét nhất những thằng cha đạo đức giả, miệng nói toàn điều thơm mà đầu thì nghĩ toàn chuyện thối.

- Thì thầy kệ ổng! Chuyện ổng ổng làm, chuyện mình mình lo, hơi đâu mà để ý.

- Ừ, tao cứ quên mất phương châm của tụi mình.

Những tiếng nhạc nổi tiếng dừng lại. Người ta chưa kịp đưa nhau về chỗ ngồi thì những giàn đèn màu đã bật sáng, cùng lúc với tiếng trống dồn dập khởi động cho điệu disco quen thuộc. Khách vũ trường hầu hết là người trẻ nên loáng một cái, *piste* nhảy đã chật cứng.

Hằng cũng ra nhảy cùng các bạn. *You're my heart, you're my soul*, một bài hát với nhịp điệu hùng hục. Trong ánh đèn màu nhấp nháy, đèn strobe chớp tắt ma quái, đèn *blacklight* tím rìm, Hằng bắt đầu nhảy như người bị mộng du, nhưng rồi dần dần, với khung cảnh sôi động, náo nhiệt chung quanh, cô bị lôi cuốn và bỗng dưng đã đạt được điều mà cô đang mong muốn: không còn biết mình là ai nữa. Những bước nhảy của Hằng thật sinh động, cuồng nhiệt, xuất thần. Đám đông dần dần bỗng dưng quay thành vòng tròn chung quanh cô, nhưng Hằng chẳng còn nhìn thấy ai nữa. Cô cứ nhảy, và nhảy, và nhảy... Người ca sĩ nhìn cô và như bị cuốn hút theo, hát luôn sang bài *Midnight Man*. Đám đông rú lên những tiếng hưởng ứng. Năng lượng của họ hầu như không bao giờ cạn trên sàn nhảy này. Những cuộn dây xoắn được tung ra, vẽ những đường sáng trắng ngoằn ngoèo trên không rồi rơi xuống trên những mái tóc đen mượt, những gương mặt ngây dại. Có người công nhau mà nhảy. Có người biểu diễn à terre sát đất. Lại có người ngâm tu-huyết thối âm ỉ. Mặc, Hằng cứ nhảy, và nhảy, và nhảy...

Ngôn rót thêm bia vào ly cho Hằng:

- Hằng nhảy tuyệt quá, bọn mình thật không ngờ! Mai mốt tiếp tục đi chơi với bọn mình nghe!

Hiển cũng khen:

- Lớp trưởng ác liệt thật! Đúng là ... lớp trưởng!

Cả bọn cùng cười. Ngôn nâng ly:

- Thôi uống cạn một cái, mừng sức khỏe tất cả chúng ta!

Hằng nâng ly, nhắm mắt uống. Trong không khí lạnh ngắt ở đây và sau một điệu nhảy nóng rực, ly bia bỗng trở nên quá dễ uống. Nhưng khi ly bia đã cạn thì chợt nổi buồn chán lại ập đến. Vì sao mình lại có mặt ở chốn này, bên những con người này, và nốc bia như một tên bợm nhậu thế này? Mẹ ơi, sao mẹ lại có thể như thế? Từ nay con sống như thế nào và biết bám víu vào đâu? Còn cái gì là giá trị để con có thể tin mà sống?

Hằng đặt chiếc ly không xuống bàn, hai tay ôm lấy thành ly, ngồi gục mặt, tóc xõa dài. Chính vẻ buồn chán, uể oải ấy lại càng làm Hằng có một nét quyến rũ lạ thường. Trinh lấy chân đá nhẹ vào chân Hiển và hất đầu ra hiệu cho Hiển hãy nhìn Ngôn. Ngôn đang nhìn Hằng bằng

đôi mắt đờ đẫn. Ngay khi mới vào, Ngôn đã chọn ngồi gần Hằng. Bờ nhảy thường ngày của Ngôn là Phụng, một cô gái không học chung trường mà khi này chính Ngôn chở đến. Thế nhưng hầu như cô không còn tồn tại trước mắt Ngôn nữa. Cũng may, hôm nay cả bọn kéo đi vừa chẵn bốn nam, bốn nữ. Đức, Hiền rồi Hùng cứ phải thay nhau mời Phụng. Hầu như bài nào Hằng không nhảy thì Ngôn cũng ngồi lại bên cô.

Thật ra, Hằng chưa hề quen không khí vũ trường. Cô biết nhảy nhờ học các bạn, nhưng vào nơi như thế này thì chưa bao giờ. Cô cũng chưa quen cái cảm giác đứng ôm một người con trai trong khung cảnh tối tăm như thế này. Vì thế, Hằng chỉ nhảy những bài *disco, cha cha cha, bebop*. Trinh bấm bụng cười khi thấy Ngôn ngồi im trước những bài *slow, boston...*, khác hẳn ngày thường.

Khi lại chỉ còn Ngôn ngồi bên Hằng, Ngôn hỏi:

- Sao Hằng cứ buồn hoài vậy?

Hằng bồng thờ dài:

- Ừ, lúc này Hằng có chuyện buồn quá!

Và bỗng cô hát mạnh đầu, đứng phắt dậy:

- Thôi, dẹp! Ngôn nói đúng. Buồn làm quái gì! Mình ra nhảy đi!

Ban nhạc đang chơi bài Hạ trắng. Người ca sĩ tóc dài mặc chiếc áo dài trắng trông có vẻ gì đó lạc lõng làm sao giữa chốn này, nhưng giọng ca đã dưới của chị thật phù hợp với bài hát.

Hằng gục đầu vào một bên vai Ngôn, để mặc cho Ngôn dìu bước trong tiếng hát chơi vơi, buồn thắm ấy.

*

Sự có mặt của cả bọn làm căn phòng nhỏ của Ngôn trở nên chật cứng, dù Ngôn đã dẹp hẳn chiếc giường nệm. Một tấm vải nhựa trải ra giữa phòng làm bàn ăn, trên đó bày la liệt những đĩa đồ nguội - chả lụa, giăm bông, xúc xích và phở-mát - rồi gà rô-ti, xà-lách trộn với cả chua và dưa leo, bánh mì xắt mỏng... và những lon bia, lon côca, seven up.

Mười hai giờ. Ngôn phác tay:

- Nào mời các bạn!

Không một ai trong họ là người có đạo. Ngày Noel đã biến thành một dịp vui chơi chung cho tất cả. Đường như cả thành phố đổ ra đường, dù nhiều người trong số đó chẳng biết đi đâu, đi để làm gì. Và bữa tiệc Réveillon nửa đêm vẫn đường hoàng xuất hiện trong rất nhiều căn nhà không có treo ảnh Chúa.

Hằng gần như không đụng đến một món ăn nào. Cái chén trước mặt cô đầy ắp những thức ăn do Ngôn gấp bỏ vào. Cô đã thấm mệt. Mấy ly bia làm cô thấy người ngầy ngật, sau những phút hưng phấn trên sàn nhảy. Cả bọn cũng chẳng phải là dân ăn chơi thú thiết để có thể nốc nổi một lượng bia như thế. Khi này, chính Ngôn còn phải lén các bạn vào nôn thốc nôn tháo trong toilet. Mặt Ngôn xanh mét, còn hai mắt thì đỏ kè.

Được nửa tiệc, Ngôn gợi ý:

- Bây giờ mình vừa ăn vừa chơi văn nghệ đi. Ngôn có cây organ điện tử chiến lắm. Đức đàn được nè.

Trinh bĩu môi:

- Ba cái màn hát hò đó chán lắm. Ngôn hứa tối nay cho tụi này coi *vidéo* kia mà?

Hùng hưởng ứng:

- Ừ đó, coi *vidéo* đi. Phim nào hay hay đó..

Ngôn quay sang Hằng:

- Hằng thích coi *vidéo* không?

Nhà Hằng cũng có đầu máy nên cô không háo hức như các bạn:

- Cui thì cùi.

- Phim gì nè? - Ngôn sốt sảng - Phim chương, phim ma, phim tình cảm, hay phim... đặc biệt?

- Phim đặc biệt là phim gì?

- Phim... Thì là phim đặc biệt, cứ coi là biết liền.

Trình liếc mắt nhìn Hiền. Hiền nháy mắt với Trình, tủm tỉm cười. Hùng ồ ồ ào:

- Rồi, cho tui đặc biệt đi!

Những cảnh phim đầu tiên cũng khá bình thường. Một đôi nam nữ chở nhau trên chiếc xe mô tô chạy trên xa lộ. Tóc cô gái buông xõa, bay tung theo gió. Nhạc đệm thật hay. Xe chạy thẳng xuống một bờ biển cát trắng vắng lặng, và dừng lại. Đôi trai gái choàng vai nhau đi bộ dọc theo bờ biển. Sóng vỗ dào dạt hất những bọt nước trắng xóa vào chân hai người. Cả hai cười, nhìn nhau. Và bất chợt người con gái xô người con trai ra, bỏ chạy. Người con trai rượt theo, bắt kịp. Họ ôm chầm lấy nhau, thở hổn hển, rồi hôn nhau. Và bỗng dừng... Những mảnh quần áo trên người lần lượt rơi xuống chân họ. Cả hai, giờ đã hoàn toàn khỏa thân, nằm lẫn ra cát hôn nhau và bắt đầu làm tình ngay trên bãi biển...

Một cảm giác kỳ lạ chưa từng có rần rật chạy khắp người Hằng. Cũng cái cảnh ấy, mẹ và chú Đăng... mà Hằng đã ghê sợ, vậy mà sao bây giờ lại làm cô cảm thấy như từng sờ thịt trong người đang nóng bừng lên, và từng phân da như đang bị một lực vô hình kéo căng ra, bức bối.

Bằng tất cả sự cố gắng của mình, Hằng đứng bật dậy, miệng khô quánh đến mức dường như đôi môi cô đã dính vào nhau:

- Thôi, tui về. Tui không muốn coi phim này.

Ngôn cười cười:

- Có gì đâu, coi cho biết đi Hằng.

Màn hình vẫn hiện lên những cảnh thật kỳ cục. Hằng quay lưng lại về phía nó.

- Không. Tui về.

Ngôn buột lòng phải bấm remote tắt máy.

- Được rồi, không coi thì thôi, cứ ở chơi.

- Không, tui phải về. Với lại ba mẹ chỉ cho tui đi tới mười hai giờ thôi.

Ba mẹ tui... Hằng nói mà nghe lòng xót xa, và rùng mình khi nghĩ tới căn nhà trống vắng mà mình sắp về.

Hằng mệt mỏi buông mình xuống chiếc ghế dựa trong phòng khách, nghe toàn thân rã rời. Căn phòng trống vắng đến rợn người. Và cả căn nhà này nữa. Từ trưa, Hằng đã cho phép chị Năm, người duy nhất còn lại trong nhà, được nghỉ cho đến mai. Chị Năm có đạo và gia đình ở một khu xóm bên quận Tư, hàng tuần đều được nghỉ từ chiều thứ bảy cho đến sáng Chủ nhật. Đêm Noel năm nào chị cũng được cho nghỉ để về với gia đình. Thấy chỉ còn mình Hằng ở nhà, chị cũng băn khoăn, nhưng Hằng bảo chị cứ nghỉ, cô tự coi nhà được. Buổi chiều, khi Trình đến rủ, Hằng thản nhiên khóa các cửa lại, bỏ đi. Cô chẳng còn thiết bất cứ điều gì nữa, trên đời.

Chuông đồng hồ điểm một tiếng rền rĩ. Hằng liếc mắt thấy đã một giờ rưỡi sáng, và sự nhớ cái hẹn với thầy Minh vào lúc mười hai giờ rưỡi. Cô tắc lưỡi, nghĩ tội nghiệp, chắc ông đợi một nghỉ và đã đi về. Thôi thì bữa khác, lo gì. Cô chẳng còn thiết bất cứ điều gì nữa, trên đời.

Hằng lắc mạnh đầu rồi đứng dậy, quyết định đi tắm. Lên đến trước cửa phòng, cô rợn người khi sống lại cảm giác đêm nào nửa khuya đi tìm mẹ. Đứng trước tấm gương lớn, Hằng uể cạo cạo quần áo và ném tung khắp phòng, nhắm mắt lại, và từ từ mở mắt ra, khỏa thân đứng ngắm mình trong gương. Ngọn đèn ngủ làm người cô trắng xanh và mịn màng như ngọc. Chiếc cổ dài, đôi vai xuôi, bộ ngực tròn chắc nịch... Hôm trước, Hạ đã buột miệng khen cô, mày đi thi

hoa hậu ít nhất cũng là á hậu. Người Hạ cũng đẹp lắm, nhưng bụng và chân không thon bằng Hằng. Hôm đó, hai đứa đã vật lộn hàng giờ trong bồn tắm, y như hai đứa con nít nghịch nước. Hằng chợt đỏ mặt khi nhớ hôm đó hai đứa đã bình phẩm về nhau, rồi thắc mắc đôi điều về chuyện vợ chồng mà chẳng đứa nào đủ tư cách trả lời cho đứa nào cả. Vậy mà bây giờ...

Thế rồi cái cảm giác khi nãy - cái cảm giác lạ lẫm của từng phân da, số thịt gợn lên khi nhìn thấy hình ảnh của đôi trai gái làm tình trên bãi biển, mà sự xấu hổ đã làm Hằng phải dứt khoát vượt qua để đứng dậy, dù thâm tâm cũng thấy có gì đó tò mò muốn biết - bắt chợt lại ập đến. Chủ Đăng và mẹ Hằng. Những chiếc móng tay màu hồng cánh sen bầu chặt vào tấm lưng dầm mồ hôi. Đôi trai gái trên bãi biển. Đôi mắt lim dim dờ dẩn và đôi môi há hốc. Những ngón tay bầu chặt xuống bãi cát trắng... Hằng nổi gai ốc khắp người. Cô vùi gương mặt nóng rực của mình vào hai bàn tay và quy xuống, không dám nhìn mình trong gương nữa.

Chuông điện thoại cùng lúc vang lên bên phòng ngủ của ba mẹ Hằng và dưới phòng khách. Hằng sực tỉnh, nhìn lại mình, rồi tắc lưỡi, đi qua phòng mẹ, nhắc điện thoại lên nghe.

- Alô, ai ở đầu dây đó?

- Hạ đây, Hằng ơi. Về lâu chưa?

- Mới về. Có gì không?

- Có buồn không? Buồn thì tụi này tới chơi, được không?

Hằng lặng người vì thấy thương bạn. Ôi, nhóm bạn đáng quý! Nhưng làm sao họ chia sẻ với Hằng được nỗi buồn này?

- Mà với ai nữa vậy?

- Không có ai hết. Nhưng nếu cần thì tao đi kêu. Giờ này chưa đứa nào ngủ đâu.

- Mà định kêu ai?

- Thì bằng tụi mình...

- Giờ này tao thích bạn trai thôi - Hằng ráng đùa với bạn.

Hạ cười khanh khách trong điện thoại:

- Ngon há! Long với Thiện được không?

- Sao toàn là bồ của mày không vậy?

- Ờ, không, giỡn nữa nha. Sao?

- Đúng lúc ấy, lại có tiếng chuông cửa. Hằng nhón người, nhìn qua cửa sổ, xuống đường. Thầy Minh! Anh đang đứng tần ngần trước cổng, chiếc xe gắn máy cũ dựng phía sau.

Hằng nói nhanh vào máy:

- Thôi, tao mệt quá! Để mai đi.

- Hình như có ai bấm chuông nhà mày phải không?

- Ba tao về đó.

- Vậy à? Vậy thôi nghe. Ngủ ngon!

Hằng gác máy. Tiếng chuông lại rụt rè vang lên. Hằng chạy vội về phòng, bật đèn nêông cho Minh biết là cô đang có mặt, rồi cuống quýt mở tủ quần áo, tìm một bộ đồ khác. Một cảm giác hồi hộp và vui tươi khó hiểu bắt chợt đến với cô, sau những ngày ầu sầu buồn bã. Cô bới tung tủ áo và cuối cùng chọn lấy một cái áo pull đen và chiếc quần jean bạc phéch.

Nét mặt đầy vẻ nhẵn nại của Minh vụt sáng lên khi thầy Hằng đi ra. Trước mặt anh là một Hằng khác hẳn. Cô vừa có vẻ e thẹn lại vừa có vẻ hân hoan. Đôi mắt cô long lanh và đôi môi cười ngượng ngập chào Minh. Bộ quần áo đầy vẻ bụi đời cô đang mặc càng làm cô biến hẳn thành một thiếu nữ trưởng thành đang sẵn sàng cho một tình yêu.

Minh nói, khi Hằng mở cổng:

- Lúc mười hai giờ rưỡi, thầy có đến, nhưng em chưa về. Thầy định đi một vòng rồi quay lại, không ngờ gặp mấy người bạn. Em chờ thầy có lâu không?

Minh đã nói dối. Sự thật anh chỉ quanh quẩn khu vực nhà Hằng suốt một giờ qua. Nhiều lần định bỏ về, rồi lại quay lại, cuối cùng thấy đói bèn ghé vào một quán cóc ở ngã tư đường gần nhà Hằng - loại quán bán xôi đêm - gọi một tô cháo trắng với trứng vịt muối. Đúng lúc anh vừa ăn xong thì thấy Trinh chở Hằng cùng hai người bạn trai đi theo, chạy qua. Chỉ đến khi thấy rõ ba người bạn ấy quay về không có Hằng, Minh mới lên xe chạy đến nhà Hằng. Vậy mà anh còn do dự lượn mấy vòng rồi mới quyết định được việc có nên ghé vào hay không.

- Dạ không, em mới vừa về. Em xin lỗi thầy là đã không đúng hẹn.

Minh cười, và lần đầu tiên, Hằng bỗng thấy Minh có một nụ cười rất dễ thương.

- Có gì đâu. Thầy ghé chỉ để cho em biết là thầy có đến, chứ bây giờ trễ quá rồi.

- Sao? Thầy không đi được nữa à? - Hằng kêu lên.

- Không phải vậy Thầy chỉ ngại cho em. Vả lại thầy thấy em có vẻ mệt lắm. Thôi, để thầy về.

Hằng cắn môi khi thấy Minh quay lưng toan bước lên xe. Những đêm Hằng ngồi bên cửa sổ học bài, bất chợt nhìn xuống đường và thấy Minh dừng xe bên lề ngược mặt nhìn lên, anh cười với cô một cái rồi chạy đi. Những bài thơ trau chuốt, vài ba ngày lại được đưa. Những ánh mắt vuốt ve, ấm áp... Không, trước mắt Hằng bây giờ, Minh không còn là một người thầy nữa, mà chỉ là một người đàn ông, một người bạn khác phái mà cô đang cần có, để thoát khỏi cảnh cô đơn.

Hằng bật thốt:

- Thầy đừng về.

Minh từ từ quay lại:

- Em nói gì?

- Thầy đừng về. Em buồn quá! Chở em đi chơi một vòng đi.

Chiếc xe chậm chậm chạy qua các đường phố. Thành phố dường như thức trắng trong đêm Noel. Gần hai giờ sáng mà vẫn không vắng người chạy xe trên đường. Phần lớn là những đôi tình nhân vừa đưa nhau đi chơi về, các cô gái thường ôm chặt lấy người bạn trai của mình.

Bất giác, Hằng nghiêng đầu, tựa vào vai Minh. Một hương vị lạ lẫm mới mẻ, phả vào mũi cô.. Hằng nhắm mắt lại. Chiếc xe vẫn chạy đều trên đường... Tiếng Minh nghe vang âm âm từ lưng phát ra:

- Ba mẹ em không có nhà à?

- Ba đi Đà Lạt rồi.

- Còn mẹ?

- Mẹ bỏ bố con em rồi.

Cả hai cùng im lặng một lúc. Rồi Hằng thầm thì:

- Tại sao thầy hay đứng trước nhà em vậy?

- Em biết rồi mà.

- Biết sao?

- Anh yêu em.

Minh thấy nhẹ người khi đã nói được tiếng “anh” mà Hằng chỉ im lặng. Suốt quãng đường sau đó, cô tựa đầu vào vai Minh, thiu thiu ngủ. “Anh yêu em”, “Anh yêu em”... Người ta có thể nói tiếng yêu nhau dễ dàng như thế sao? Biết bao nhiêu lần ba đã nói câu ấy với mẹ? Và biết bao nhiêu lần chú Đăng cũng đã nói câu ấy với mẹ? Rồi bao nhiêu lần thầy Minh đã nói với vợ? Bao nhiêu người đã nói tiếng yêu nhau và rồi đã phản bội nhau? Tất cả đều vô nghĩa và phù

phiếm!

Ngồi phía trước, Minh cảm thấy như mình đang sống trong mơ, thậm chí mơ cũng không thấy nổi. Hương tóc Hằng thơm ngát. Và bộ ngực trẻ trung của Hằng - mà Minh cảm nhận rất rõ đang để trần sau lớp vải áo pull mềm mại - tựa hẳn vào lưng Minh. Minh cảm thấy dường như từng đầu dây thần kinh trên lưng mình đang căng ra để đón nhận hết những cảm giác mê đắm kia. Và không kềm chế được xúc động, anh đưa một tay ra sau, tìm tay Hằng, vuốt ve những ngón tay thon của cô. Bàn tay ấy se se run, rồi Hằng rút tay lại, thở ra một hơi dài.

- Thôi, mình về đi.

Minh dừng xe ngay trước cổng nhà Hằng. Anh nhớ khi nãy đã thấy Hằng thò tay vào bóp ổ khóa cổng.

- Nhà không còn ai à?

- Có một chị bếp, nhưng hôm nay em cho chị ấy về nhà rồi.

- Em bỏ nhà không ai giữ sao?

- Em cần gì!

- Con nhỏ ngủ một mình không sợ sao?

- Con nhỏ quen rồi.

- Thôi, anh về nhé.

Cùng với lời từ biệt là nỗi cô đơn ập đến. Khủng khiếp. Hằng bối rối:

- Vào chơi với em chút đi. Nhà còn nhiều thức ăn lắm, chị bếp đã làm sẵn. Chắc anh đói rồi phải không?

Minh ngần ngừ. Một mình với Hằng trong căn nhà không người này? Anh sợ mình không chịu nổi thử thách quá lớn ấy, nhưng trước ánh mắt nài nỉ của Hằng, anh đành tắt máy, dắt xe qua cổng.

Hằng luống cuống trái khăn, dọn bàn, cũng chỉ là bánh mì săng-uych, bơ, patê, xúc-xích. Rồi ly cốc, muỗng nĩa. Hai lon bia ướp lạnh. Cô hỏi khi Minh đang loay hoay bên chiếc máy cassette:

- Anh dùng xúp lạnh được không?

- Được.

Tiếng nhạc vang lên, làm Hằng suýt làm rơi tô xúp đang cầm. *Chiều chưa đi màn đêm buông xuống...* Như đang có ba mẹ trong phòng. Ba và mẹ cùng rất thích nghe bài hát này, Ba nói, nhạc tiền chiến có nhiều bài hay, chúng ta cảm thật là vô nghĩa. Những bài hát ấy không hề làm con người yếu đi, mà chỉ làm cho tâm hồn người ta đẹp hơn lên. Và cái gì đã được sàng lọc qua thời gian thì không ai có thể ngăn cản được sự tồn tại của nó. Những giá trị đích thực sẽ bất tử. Còn cái gì dỏm thì tự nó sẽ bị tiêu ma, quên lãng.

Vậy thì những gì mình đã có đều là đồ dỏm? Để bây giờ tất cả đã tiêu ma. Hằng ngồi xuống, gục mặt vào hai tay, đôi vai run run, Minh ngạc nhiên đi đến, đặt nhẹ tay lên vai Hằng. Cô vẫn không chút phản ứng. Minh nâng cằm Hằng lên, và sững sốt khi thấy mặt Hằng đầm đìa nước mắt.

- Kìa, sao em lại khóc?

Hằng nức nở gục mặt vào ngực Minh, người run lên từng hồi. Minh cuống quýt vỗ về:

- Thôi, đừng buồn nữa em.

Minh hiểu Hằng đang nhớ bố mẹ, và bỗng thấy thương Hằng quá, anh hôn nhẹ lên tóc cô, ngậy ngát trước hương thơm dịu dàng của cô gái trong tay. Anh lại nâng mặt Hằng lên. Nước mắt vẫn ràn rụa trên mặt cô.

- Đừng khóc. Có anh đây mà.

Đôi môi Hằng hé mở và đôi mắt đờ đẫn. Đôi môi ấy... Minh không thể kiềm chế lòng mình được nữa. Anh cúi xuống hôn lên môi Hằng. Hằng cưỡng lại và khẽ đẩy anh ra, nhưng rồi cái hôn đầu đời như một luồng điện cực mạnh chạy qua đã làm người cô mềm dần trong tay Minh...

3

Những tiết học của học kỳ II cứ ào ạt nối nhau qua, chẳng mấy chốc lại sắp đến Tết. Không khí của lớp học dần ra, vẻ sôi nổi học tập của những buổi học đầu năm tan dần trong nỗi háo hức chung của niềm vui đón Tết. Cả lớp bàn nhau tổ chức một buổi tất niên cuối cùng của đời học trò sao cho thật... nhớ đời.

Hằng vẫn “như thế nào ấy” trước mắt của Hạ, Hân, Hoa. Cô như không còn là người của nhóm 4H nữa. Ở lớp, cô ít trò chuyện với Hạ, cũng không chơi trò chuyện thư cho Hân và Hoa. Còn ngoài giờ học, cô lại đi chơi với nhóm Trinh, Ngôn nhiều hơn. Cô bỏ cả những giờ học riêng ở nhà với cô giáo vẫn thường đến dạy kèm. Cũng chẳng còn ai quan tâm chăm sóc đến việc học hành của cô. Từ sau biến cố xảy ra, mẹ cô vẫn không về. Lẽ ra ông Quang phải chăm sóc cô nhiều hơn, nhưng thực tế đã diễn ra điều trái ngược lại: mối quan hệ cha con giữa hai người bỗng lạt lỏi hẳn. Như khi một vở kịch đã hạ màn, các diễn viên vội chùi rửa lớp sơn phấn hóa trang để trở về sống với bộ mặt thật của mình. Nền móng đã rệu rã thì tòa lâu đài càng to lớn lại càng sụp đổ thảm thương. Hằng không còn theo xe của ba đến trường nữa - Trinh đã nhận đưa đón cô hằng ngày. Thậm chí, hai cha con hiếm khi ngồi ăn cơm với nhau. Từ lâu, ông Quang đã ít ăn cơm trưa ở nhà. Bữa cơm chiều chỉ là một hình thức để ông chứng tỏ sự êm ấm của gia đình. Giờ, cái gia đình ấy đã tan nát, thì chẳng còn gì có thể giữ chân ông nữa.

Có những đêm, không ngủ được, Hằng đứng tựa cửa sổ nhìn xuống đường, thấy ông Quang đi chơi về, bước xuống xe, lảo đảo đi vào nhà, cô gục mặt khóc. Cũng có lần cô chạy sang phòng ba, định nói chuyện cho ba đỡ buồn, nhưng ông Quang đã say mèm, để nguyên quần áo nằm vùi trên giường. Hằng đành nhẹ tay buông mùng cho ba, định để chiều mai sẽ tìm cơ bắt ba dẫn đi chơi như ngày nào. Nhưng ngay hôm sau, buổi sáng, thầy giáo môn Toán bận việc gia đình nghỉ đột xuất hai tiết cuối, không người thay, Hằng mệt mỏi về nhà và khi lên cầu thang, cô lại thấy ông Quang đang đưa một gái trẻ măng từ trong phòng của ông ra. Giờ thì Hằng không còn ngạc nhiên trước bất cứ chuyện gì nữa. Cô ngoảnh mặt đi, lặng lẽ bước vào phòng mình. Từ phút ấy, trong mắt Hằng hào quang của cả bố lẫn mẹ đều đã hoàn toàn tắt lịm.

Cuối cùng thì nhóm 4H, và rồi cả lớp, đều đã biết về sự đổ vỡ trong gia đình Hằng. Hạ, Hân, Hoa cùng một số bạn khác, liên tục đến nhà Hằng để tìm cách an ủi bạn. Họ rủ Hằng đi xem phim, đi bơi, đi picnic, thậm chí đề nghị tổ chức học bài chung với cô. Nhưng Hằng ít khi có mặt ở nhà quá, và đối xử với những bạn bè thân thiết trước đây xa cách, lạt lỏi hẳn. Cô từ chối mọi lời rủ rê, còn nếu kẹt lắm thì chỉ tham gia cho có lệ. Cô nói thẳng với Hạ, tao đã khác trước rồi, không còn xứng đáng làm bạn với tụi bây nữa, tụi bây hãy khai trừ tao ra khỏi nhóm. Hạ theo năn nỉ, có gì mà cứ nói với tao, tại sao mà lại im lặng như vậy, tụi tao vẫn thương mày, quý mày. Mày theo tụi con Trinh, thằng Ngôn để làm gì? Con người của mày đâu phải như tụi nó. Mày tự hành hạ mình như vậy để làm gì? Hằng chỉ cười buồn, lắc đầu, không nói.

Có một tối, trên đường đi học sinh ngữ về, chính Hạ còn bắt gặp thầy Minh đang chở Hằng chạy ào ào băng qua ngã tư trước mặt. Điều bộ của hai người cho Hạ thấy rõ ràng họ không còn là thầy trò của nhau nữa. Hạ vừa thương vừa tức cho bạn. Cô cũng thấy giận thầy Minh quá. Sáng sớm, cô vội vã đạp xe đến nhà Hân, rồi cả hai đi tìm Hoa. Mặt Hoa lập tức đỏ bừng khi vừa nghe Hạ kể lại:

- Thấy chưa, tao đã nói ông thầy Minh là đồ dỏm mà! Dám đi dụ dỗ con Hằng trong lúc nó đang có chuyện buồn. Vậy mà hôm trước còn kêu tao ra nói tụi em ráng an ủi Hằng, đừng để Hằng bị ảnh hưởng trong việc học tập! Đúng là đồ... dê!

- Thôi mày, dù sao ổng cũng là thầy mình - Hân ngăn bạn.

- Thầy gì mà kỳ cục vậy? Vợ con tùm lum mà còn đi dê học trò!

- Nhưng đã có gì là chắc chắn như vậy đâu? Mình phải hỏi nhỏ Hằng chứ!

Hoa vẫn hung hăng:

- Tao chắc chắn như vậy rồi đó. Khỏi phải hỏi. Sáng nay tao sẽ tìm ổng, cho ổng một trận. Lộn xộn tao sẽ lên mét Ban giám hiệu, coi ai dám làm gì tao?

Hạ cười:

- Thì ai dám làm gì mày? Nhưng thôi, để tao gặp nhỏ Hằng đã. Nếu đúng là nó yêu thầy Minh thì khổ thật!

Cả ba cùng nhìn nhau, thở dài.

Điều Hạ không ngờ là Hằng nhận ngay rằng cô và thầy Minh đã yêu nhau.

- Ừ, tao và thầy Minh thương nhau rồi. Mày cũng thấy tao đang có chuyện buồn quá. Mà thầy Minh thương tao lắm.

Hạ ngồi thừ người, nhìn bạn. Mới trong một thời gian ngắn mà Hằng đã thay đổi quá nhiều. Cô vẫn đẹp, đẹp hơn trước nữa là khác, nhưng gương mặt bỗng già dặn hẳn. Gương mặt cô giờ đây còn có thêm nét lì lợm, bất cần đời đến chưa từng thấy. Cái tình yêu trái khoáy này sẽ cứu giúp cô vượt qua được nỗi buồn phiền của gia đình, hay sẽ chìm cô xuống sâu hơn trong vũng lầy mà cô đang sa vào?

- Nhưng rồi... vợ con thầy Minh?

- Minh nói từ từ Minh sẽ chia tay với cô ấy. Minh không còn yêu cô ấy nữa. Họ đang chịu đựng nhau. Nhân đạo nhất là hãy chia tay.

Nhưng còn đứa nhỏ? Và từ từ có nghĩa là chừng nào?

- Ít nhất cũng phải hết năm học, để không còn ai chú ý đến nữa, vì lúc đó tao đã ra trường. Còn đứa nhỏ thì... - Hằng nhún vai - Tao thấy chẳng thà dứt khoát như vậy còn hơn để nó phải sống kéo dài trong ảo tưởng gần hai chục năm như tao.

Nhưng chẳng lẽ... mày yêu thầy Minh thật à?

- Tao cũng chẳng biết thế nào nữa... Hạ ơi, tao khổ lắm, mày biết không? Tao phải làm sao bây giờ?

Hai đứa đang ngồi trong một quán cà phê vắng ngắt, và lần đầu tiên trong suốt mấy tháng qua, Hằng ôm lấy bạn, khóc mùi. Hạ lấy khăn tay lau nước mắt cho Hằng, điều bộ thì bình tĩnh mà lòng nghe rối bời. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Trời ơi, sao mày yêu gì mà kỳ cục vậy Hằng? Còn đang đi học, lớp này là lớp quan trọng nhất mà. Tội mình đã ngoéo tay, hẹn tất cả phải cùng vô được đại học, tốt nghiệp xong mới... muốn gì thì muốn mà. Ông ta lại đã có vợ con. Làm sao bây giờ?

- Theo tao, tốt nhất mày nên cắt đứt với ổng. ổng còn trách nhiệm với vợ con. ổng lại lớn hơn mày cả chục tuổi. Rồi mày còn phải đi học bốn, năm năm nữa. ổng với mày có nhiều điểm khác nhau lắm. Tao tin đây chỉ là một thứ tình cảm bộc phát của ổng, không bền đâu.

Hằng ngược đôi mắt đẫm lệ lên nhìn Hạ:

- Mày khuyên tao làm sao?

- Đẹp ổng đi. Không nói chuyện riêng; không đi chơi với ổng nữa. Nói thẳng với ổng là không thể tiếp tục nữa được.

Hằng chỉ mím môi, xót xa nhìn Hạ, lắc đầu. Khi Hạ đắm nhìn lại thì Hằng cúi mặt xuống. Bỗng Hạ hốt hoảng, chụp lấy tay bạn:

- Nói thật tao nghe đi, mày với ổng... có gì chưa?

Hằng đã toan thú thật tất cả với bạn, nhưng nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng đến tội nghiệp của Hạ, rồi nghĩ đến bao nhiêu hậu quả khác, Hằng nhẹ nhàng nhưng cương quyết rút tay mình ra:

- Không có gì đâu, mày đừng lo.

Hằng nói, nhưng ở đâu đó trong cô, ở một chỗ nào sâu thẳm nhất, lại chột gợn lên cái cảm giác mê đắm của những lúc gần Minh, mà gần đây vẫn thỉnh thoảng diễn ra trong căn phòng riêng của cô, những lúc họ tin chắc ông Quang không thể có mặt ở nhà. Với chị Năm, Hằng bảo đó là người thầy mới của cô. Trước đây, Hằng vẫn học với cô giáo dạy kèm trong phòng riêng, nên chị Năm không hề thắc mắc. Công việc nhà túi bụi, cộng với việc từ lâu chị đã tập được thói quen không nên để ý đến những chuyện riêng của nhà chủ, đã khiến chị chẳng chút quan tâm đến ông thầy đây về đạo mạo ấy. Minh đến, và họ khóa cửa lại, xô vào nhau...

Hạ vẫn nhìn Hằng và linh cảm là bạn mình đã nói dối. “Chuyện ấy” có thể đã xảy ra lắm. Và nếu đúng vậy thì thật là một tai họa cho bạn, một tai họa quá lớn, không thể nào cứu vãn!

Cuộc bàn bạc sau đó giữa Hạ, Hân và Hoa đã đi đến quyết định: họ phải cấp tốc “làm việc” với thầy Minh, đề nghị thầy chấm dứt ngay việc quan hệ với Hằng, nếu không thì cả nhóm 4H sẽ phải tiến hành những biện pháp cứng rắn hơn. Hạ được phân công đi gặp thầy. Cô đã thức gần như trắng một đêm để nghĩ nên trình bày với thầy như thế nào.

Hôm sau, vào giờ tan học, Hạ đón thầy Minh ở ngay cổng trường.

- Thưa thầy, xin thầy cho em được gặp riêng khoảng mười lăm phút.

- Ngay bây giờ à? - Minh hỏi, thầm lo âu trước vẻ nghiêm trọng trên mặt Hạ. Từ lâu, anh vẫn ngại nhất cô học trò này, và lập tức, anh linh cảm Hạ sẽ sắp đặt vấn đề gì với mình. - Có việc gì gấp lắm sao?

- Dạ, theo em thấy thì cũng khá gấp.

- Được rồi, vậy thì mình quay vào phòng giáo viên đi.

- Dạ, em thấy vào đó không tiện lắm.

Minh càng mất bình tĩnh hơn.

- Vậy à? Vậy... vào ghế đá trong sân trường được không?

- Dạ được.

Hai người trở vào sân trường. Mới đó mà khoảnh sân rộng đã thừa thớt, trống vắng hẳn. Đột nhiên, Hạ thấy buồn tê tái. Đời là một chuỗi hợp, tan. Rồi đây khoảnh sân này, ngôi trường này sẽ không bao giờ còn là của Hạ, của bạn bè lớp 12A2 này. Tất cả rồi sẽ lùi xa vào cõi dĩ vãng, cái còn lại ở mỗi người sẽ chỉ là những kỷ niệm. Sao Hằng lại chịu để cho mình bị lôi vào những chuyện mà mai một đây sẽ chỉ là những kỷ niệm buồn? Sao Hằng lại có thể thả trôi đời mình như vậy? Sự đổ vỡ của gia đình có thể gây những tác hại khủng khiếp như vậy sao? Hằng đã nói với mình là Hằng không chịu nổi khi ba và mẹ cùng đột nhiên buông rơi mặt nạ. Điều đó khủng khiếp đến mức nào? Và còn cái ông thầy đang đi bên cạnh mình nữa. Tại sao ông ta lại có thể làm được điều như thế? Sức mạnh của tình yêu à? Hay là sự mù quáng mùn đời của tình yêu? Mà có đúng là tình yêu không, hay chỉ là một sự lợi dụng? Nếu đúng là tình yêu thì có nên lên án không, hay lại tình yêu bao giờ cũng có cái lý riêng của nó?

Hai người cùng đi đến chiếc ghế xa nhất, ở tận góc sân trường

- Sao, có việc gì, em cứ nói - Minh cố giữ giọng điềm tĩnh.

Hạ chọn phương án cuối cùng mà cô đã tính đến. Cô nói rõ ràng từng tiếng:

- Thưa thầy, Hằng đã nói thật hết với tụi em.

Những tiếng nói vang lên như những tiếng sấm. Minh sững người nhận án. Cả hai cùng im lặng, không ai nhìn ai. Gió thổi một vài tấm giấy vụn bay lất phất trên sân. Những học sinh cuối cùng đang vội vã rời trường. Hạ thấy tim mình đau nhói khi chột hiểu mình đã linh cảm đúng. Chắc chắn Hằng và Minh đã có với nhau những gì sâu đậm nhất của một tình yêu.

Giọng Hạ lại đều đều vang lên:

- Tụi em không hiểu thầy yêu Hằng như thế nào, nhưng tụi em cùng thấy điều đó không

nên xảy ra, và... thật tội nghiệp cho Hằng. Chẳng lẽ thầy không thấy như thế? Có thể nó vì quá buồn tủi mà cần một niềm an ủi, nhưng tội em không tin thầy chính là niềm an ủi đó, ngay cho dù thầy có chia tay được với cô, một điều mà tội em không tin là có thể xảy ra. Vậy... thầy đến với Hằng là vì lý do gì?

Minh vẫn im lặng. Anh không suy nghĩ nên trả lời Hạ như thế nào, mà lại mãi tính toán phải làm sao để thoát khỏi sự cố đổ bể này. Thoát khỏi với thương tích nhẹ nhất. Sao Hằng lại khờ dại thế nhỉ? Khai ra tất cả với đám bạn bè này để làm gì, Minh đã dặn bao nhiêu lần mà sao cô vẫn không nhớ. “Rồi sẽ đến lúc chúng ta mở hết lồng ngực hét to với mọi người rằng chúng ta đã yêu nhau từ một ngàn năm nay. Mọi người sẽ mở to mắt chứng kiến tình yêu có một không hai của chúng ta. Nhưng bây giờ... Anh xin em, hãy vì anh, vì em, và vì tương lai của hai đứa, gắng giữ kín giùm anh. Như anh vậy đó. Em không hiểu là anh đau khổ như thế nào sao, khi mình cứ phải lén lút như thế này, khi vào lớp sau một đêm nhớ em, vậy mà vẫn cứ không dám nhìn em lâu hơn ai khác một giây nào! Em thân yêu, hãy vì chính tình yêu của chúng ta...” Nhưng có đúng là Hằng đã khai thật hết không? Hay cô Hạ tinh quái này định bắt thóp mình? Dù sao, mình rất cần gặp Hằng ngay. Còn bây giờ, nên trả lời như thế nào nhỉ?

Theo thói quen của những lúc mãi suy nghĩ, một bàn chân Minh cứ nhip nhip liên tục. Tự dưng Hạ thấy động tác đó thật lố bịch. Trong thâm tâm, cô cảm thấy không còn chút cảm tình nào với ông thầy chủ nhiệm đang ngồi bên cạnh. Những lời tiếp theo của cô cũng vì vậy mà cay độc hơn:

- Thường thì người ta đến với nhau vì một trong ba lý do: tình yêu, sự thương hại và... sự lợi dụng. Thầy sẽ không bao giờ thuyết phục được tội em về lý do thứ nhất. Vì vậy, tội em đề nghị thầy hãy buông tha cho Hằng, để Hằng yên ổn học cho xong năm nay và thi vào đại học. Giờ đây, nó rất cần sự yên ổn đó.

Minh thở dài. Anh quyết định thử tìm cách tấn công vào sự niềm yếu của các cô gái:

- Có thể các em chưa hiểu hết về mối quan hệ tế nhị giữa Hằng với thầy. Giờ đây bỗng dưng thầy trở thành chỗ dựa duy nhất của cô ấy về mặt tinh thần. Thầy cũng biết điều ấy thật không nên, nhưng thú thật là thầy không dám rút lui vào lúc này. Làm vậy, thầy không tin là Hằng sẽ được yên ổn, mà ngược lại, cô ấy sẽ bị suy sụp hoàn toàn. Và lúc ấy, không biết điều gì sẽ xảy ra nữa! Các em không thương Hằng sao?

Liếc mắt thấy Hạ ngồi thừ ra vì lo lắng cho bạn, Minh buông một câu kết luận:

- Trong chuyện này, thầy nào có vui sướng gì!

Nói như vậy, nhưng trong đầu Minh lại hiện ra những hình ảnh của Hằng trong căn phòng thiên đường của cô, những lúc chỉ có hai người với nhau. Thân thể Hằng thật tuyệt vời và cô hào phóng dâng hiến cho anh hầu như không chút tính toán. Chưa bao giờ Minh được tận hưởng đầy đủ như vậy, và, biết rõ gia thế của Hằng, anh đã thật lòng tính toán đến việc được chung sống với cô, thay cho một Cúc vừa đã quá tàn lại vừa không còn chút thế lực gia đình. Tối nay... Hình như ông Quang lại đã đi công tác xa. Anh sẽ đến tìm Hằng, để hỏi lại kỹ về những gì Hằng đã nói với nhóm bạn, và cũng để... Minh lim dim mắt, mê mải nghĩ tới chiếc giường nệm êm ái thơm mát mùi nước hoa *Bien-être* mà giờ đây đã trở thành quen thuộc với anh.

Hạ quay sang nhìn Minh và bắt gặp nét mặt kỳ lạ của anh lúc ấy, vẻ kỳ lạ thật khó diễn tả, nhưng điều chắc chắn mà Hạ nhận thấy là nét mặt ấy thật hoàn toàn trái ngược với tâm trạng lẽ ra Minh đang có qua câu nói vừa rồi của anh. Cô chợt hiểu ra tất cả những gì Minh vừa nói đều là giả dối, và người cô run lên vì một nỗi giận dữ bất ngờ. Hạ cố hết sức kiềm chế để nói cho rõ cái ý cuối cùng mà suýt nữa cô đã định không nói:

- Tội em không cần biết mối quan hệ của thầy với Hằng là “tế nhị” như thế nào. Nếu thầy không chấm dứt ngay mối quan hệ đó, tội em buộc lòng phải báo cáo với ban giám hiệu và chỉ bộ nhà trường. Thầy khỏi phải lo về hậu quả xảy ra cho Hằng, tất cả tội em sẽ có mặt bên Hằng để giúp nó trong những ngày tới.

Minh đặng miệng nhìn Hạ. Cái cô học trò đáo để này hoàn toàn có thể làm điều đó, và khi ấy... Bao nhiêu chuyện phiền toái sẽ xảy ra. Bình tĩnh đi Minh - Minh tự nhủ - Phải thật bình

tình để thoát ra khỏi cơn rối rắm này. Mà là một thằng luôn vượt qua nghịch cảnh được kia mà!

Hạ ngạc nhiên khi nghe giọng Minh vẫn êm như ru:

- Được rồi, nếu các em đã muốn vậy và dám nhận trách nhiệm về những gì có thể xảy ra cho Hằng, thầy sẽ làm theo ý các em. Sao, vừa lòng chưa?

Minh nhếch mép cười, rồi đứng lên, bỏ đi. Hạ ngồi nhìn theo người thầy mà giờ đây đã mất hết sự kính trọng trong cô, thầm tự hỏi không hiểu tại sao ông ấy vẫn giữ được dáng đi ung dung, đĩnh đạc như vậy. Một con người mà trình độ giả dối đã đạt tới mức siêu đẳng, hay quả thật ông ta hoàn toàn thanh thản vì mối quan hệ "tế nhị" với Hằng thực chất là không có gì? Chưa có gì đáng lo? Không, Hạ không tin. Minh đã tỏ ra rất tự tin khi nói Hằng sẽ không chịu đựng nổi nếu bị ông ta cắt đứt mối quan hệ. Điều đó chứng tỏ những gì đã diễn ra giữa họ là rất sâu đậm. Hạ nhớ lại ánh mắt lẩn tránh của Hằng khi Hạ hỏi về chuyện này. Cô càng tin vào trực giác của mình hơn. Trời ơi, nếu như vậy...? Phải làm sao? Phải làm sao?

Buổi chiều, Hạ đạp xe chạy lại nhà Hằng. Chị Năm mở cổng cho Hạ nói Hằng còn ngủ trưa chưa dậy. Hạ bỗng sức nghĩ không biết chừng mình có thể hỏi thăm được đôi điều về thầy Minh và Hằng qua chị giúp việc rất hồn nhiên này. Giữ giọng thật tự nhiên, cô hỏi:

- Hôm nay thầy Minh đến đây chưa chị?

Chị Năm vui vẻ:

- Phải ông thầy cao cao đi chiếc xe Suzuki đen không cô? Hôm nay chưa thấy ổng tới. À, mà hồi trưa này ổng có điện thoại cho cô Hằng.

Có thể là một cái hẹn để bàn bạc về cuộc nói chuyện buổi sáng giữa Hạ và thầy Minh - Hạ suy nghĩ thật nhanh.

Thầy Minh thường đến đây vào ngày hai, tư, sáu phải không chị? - Hạ hỏi tiếp.

- Dạ hồng chừng. ổng rảnh lúc nào là tới dạy cô Hằng lúc đó.

Hai người đã vào tới phòng khách. Hạ lại đưa ra một câu thăm dò nữa:

Ổng dạy nhỏ Hằng học ở đây hay học trên lầu vậy chị?

Chị Năm vẫn vô tình:

- Dạ, học ở trên phòng của cổ chứ.

Bỗng dưng Hạ nghe bải hoải chân tay, không bước nổi nữa. Cô buông người ngồi xuống ghế, lặng lẽ nghe một nỗi buồn âm thầm ập đến. Thầy Minh chưa hề dạy kèm tại nhà cho ai, bởi cũng chẳng ai có yêu cầu học thêm về môn văn. Những gì đã xảy ra trong các giờ dạy kèm ấy ở căn phòng kín đáo của Hằng, trong căn nhà giờ thường xuyên vắng vẻ như chùa bà Đanh này? Rảnh lúc nào là tới dạy Hằng lúc đó? Chắc chắn đó cũng là những lúc mà ông Quang không có mặt trong nhà. Hằng ơi, sao mà lại đi buông đời mà như vậy?

Hạ thở ra một hơi dài và đặt một câu hỏi cuối:

- Bác trai có nhà không chị Năm?

- Dạ, ông đi tỉnh rồi. Ngày mai mới về.

Hạ đứng dậy, đi lên gõ cửa phòng Hằng. Cửa mở, và gương mặt Hằng lộ ra, có vẻ ngạc nhiên khi nhận ra Hạ:

- Ủa, con quý! Vậy mà tưởng ai.

Trong cơn buồn giận bạn, Hạ buột miệng:

- Tưởng thầy Minh phải không?

Mặt Hằng tái hắc. Cô lẳng lặng quay lưng đi về phía cửa sổ, đứng nhìn xuống đường. Hạ vẫn đứng ở ngưỡng cửa phòng, xót xa nhìn bạn. Lúc này Hằng ốm nhiều, và mái tóc để dài buông xõa rũ rượi sau lưng càng làm cô có một vẻ đẹp phiến muộn, man dại. Hằng mặc một chiếc áo

thun lỗ không che giấu được chút nào bộ ngực tròn căng để trần bên trong, và chiếc quần jean cắt ngắn trên nửa đùi phô cặp chân thon dài tuyệt đẹp. Nếu người gõ cửa là Minh và ông ấy sẽ vào phòng? Chiếc giường nệm nhàu nát, với mền gối lộn xộn, bừa bãi... Hạ cảm thấy đắng ngắt trong miệng.

Hằng hỏi, mà không hề quay lại:

- Mày tới thăm tao, có việc gì không?

Hạ từ từ đi tới sau lưng Hằng, rồi không dần được, cô ôm chầm lấy bạn:

- Hằng ơi, sao mày lại như vậy?

Hằng chỉ im lặng. Mãi một lúc sau, cô mới khẽ gỡ tay Hạ ra:

- Tao cũng không hiểu nổi tao nữa. Nhưng mày cũng đừng nên trách thầy Minh, tội nghiệp ông. Có lẽ mọi chuyện là do tao.

- Không phải do mày! - Hạ kêu lên - Ông ta là một người lợi dụng!

Hai đứa nhìn nhau. Mắt Hạ ngập ứ nỗi đau xót, còn mắt Hằng chìm trong tuyệt vọng. Hằng quay mặt đi và bước đến ngồi bên mép giường:

- Tại tao thôi. Tao buồn quá. Nói thiệt mày, tao đã muốn tự tử chết - Cô gần như hét lên - Má tao ngoại tình, mày biết không? Còn ba tao thì cũng chẳng ra gì! Tao. Tao...

Cô bưng mặt và khóc nức nở. Hạ đến ngồi bên bạn, nước mắt cô cũng bắt đầu chảy ra, tuôn dài trên má. Hằng quay sang, ôm chầm lấy bạn:

- Hạ ơi, tao phải làm sao bây giờ?

*

Minh vừa tắt máy xe và bước xuống dựng xe lên thì giật mình khi nghe tiếng chào sau lưng:

- Chào thầy.

Anh quay lại. Thiện và Long đang đứng nhìn anh bằng những ánh mắt lạnh lẽo. Minh cố trấn tĩnh:

- À, chào các em. Các em đến chơi với Hằng à?

- Không. Tụi em chờ đây để gặp thầy. - Thiện nói.

Minh tự trách mình đã không cẩn thận nhìn quanh trước khi dừng xe. Chắc là bọn này đã núp ở gốc cây nào đó gần đây. Nhưng anh vẫn gượng cười:

- Vậy à? Có chuyện gì vậy? Mình vào gặp Hằng luôn đi. Thầy cũng có tí việc muốn bàn với Hằng.

Cũng là Thiện với một giọng khô cứng, trong khi Long vẫn im lặng nhìn Minh:

- Em nghĩ là thầy chẳng có việc gì để bàn với Hằng ở phòng riêng cả. Tụi em muốn mời thầy qua quán cà phê bên kia đường để nói chuyện. Như vậy tiện hơn.

Có một uy lực gì đó trong giọng nói của Thiện làm Minh không thể làm gì khác hơn là đẩy xe theo Thiện và Long qua bên kia đường. Họ vào chiếc bàn mà Long và Thiện đã ngồi sẵn. Cũng "cái thằng con nhà công an" hỏi Minh:

- Thầy uống gì?

- Một ly đen thôi được rồi.

Cả ba người cùng im lặng một lúc thật lâu. Cuối cùng, không chịu nổi nữa, Minh hỏi:

- Sao? Hai em muốn gì?

Lần này thì Long nói:

- Hạ đã nói chuyện với thầy rồi. Còn tối nay thì tụi em chỉ tới đây để kiểm chứng một điều.

Điều đó là đúng.

Quán tối, nên Long và Thiện không thể nhìn thấy nét mặt tái mét của Minh. Anh ấp úng:

- Các em nói gì lạ vậy? Tôi chỉ đến đây để...

Thiện không dần được, cắt ngang lời Minh:

- Để làm gì? Thầy đừng đóng kịch nữa! Hãy để tụi em còn chút tôn trọng cuối cùng.

Minh liếm môi. Anh thấy mình chỉ còn một cách duy nhất. Bất chợt anh thở dài, gục xuống ôm lấy đầu:

- Thôi được rồi. Thầy và Hằng yêu nhau. Thầy khổ tâm lắm. Thầy không thể xa Hằng được. Gia đình thầy từ lâu đã là một cảnh đáng buồn.

Thiện nhướn mắt:

- Vậy à?

Minh nói miên man:

- Thầy biết mình rất tội lỗi. Bao nhiêu lần thầy đã quyết định dứt khoát, nhưng rồi... - Minh phác tay ra dấu bắt lửng - Thậm chí thầy đã nghĩ đến chuyện xin chuyển công tác đi một quận khác. Cũng có thể thầy đành phải ly dị...

Long nói thật chậm rãi:

- Tụi em không muốn biết những điều đó. Tụi em chỉ cần biết là từ nay, thầy hãy buông tha cho Hằng. Nếu không, chắc thầy cũng biết điều gì sẽ xảy ra.

- Các em hăm dọa tôi à?

- Không. Nếu không vì nghĩ đến Hằng thì tụi em đã làm rồi, chứ không phải chỉ nói đâu.

Minh lên xe, ra về. Long và Thiện ngồi lại với nhau một lúc lâu bàn cách đối phó tiếp với Minh, vì cả hai cùng tin rằng Minh chưa dễ gì rút lui trong chuyện này. Thiện quyết định sẽ hỏi ý kiến và nhờ sự giúp đỡ của một ông cậu làm ở Sở Giáo dục. Cả hai cùng thấy họ phải có trách nhiệm nhiều hơn nữa trong cuộc đời Hằng. Bất chợt, Thiện ngẩng đầu lên nhìn Long:

- Nhưng rui ổng yêu Hằng thiệt thì sao? Mình có cổ lỗ sĩ quá không? Nên nhớ ổng còn là nhà thơ mà.

Long trầm ngâm:

- Yêu à? Yêu mà vậy à? Không, có gì đó ở ông này làm tao không tin. Mình cứ tiến hành quyết định của nhóm. Còn nếu họ yêu nhau thật, chuyện vô lý, thì rồi thời gian sẽ cho thấy. Đúng là tình yêu thì sẽ không gì có thể ngăn cản được. Vậy thôi.

Ra khỏi quán cà phê, Long và Thiện đi thẳng sang nhà Hằng, bấm chuông. Lúc ấy, Hằng vừa nghe điện thoại của Minh xong. Anh cho biết vì có việc đột xuất nên không thể tới nhà cô như đã hẹn được.

*

Tình yêu hay những gì gần giống tình yêu thường như một cây kim trong túi áo, sớm muộn cũng có lúc trời ra. Trong một tập thể, hiếm có mối quan hệ nam nữ nào có thể che giấu mãi được. Một lần, hiệu trưởng nghe loáng thoáng về chuyện Minh - Hằng, nhưng bà lắc đầu cho qua: "Chỉ là những lời đồn đãi nhảm nhí, trong hừng tít lời đồn đãi của một ngày. Không thể có chuyện ấy!".

Nhưng rồi trong giờ giải lao của một cuộc họp trên Sở, một cán bộ ở Sở kéo bà ra một góc:

- Ở chỗ chị có ông thầy nào tên Minh, dạy môn Văn lớp 12?

- Vâng, có.

- Ông đã có gia đình rồi?

- Vâng.

- Tôi nghe dường như ông có gì đó với một cô học trò. Lớp trưởng thì phải. Mong chị về kiểm tra lại. Nếu có hiện tượng, nhắc nhẹ ông. Nếu mức độ phức tạp, chị ráng tìm cách giải quyết, đừng để lùm xùm ra, không hay.

- Vâng.

- Cần thì cứ chuyển trường cho ông ấy.

Hiệu trưởng mặt trắng bệch khi gặp riêng Minh trong phòng của bà. Bà là người luôn nói thẳng với cán bộ cấp dưới và nổi danh là một người nóng nảy, thiếu kiềm chế trước những sai trái.

- Anh Minh, anh có gì với con Hằng lớp trưởng 12A2 vậy?

Tình huống này, Minh đã chuẩn bị sẵn. Từ sau lần gặp Thiện và Long, anh đã hạn chế hẳn và rất cẩn thận mỗi khi tìm gặp Hằng. Nhưng quả tình anh không thể dứt bỏ được nỗi đam mê tình yêu, thứ tình yêu thân xác làm mù mẫm hết lý trí. Anh biết đám học trò của mình vẫn ráo riết âm thầm theo dõi và tìm đủ mọi cách kéo Hằng ra khỏi tay anh. Ngày nào chúng cũng kéo tới học chung với Hằng, nấu cơm cùng ăn, lôi Hằng đi chơi, đi sắm Tết... Trong những phút giây hiếm hoi gần nhau, Hằng vẫn nhiệt tình với Minh, gần như là một sự bù đắp vì tội nghiệp anh, và Minh cảm thấy như diên đại vì thứ hạnh phúc tội lỗi ngọt ngào anh chưa từng được nếm như thế này sắp sửa tuột khỏi tay mình. Rõ ràng anh đang yêu Hằng, trong tuyệt vọng.

Minh nói chậm rãi:

- Chị đã nghe những gì?

- Anh không cần biết điều đó. Tôi chỉ yêu cầu anh trả lời câu hỏi của tôi, thật chính xác.

- Chị có thể yên tâm là không có gì đáng cho chị phải lo.

- Tôi không đồng ý với câu trả lời này!

- Đây là chuyện riêng tư và tôi có thể tự giải quyết được, không để ảnh hưởng đến công việc và uy tín của nhà trường.

- Vậy mà đã ảnh hưởng rồi đấy! Thôi được rồi. Tôi xin nhắc anh nhớ, thời gian dự bị của anh chưa hết, và trường này, chừng nào tôi còn làm hiệu trưởng, đặc biệt không chấp nhận chuyện thầy giáo lăng nhăng với học trò đâu. Anh về suy nghĩ lại và có thái độ dứt khoát đi.

Ra khỏi phòng hiệu trưởng, Minh thấy người hơi lão đảo. Tình huống đã đến mức báo động, không phải chuyện đùa nữa. Phải chia tay với Hằng, thật tiếc. Hay là tạm chia tay, chờ mấy tháng nữa, xong niên học này? Lúc đó ai còn nói gì được? Và anh sẽ ráng tìm cách giải quyết chuyện nhà của anh. Không thể sống với Cúc được nữa, nhưng chia tay bằng cách nào? Cách nào êm đẹp và thuận lợi nhất?

Minh định viết thư cho Hằng, nhưng rồi lại thôi. Bút tích để lại chỉ thêm phiền phức. Tan giờ học, Minh ngang nhiên gọi Hằng lại đứng nói chuyện ở một góc sân trường:

- Hằng à, có lẽ mình phải tạm ngưng một thời gian. Tình hình khá nguy hiểm cho anh. Em ráng học cho qua năm này, rồi sau mình sẽ tính. Anh lúc nào cũng nghĩ tới em. Rồi sẽ không gì có thể chia cách mình. Em hiểu không?

Hằng nhìn Minh, nhưng anh né tránh cái nhìn ấy.

- Em hiểu.

- Cố gắng cho anh nhé?

- Dạ.

Hai người quay lưng đi về hai hướng. Hằng nghe rưng rưng buồn. Thật lòng cô chẳng còn biết dựa vào ai. Nhóm bạn hết sức thân thiết và trọn tình, nhưng Minh đã quá quen thuộc và trở thành một phần đời của cô rồi.

Những ngày Tết buồn nhất đời Hằng rồi cũng qua. Lần đầu tiên một cái Tết không hề có bày biện, mua sắm. Chị bếp nghỉ từ chiều ba mươi cho đến hết ngày mồng một. Trưa ba mươi, bà Quang từ đâu đột nhiên về thăm nhà, nhưng lúc ấy chỉ còn mỗi chị bếp. Bà có mang về một nhánh mai và ít bánh mứt sắp trên bàn thờ, thắp mấy cây nhang rồi đi. Hằng về thì được chị bếp trao lại lá thư và một xấp tiền mới. Những dòng chữ viết vội vã, rối rắm:

Hằng,

Mẹ về thăm con nhưng không gặp. Lì xì con ít tiền. Mẹ mong năm nay con thi đậu và vẫn vui, khỏe. Mẹ nhớ con lắm. Hãy tha thứ cho mẹ. Mẹ hiện đang ở tại nhà dì Bích, số... Mẹ trông được con đến thăm mẹ lắm. Tha thứ cho mẹ đi con. Cho mẹ gửi lời thăm ba con. Mẹ

Hằng buông lá thư và xấp bạc xuống giường, ôm mặt khóc. Cô nằm bẹp luôn trên giường cho đến khuya, chẳng thiết gì ăn uống. Tiếng pháo nổ ì ùng đây đó chỉ càng làm cô thấy buồn chán. Minh thực hiện lời nói một cách quá lạnh lùng, gần như cắt đứt hẳn với cô, trong lớp có khi nhìn nhau còn tệ hơn người xa lạ. Bạn bè thì tốt thật, nhưng càng cận Tết thì chúng càng tíu tít với những chuyện gia đình. Hằng chỉ còn biết đi lang thang một mình, có khi vừa đi vừa chảy nước mắt.

Gần đến giao thừa thì ông Quang về. Những lúc gần đây, người ông sa sút thấy rõ. Cảnh gia đình tan nát, những cuộc chơi bê tha... chỉ là nguyên nhân phụ. Chính là ông đã dính phải một vài vụ tiêu cực đang bị phát hiện làm rõ. Lỗi lớn là ở sự chủ quan, tin người, nhưng sự tự dễ dãi với bản thân lâu ngày đã kéo ông ngày càng lún sâu vào vũng lầy sai phạm. Một cuộc thanh tra lớn đã diễn ra trong suốt tháng qua ở công ty, và một bản án đang lơ lửng treo trên đầu ông. Có lẽ người ta, theo đúng phong tục, đang chờ cho ngày Tết trôi qua êm ả và vui vẻ. Ông cũng đã thử đi thăm dò, vận động ở một vài nơi, nhưng khả năng thoát nạn hầu như không có. Tất nhiên, ông đã giấu, không cho Hằng biết. Bấy lâu nay, từ ngày vợ ông bỏ đi, ông và Hằng cũng không có lúc nào trò chuyện tâm tình như xưa. Một phần do ông không thích bước chân về nhà, đồng thời chính Hằng cũng muốn tránh ông. Cô có ở nhà thì cũng rúc lên phòng, khóa kín cửa. Mối quan hệ cha con dường như chỉ còn ở chỗ hằng tuần ông Quang giao cho con gái một xấp tiền đủ chi dùng trong nhà và cho riêng cô.

Hằng xuống mở cửa cho ba. Người ông nồng nặc mùi rượu. Pháo nổ rộ khắp nơi, mùi thuốc pháo ngập ngụa trong không khí. Ông Quang đưa đôi mắt mệt mỏi nhìn con. Tội nghiệp con bé. Lúc này nó cũng gầy sút hẳn. Không biết học hành như thế nào. Chẳng ai lo cho nó nữa. Và sắp tới thì... Ông Quang chợt thấy một niềm hối hận dâng lên ngập ú. Rồi nó sẽ sống với ai? Có chịu đựng nổi không cảnh tuột dốc sắp tới của cái nhà này?

Hằng cũng nhìn ba, thương xót:

- Ba mệt lắm à?

- Ừ, ba hơi mệt.

Hai cha con đi vào nhà. Căn nhà trống trơn, lạnh ngắt.

- Con ở nhà một mình à? Chị bếp đâu rồi?

- Chị bếp nghỉ rồi. Sáng mồng Hai mới đi làm lại.

- Ai mua mai cắm trên bàn thờ vậy?

- Mẹ. Hồi chiều mẹ về, nhưng lúc đó không có con. Mẹ gửi lời thăm ba.

- Cảm ơn.

Ông Quang thấy lão đạo, buông người ngồi xuống ghế xalông. Một ít bụi tung lên, điều mà trước đây không hề có. Hằng đi rót nước lạnh cho ba uống, rồi làm khăn nóng cho ba lau mặt, những động tác mà trước kia mẹ cô vẫn làm. Bỗng dưng không khí giao thừa làm cả hai thấy thương nhau, và, dù không ai nói ra, cùng thấy nhớ một người đã vắng mặt.

Điện thoại reo. Hằng đi đến nhắc máy. Tiếng Hạ vui vẻ vang lên:

- Alô! Hằng đó hả? Hạ đây!

- Gì đó?

- Năm mới năm me, chúc mày vui vẻ, hết gặp chuyện rầu rĩ như năm cũ nghe. Mọi chuyện không hay đều biến hết, chịu chưa?

Hằng thấy thương bạn quá đổi:

- Chịu! Còn mày thì được thêm được một đồng thằng kết môden nữa!

- Đồ quý! Ê, sáng mai ở nhà, tám giờ tao tới xông đất đó nghe chưa?

- Thôi, đàn bà con gái xông đất xui lắm!

Hạ cười khanh khách:

- Đừng lo. Có hai tên Long, Thiện nữa.

- Thấy chưa, tao biết mà, mày đi đâu là cũng có hai cục cưng đi theo.

- Mày ghen hả quý? Để tao nhường bớt cho.

- Thôi, cảm ơn. Ráng mà giữ cho hai tên đó đừng đánh nhau nghe em!

- Khỏi lo. Vậy thôi nhé. Mai tụi tao tới, rồi tụi mình kéo nhau qua nhà Hân, mẹ Hoa, rồi đi Lăng Ông chơi. OK?

- OK!

Hằng gác máy, bồi hồi.

Ông Quang nhìn con:

- Bạn con à?

- Dạ. Tụi nó chúc Tết con và hẹn sáng mai tới đây chơi.

Ông Quang vẫn biết Hằng rất có uy tín với các bạn, và được bạn bè thương quý. Ông chợt nghĩ đến những ngày sắp tới, lúc gia đình này sụp đổ, thậm chí có thể ông sẽ bị vào tù, con gái của ông sẽ chịu những mất mát như thế nào? Làm sao nó có thể một mình đứng vững được ở cái tuổi 19 khờ khạo này?

Bất chợt, ông buột miệng:

- Con nên đi thăm mẹ con.

Hằng ngạc nhiên nhìn ba. Ông uể oải đứng dậy:

- Đúng vậy. Con nên đi thăm mẹ trong những ngày này. Dù gì đi nữa, con cái bao giờ cũng nên tha thứ cho cha mẹ.

Rồi ông quay lưng, đi về phía cầu thang, lòng ngậm ngùi tự hỏi không biết rồi đây Hằng có tha thứ được cho ông?

*

Sáng mừng Hai, như thông lệ, có khá nhiều học trò đến thăm Minh, kể cả những học trò cũ của mấy năm trước. Anh cũng đã nói rõ trong lớp là sẽ dành trọn buổi sáng này để đón tiếp học sinh, “các em tha hồ quây và dọn sạch sẽ nhà thầy cũng được”.

Thế nhưng, cả nhóm 4H chỉ có mình Hân đến. Khoảng mười phút, đủ để chúc Tết. Long và Thiện đều không ghé. Minh bồn chồn chờ Hằng, nhưng đến chiều cô vẫn không xuất hiện. Mấy ngày trước Tết, cô có gởi cho Minh một thiệp chúc kèm vốn vẹn hai dòng thư:

Em chịu không nổi tình trạng này.

Nhưng em sẽ cố gắng. Biết đến bao giờ?

Minh chỉ lặng người trong đôi phút. Anh cũng hết sức khó chịu, nhất là khi hàng ngày vẫn

cứ có Hằng trước mắt anh, xinh đẹp và càng quyến rũ hơn nhờ vẻ u buồn khép kín. Những cảm giác tuyệt vời đã hưởng lại còn cào đòi được lặp lại. Nhưng... Những gì cần làm thì phải làm. Minh vẫn là người có thể tự chiến thắng mình. Mọi thứ đều phải vào kế hoạch, nhất là với chuyện quan trọng sống chết này. Rút lui khỏi Cúc như thế nào để có thể sống với Hằng, là hai mệnh đề chưa chắc đã có sự tương quan, mà việc giải quyết cho được cái thứ nhất đã quá khó. Nhưng bỏ Hằng thì Minh lại tiếc. Khó lòng anh tìm được một người tình tuyệt vời như vậy. Tốt nhất, hãy ráng chờ thời, giữ được ngọn lửa tình yêu mà vẫn không làm ai có thể đặt vấn đề đạo đức của anh. Vài tháng nữa sẽ qua được cái “truông” dự bị này, và qua cả cái tình huống thầy giáo - học trò luôn bị dòm ngó để ý kia.

Sau hơn một tuần không gặp, Minh đã cảm thấy nhớ Hằng quay quắt. Minh vốn không tin sự xa cách như ngọn gió mà tình yêu như đốm lửa, lửa lớn thì gió chỉ có thể làm cho nó càng bùng lên. Anh vẫn cho rằng sự gần gũi - cùng những âu yếm mặn nồng - mới chính là thức ăn của tình yêu. Không có nó, tình yêu sẽ chết.

Anh quyết định qua Tết sẽ cố gắng sắp xếp mỗi tháng gặp Hằng một lần. Sự im lặng và buồn chán rất nguy hiểm cho tình yêu của Hằng dành cho anh, bởi Hằng đến với anh vì tuyệt vọng và cô đơn. Anh rất hiểu chỉ nhờ một sự may mắn mà anh đã có được tình yêu đó, và bất cứ lúc nào cũng có thể mất nó.

Minh hy vọng mừng hai tết, Hằng sẽ đến. Một cái có tuyệt diệu. Và anh sẽ được thỏa phần nào nỗi nhớ nhung. Thế nhưng Hằng đã không đến. Hân thì không nói gì ngoài lời chúc Tết thầy. Chỉ ngồi cắn ít hạt dưa, lì xì cho con Bi, rồi về. Từ sáng, Cúc đã diện đẹp cho con. Và không hiểu cô ấy huấn luyện như thế nào mà khi đưa học trò nào của Minh đến Bi cũng lảng xảng chạy ra cười chào rồi đứng xó rớ đầu đó. Cái ví đầm nó mang bên mình chưa gì đã căng phồng những đồng tiền mới. Đám học trò không giàu có gì nhưng cũng rất tế nhị. Và Minh không khỏi mắc cỡ trước sự hồn nhiên của con. Anh đã đi vào phòng trong nói nhỏ với Cúc là không nên như vậy, nhưng cô ta vẫn gạt phắt:

- Có bao nhiêu đầu mà anh sĩ diện!

- Chính vì không đáng là bao mà tôi mới thấy khó chịu...

- Khó chịu à? Vậy thì anh tìm nghề khác làm đi! Không thì đóng cửa lại, đừng tiếp đứa nào nữa. Tụi nó tới đây là dọn sạch cái Tết của nhà này rồi!

Minh thở dài, ngao ngán bước ra. Sự thiếu thốn hoặc dư thừa đều làm người ta dễ thay đổi, trong đó cái thay đổi vì thiếu thốn thật đáng xót xa. Cúc đã không còn là Cúc nữa, vậy thì làm sao anh không thay đổi được? Không phải Hằng thì cũng sẽ là một cô nào khác, không hôm nay thì cũng ngày mai.

Trong khi Minh bứt rứt đợi chờ, thì Hằng đã một mình đi tìm mẹ. Bà ở trọ tại nhà một người bạn. Hằng sợ mẹ đi vắng nên đến từ sáng sớm. Bà Bích vừa nhìn thấy Hằng đã hỏi ngay:

- Cháu Hằng đây phải không?

- Dạ.

- Giống hệt chị Hải Đường vậy đó. Mà còn xinh hơn nữa. Sao, giờ mới chịu đi tìm mẹ đó phải không? Mẹ cháu nhớ cháu lắm, cứ khóc hoài. - Rồi bà thở dài sườn sượt - Tội nghiệp!

Hằng sốt ruột hỏi:

- Thừa dìi, mẹ cháu có nhà không?

Bà Bích tiếc rẻ:

- Mười giờ sáng hôm qua, mẹ cháu đi lên nhà bà ngoại cháu ở Đà Lạt rồi. Gần suốt buổi sáng, mẹ cháu cứ đi lên đi xuống, chắc có lẽ mong cháu. Cuối cùng, mẹ cháu đi mà buồn lắm. Sao hôm qua cháu không tới?

Hằng không trả lời câu hỏi của bà Bích:

- Mẹ cháu đi với ai vậy dì?

Bà Bích nhìn sững Hằng:

- Đi một mình chứ với ai? Mẹ cháu nói sẽ ra đi xe du lịch tốc hành...

Rồi bà sốt sắng:

- À, cháu lên Đà Lạt đi. Mẹ cháu sẽ mừng lắm đó. Nếu cháu đi, dì sẽ đưa cháu về nhà lấy ít đồ đạc rồi ra bến xe.

Hằng thở dài:

- Thôi, cháu không đi đâu.

Cô quay về, mệt mỏi. Có một tiếng gọi vô hình nào đó đã thôi thúc cô đến đây, dù cô chẳng biết gặp mẹ, mình sẽ nói gì. Cả đêm qua, gần như cô không ngủ được. Chiếc giường rộng mênh mông, lạnh lẽo, gợi nhớ hơi ấm của Minh quá đổi. Nhưng, lần đầu tiên, sau suốt một ngày đi chơi với bạn bè, đến nhà các bạn, Hằng chợt thấy nhớ mẹ, chợt thấy không thể tiếp tục với Minh nữa. Bản thân mình đang hư hỏng như thế này, sao mình không thể tha thứ cho mẹ? Cô nôn nao suốt đêm và sáng sớm vội vã thay quần áo đi ngay. Vậy mà bây giờ... Đi đâu nữa đây? Đến nhà Minh? Không, bỗng dưng Hằng thấy chán ngắt. Minh sẽ không bao giờ là của cô. Anh luôn nói yêu cô, và tình yêu của anh thật say đắm. Nhưng anh cũng có quá nhiều ràng buộc, không thể vượt qua. Đến nhà bạn bè? Tụi nó đã hẹn sáng nay đến nhà thầy Tùng. Đông lắm, và sẽ rất vui, nhưng mình sẽ chỉ càng buồn. Đi đâu? Đi đâu bây giờ?

*

Cũng buổi sáng hôm đó, ở nhà thầy Tùng, không khí rất vui. Long, Thiên, Triệu, Hạ, Hoa và nhiều bạn nữa của các lớp 12 trong trường đều có mặt. Một lát sau, lại có Hân tới, sau khi cô đã ghé thăm thầy Minh cho đúng đạo. Chẳng ai trách Hân. Tính tình cô là đúng mực, vẹn tròn.

Đám học trò kéo nhau vô bếp, mỗi người một tay chuẩn bị bữa ăn trưa. Theo sự phân công, Hoa đem tới hai con gà và đồ nghề để làm gỏi, nấu cháo. Thiên và Long chơi luôn một cặp dưa hấu hạng A1. Triệu đốt liền một nồi pháo khai mạc. Một đám thì dụ mấy đứa con thầy Tùng gầy sòng bầu cua. Thầy Tùng chỉ biết ngồi lắc đầu, cười. Bánh, mứt, hột dưa... trong nhà, thầy và cô lôi ra cho bằng hết, rồi sung sướng ngồi nhìn đám học trò cũ thưởng thức rất tự nhiên. Căn nhà nhỏ chợt ồn ào hơn một cái chợ.

Sực nhớ, thầy Tùng hỏi:

- Ủ, Hằng đâu?

Hạ nhìn các bạn. Cả bọn đều đã biết sáng nay Hằng đi đâu. Khi nãy, lúc Hân vừa tới, Hạ đã lôi cô ra một góc, thì thầm hỏi có thấy Hằng ở nhà thầy Minh không, và yên tâm khi nghe câu trả lời của Hân. Hôm qua, cả bọn kéo nhau tới quây ở từng nhà của mỗi đứa, đi Lăng Ông Bà Chiểu xin xăm, rồi kết thúc chương trình tại sông xi dách kéo dài tới mười một giờ khuya ở nhà Hoa. Hằng đã cho các bạn nhóm 4H biết hôm nay cô sẽ đi thăm mẹ, và có thể đến nhà thầy Tùng vào buổi trưa, hoặc muộn hơn. Cả bọn rất mừng khi biết Hằng đã tha thứ cho mẹ. Rõ ràng từ khi không có mẹ bên cạnh, Hằng đã không tự đứng vững được trong cuộc sống. Không ai có thể thay thế được người mẹ trong việc chăm sóc con cái. Có lỗi gì đi nữa thì cũng không ai có thể thương Hằng hơn bà Quang.

Hạ trả lời thầy:

- Dạ, nhỏ Hằng bận việc, chút nữa nó sẽ tới.

- Vậy à? Hôm nọ, thầy thấy Hằng đi ngoài đường, định gọi nhưng không kịp. Lúc này Hằng gầy đi nhiều, chắc có lẽ tại nó học dữ quá. Không nên, các em ạ. Người biết cách học thì lúc nào cũng khỏe khoắn, lại tiếp thu được nhiều. Thầy đã chỉ các em rồi mà.

Cả bọn chỉ nhìn nhau, im thin thít. Nếu thầy Tùng biết được mấy lúc này Hằng học bết bát như thế nào! Hạ, Hân, rồi Hoa, gần đây thường kéo tới nhà Hằng học bài chung. Cả bọn buồn nhiều khi thấy Hằng học sút hần. Cái chính là gần như cô đã mất ý chí muốn học. Nhờ khá thông minh nên Hằng vẫn còn theo kịp bạn bè ở một số môn, thế nhưng những người bạn thân của cô đều biết giờ đây cô không hơn nổi một học sinh trung bình trong lớp, và nếu Hằng

không tăng tốc trong học tập thì rồi cả lớp sẽ chứng kiến một sự suy sụp của cô Hằng lớp trưởng trong học kỳ 2.

Chính vì biết vậy mà Hạ đã quyết định đến sống hẳn với Hằng để giúp bạn. Cô chỉ gặp một điều bất tiện duy nhất: sự không hài lòng của gia đình. Không phải về phía Hằng. Ba má Hạ biết khá rõ về vị trí xã hội của gia đình Hằng. Họ yên tâm khi thấy Hạ chơi thân với Hằng. Nghe Hạ nói ba má Hằng chia tay, giờ đây gần như Hằng ở một mình và rất buồn, không muốn học hành gì nữa, rất cần sự có mặt của bạn bè bên cạnh, ba má Hạ vẫn thấy không có gì đáng lo âu. Điều làm họ không hề dám lời lỏng với Hạ xuất hiện từ một phía khác. Cha mẹ nào cũng phải lo khi con gái bước vào tuổi 18, nhất là khi con gái họ đẹp và gia đình họ có một địa vị cao trong xã hội.

Sự xuất hiện đôi lần của Long, một vài câu nói hớ của Hạ, tất cả không qua được đôi mắt cảnh giác của mẹ Hạ. Bà âm thầm tìm hiểu về gia đình Long và khi đã biết, bà thấy không thể không ngăn chặn từ xa mọi khả năng phát sinh. Việc Hạ xin được đến học với Hằng tạo nên những khả năng ngoài sự kiểm soát của bà. Chính vì vậy mà bà đã không đồng ý cho Hạ đến học ở nhà Hằng:

- Gia đình người ta đang lộn xộn như vậy, con không nên tới làm gì. Vả lại, con phải nhớ con là con gái lớn rồi, đi đứng phải thật cẩn thận, dè chừng. Hạ phải nói mãi, và nhờ đến cả Hân hứa luôn cùng học, cuối cùng mẹ cô mới đồng ý cho cô đến nhà Hằng mỗi tối, nhưng đến chín giờ là phải về. Với một điều kiện: chỉ là bạn gái học với nhau. Bà nói với Hân, trước mặt Hạ:

- Các con lớn rồi, chuyện bạn trai bạn gái phải để ý giữ gìn, không nên tự nhiên như hồi ở mấy lớp nhỏ. Nhất là các con còn phải học hành bốn, năm năm nữa.

Hân cho rằng những lời dăn dò ấy hoàn toàn là điều bình thường, trong khi Hạ thầm hiểu sự lo âu của mẹ xuất phát từ đâu. Với Thiện, thái độ của bà khác hẳn như đối với Long. Có thể vì bà thấy Hạ không dành cho Thiện một sự đặc biệt nào, nhưng cái chính là bà biết tâm cỡ gốc gác của Thiện. Hiểu ý mẹ, Hạ chỉ thêm buồn. Hạ biết nếu có một điều gì khác giữa Hạ với Long, thì không hy vọng gì họ sẽ vượt qua được những trở ngại. Mà cô thì...

Tình yêu là một con vật bướng bỉnh. Càng bị kiềm chế, dè nén, ngăn cản, nó càng có xu hướng phát triển. Không hiểu sao, Hạ cứ nghĩ về Long, nhất là mỗi buổi tối khi lên giường và buổi sáng khi thức dậy. Với buổi tối, có lẽ mình đã đi ngủ trước Long. Giờ này, chắc Long còn đang cố giải thêm một bài đại số. Với buổi sáng, chắc là Long đã thức dậy và đang tập thể dục. Long đã nói một ngày sẽ đẹp hơn nếu được bắt đầu bằng một bài thể dục. Mình cũng phải tập thể dục đua với Long chứ. Và thế là Hạ choàng dậy, chạy đến mở tung cửa sổ và bắt đầu khoan khoái hít, thở.

Đêm Noel, cái đêm đáng nhớ đã làm thay đổi cả cuộc đời Hằng, thì với Hạ, cũng phần nào làm tăng hương vị của thứ tình bạn đã bắt đầu chớm chuyển sang một nồng độ đậm đà hơn. Thất bại trong việc lôi kéo Hằng cùng đi chơi trong đêm Noel, cuộc vui dự định của nhóm 4H gần như tan rã. Hoa phải lo ở nhà dự lễ với gia đình. Hân thì không thích các đám đông náo nhiệt trên đường phố. Thế là chỉ còn có Hạ. Long rủ, và Hạ nhận lời đi với bạn đến Nhà văn hóa Thanh Niên xem ca nhạc. Họ ngồi bên nhau, nói chuyện rất ít, chỉ thỉnh thoảng mới bắt gặp đang lén nhìn nhau, và vậy là đã đủ vui. Tan xuất, trong dòng người lũ lượt, họ đi bộ qua nhà thờ Đức Bà, tóc Hạ lấp lánh bụi confetti của những tay tinh nghịch ném lên, thỉnh thoảng cô nép mình vào Long, né những cái kèn giấy được những đám bắt nháo đội mũ dán bằng vỏ tút thuốc lá và mang mũi giả bằng nhựa thổi thẳng vào mặt. Rồi họ ra đường Đồng Khởi, tìm đến một quán kem. Khi lại ngồi bên nhau, bất giác Long đưa tay lên gỡ một vài mảnh hoa giấy li ti còn vương trên tóc Hạ. Tay Long run thấy mà thương. Hạ cười và lúc lắc đầu:

- Thôi, mất công Long lắm, kệ nó, để Hạ về, lấy lược chải một cái là xong.

Chỉ có vậy, và đến lúc dứt điểm xong hai ly kem Long mới nói được một lời:

- Sau này, mình vẫn là bạn chứ Hạ.

Hạ tròn mắt:

- Hỏi gì kỳ vậy?

Mắt Long nhìn Hạ bằng một cái nhìn không sao chịu nổi:

- Long chỉ sợ điều đó sẽ không sao giữ được.

- Nói bậy! Có sợ là sợ Long. Mai mốt học giỏi, làm lớn, rồi quên bạn bè.

Mắt Long buồn hiu:

- Long sẽ không bao giờ được làm lớn đâu. Và rồi Hạ sẽ là người quên Long.

Hạ chột thò tay nắm lấy tay Long:

- Long đừng nói vậy.

- Mình sẽ mãi mãi là bạn phải không?

- Phải. Móc ngoéo đi cho tin nè!

Hai đứa đưa hai ngón trỏ ra móc vào nhau, rồi cùng cười. Hạ có nụ cười thật xinh, với cánh môi trên hơi cong lên, khoe mấy chiếc răng khểnh và hai lúm đồng tiền. Long thở dài:

- Long sẽ không bao giờ quên cái móc ngoéo này.

Đêm đó, về, Hạ ngồi chơi với cả nhà một lúc, rồi điện thoại cho Hằng. Cô mừng vì thấy Hằng đã về. Không ngờ ngay khi cô vừa buông máy, thì Minh đến...

Từ sau đêm đó, Hạ và Long cùng biết giữa họ đã có một điều gì thật mới mẻ, nhưng cả hai đều không dám nhìn, không dám nghĩ về điều đó. Cả hai cùng cố kìm giữ trái tim non tơ của mình, nhưng những trái tim non tơ cũng chính là những trái tim có nhịp đập mạnh mẽ nhất. Sáng nào Hạ cũng nôn nao đến trường. Chỉ để nhìn thấy mặt Long. Sau mấy lần tình cờ gặp Long trên đường đi, ở một ngã tư gần nhà, Hạ mới hiểu ra chính Long đã đi sớm và đến đợi mình ở chỗ ấy. Và tan trường về, thỉnh thoảng họ cũng đạp xe bên nhau đến ngã tư ấy mới chia tay. Thỉnh thoảng, vì dù sao cũng phải sợ những cái “loa phóng thanh” trong lớp.

Hôm qua, sáng mừng một, nhà Hằng được chọn làm tụ điểm đầu tiên, nhưng Long lại có hẹn riêng với Hạ sẽ đến chúc Tết Hạ trước rồi hai đứa sẽ cùng qua nhà Hằng. Đúng giờ hẹn, Long vừa bấm chuông thì cánh cổng đã lập tức mở ra. Ngay sau cổng là Hạ, đẹp rực rỡ trong chiếc áo dài đỏ tươi có thêu vài bông hoa trắng trước ngực. Làm điệu một chút, cô đeo bông tai và xâu chuỗi bện cùng màu trắng, tay lại cầm một nhánh mai vàng, đang đón Long với một nụ cười xinh xắn. Cũng cánh môi cong, chiếc răng khểnh, nhưng trước Long bây giờ là một Hạ người lớn quá, xinh đẹp quá! Long nhìn Hạ trân trối, như muốn thu thật trọn vẹn hình ảnh sống động trước mắt mình vào cuộn phim ký ức. Từ phút giây ấy, Long hiểu cuộc đời mình rồi đây sẽ không còn ý nghĩa gì nếu không được có cô gái mặc áo dài đỏ kia hiện diện bên cạnh.

Lúc đi Lăng Ông, đám con gái mỗi tên đều xin thẻ xăm. Hoa cười ré lên khi ra đến ngoài sân, đứng sau lưng đọc lên lá xăm số 65 của Hân: *“Có ghen con gái thì khi để có dục dặc một chút, nhưng để con gái thì mạnh giỏi vuông tròn, đến ngày Dần ngày Tý mà để thì bình yên vô sự”*. Mặt Hân đỏ như gấc. Cô quay qua đám thùm thụp lên lưng bạn:

- Đồ quỷ sứ!

Hoa vùng ra, la ầm ĩ:

- Ê, đang có ghen đừng cử động mạnh nghe.

Trong khi đó, Hạ ra đứng ở một góc, bỗng dưng thấy buồn vì lá xăm số 35 của mình: *“Bởi vì có chuyện ngăn trở đằng trước, cho nên mình chẳng nên dun dủi mà làm gì, cứ thủ thường định dưỡng cái thâm tâm của mình, rồi sẽ đặt an lành mọi việc”*. Một lá xăm rất xấu về mọi mặt. Thấy Hạ buồn hiu, Long an ủi:

- Xin chơi cho vui chứ trúng trật gì mà Hạ buồn.

Hạ lắc đầu nhè nhẹ:

- Hạ cũng biết vậy. Có lẽ là sự ngẫu nhiên thôi, nhưng dường như lá xăm này lại rất đúng

với điều Hạ đang lo nghĩ.

Hạ không thể kể cho Long nghe về một chuyện ngẫu nhiên khác. Khi mất tự tin, người ta thường tìm đến những điều mê tín. Cô đã thử chơi trò bói tên MACHISTAPO. Hoàng Lê Thúy Hạ và Nguyễn Bảo Long. Gạch bỏ hết những cặp mẫu tự trùng nhau giữa hai tên, cô còn lại tất cả mười mẫu tự. Con số mười tương tự với đúng vị trí cuối cùng là chữ O: *Oublier*. Tại sao lại không được dù chỉ một số tám *Amitié*? Một tình bạn cũng không được! Sao lại tàn nhẫn vậy? *Oublier*. Sẽ đi vào quên lãng. Rồi ai sẽ quên lãng ai? Vì sao?

Hạ ngập ngừng tiếp:

- Mà... Long có tin là tất cả mọi chuyện đều có số mệnh cả không?

- Cũng có phần nào, vì nếu không, sẽ không thể giải thích được nhiều chuyện. Nhưng Long cũng tin là mỗi người, với tất cả cố gắng, đều có thể xoay chuyển được ít nhiều số phận của mình.

- Hạ cũng nghĩ vậy.

Long ơi, Hạ cũng nghĩ vậy, và con người đúng là chỉ sống được với niềm hy vọng có thể vượt qua được hoàn cảnh, nhưng liệu rồi chúng ta sẽ làm được gì không, trước những rào cản sắp tới? Long đừng nhìn Hạ nữa. Hạ đã đọc thấy trong mắt Long nỗi lo âu tương tự. Đừng nhìn Hạ với cái nhìn-sẽ-mất-nhau như vậy. Chúng ta sẽ xoay chuyển được số phận kia mà, phải không Long?

III

1

Việc ông Quang bị cách chức, truy tố về tội cố ý làm trái những nguyên tắc, chính sách, chế độ quản lý kinh tế của Nhà nước, gây hậu quả nghiêm trọng, nổ ra như một tiếng sét bất ngờ, kéo theo sau đó hàng loạt những sấm chớp, mưa gió ào ào ập đến. Trong thời gian chờ ngày ra tòa trả lời về những sai phạm của mình, ông được tại ngoại, nhưng hàng ngày đều phải vào cơ quan để làm kiểm điểm và trả lời những câu hỏi điều tra của công an. Các kết luận của thanh tra đều khá rõ ràng, với đầy đủ chứng cứ. Nếu những lời giải thích của ông Quang về các sai phạm của mình mà không đủ sức thuyết phục, thì thật khó mong ông sẽ thoát được cảnh tù tội.

Hằng chỉ biết chuyện gì đã xảy ra với ba mình vào buổi sáng các báo bắt đầu đăng những thông tin đầu tiên về vụ án. Lúc cô đến trường thì mọi việc đều êm ả, nhưng gần cuối giờ ra chơi, gặp Hằng ở hành lang, Minh đi lướt qua cô và nói thật nhanh:

- Thầy mới đọc báo sáng nay, xin chia buồn cùng em.

Nét mặt và giọng nói của Minh đều lạnh tanh. Mặc dù chính anh cũng hết sức bàng hoàng trước cái tin mình vừa được đọc trong mẩu tờ báo ở phòng giáo viên. Anh như không tin ở mắt mình. Ba của Hằng bị cách chức, truy tố? Sao lại có thể như vậy? Nga, cô giáo dạy môn Sinh, cũng đến hỏi Minh, lúc anh đang ngồi thần thờ trước tờ báo:

- Hình như ông Quang này là ba của con Hằng lớp anh chủ nhiệm phải không?

Minh lẳng lặng gật đầu. Nga chỉ nhìn anh một cái nhìn đầy ý nghĩa, rồi bỏ đi nơi khác.

Hằng ngơ ngác khi nghe Minh nói. Cô chẳng hiểu gì cả. Rồi sực tỉnh, cô bước vội theo Minh:

- Thầy, thầy vừa nói gì vậy? Minh sững sốt nhìn Hằng:

- Em chưa biết gì hết à?

Hằng nhẹ gật đầu, mắt nhìn lại Minh dăm dăm, chờ đợi.

Minh thận trọng nói:

- Không biết là có chính xác hay không, nhưng các báo vừa đưa tin là ba của em đã bị cách chức...

Suýt chút nữa thì Minh đã đưa tay ra đỡ Hằng, vì thấy người cô chột lảo đảo như muốn ngã. Nhưng Hằng đã gượng đứng được. Mặt tái xanh, cô chậm chạp bước đến đứng tựa lưng vào bệ lan can xi măng, hai mắt vẫn cứ nhìn Minh. Minh thở dài, liếc quanh rồi nói thật nhỏ:

- Anh rất tiếc không làm gì được cho em. Em gắng giữ gìn sức khỏe, đừng buồn phiền quá.

Minh bỏ đi rồi, Hằng vẫn đứng im tại chỗ một lúc lâu, cho đến khi tiếng trống báo vào học lại vang lên, cô mới hơi định thần được. Ba bị cách chức? Tại sao? Chắc phải vì một tội nặng lắm? Ba của mình! Tội gì vậy? Cô bất lực đưa mắt ngó về phòng giáo viên. Trong đó có những tờ báo. Nhưng cô không đủ can đảm đi đến đó, không đủ can đảm cầm lấy chúng.

Vừa bước vào lớp, Hằng hiểu ngay là mọi người đều đã hay biết về chuyện của ba mình. Cả lớp im phăng phắc. Hơn bốn mươi cặp mắt cùng nhìn thẳng vào cô. Những ánh mắt tò mò, những ánh mắt xót xa, và cả những ánh mắt hả hê. Nào, cô Hằng lớp trưởng, con gái của một ông giám đốc tội lỗi, từ nay cô không còn hơn gì chúng tôi nữa nhé! Tưởng gì! Hóa ra gia đình cô có tốt lành gì đâu!

Hạ chồm người qua năm chặt lấy tay Hằng, lúc cô vừa ngồi xuống, thăm thì:

- Bình tĩnh đi Hằng. Tội tao lúc nào cũng là bạn mày.

Hai tờ giấy của Hân và Hoa cũng được vội vã chuyền xuống, với mấy chữ nguyệt ngoặc:

“Đừng mất tinh thần Hằng ơi!”. “Can đảm lên Hằng. Chút nữa tao dẫn đi ăn chè!”.

Những giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống. Hằng gục mặt vào hai vòng tay, lặng lẽ khóc. Cho mẹ, cho ba, và cho cả mình.

Thầy Phát dạy môn Anh văn, đứng trên bục giảng, nhìn Hằng bằng cặp mắt thương xót. Nên cho em ấy về? Hay cho lên nghỉ ở phòng y tế để em ấy tạm qua được cú sốc này? Tội nghiệp Hằng! Nếu bậc cha mẹ nào cũng biết nghĩ đến con cái, có lẽ cuộc sống này sẽ bớt hẳn đi những điều xấu xa.

Thầy Phát bước xuống, đi đến đặt nhẹ một tay lên vai Hằng:

- Hằng, em nên về nhà nghỉ. Thầy sẽ cho Hạ về với em.

Thầy Phát nhìn Hạ, gật đầu. Cô se sẽ thu xếp cặp vở của mình, rồi của bạn. Hằng đi theo bạn như một cái máy. Lúc ấy, ở khu vực cuối lớp chợt vang lên một tiếng cười thật khê, nhưng mọi người đều nghe. Rồi tiếng Ngôn thì thầm với Trinh ở dãy bàn bên cạnh:

- Tội nghiệp lớp trưởng của mình quá hén Trinh!

Trinh chắc lưỡi:

- Ừ, tội nghiệp thiệt đó! Thấy thương quá à!

Gần như cả lớp cùng quắc mắt nhìn về phía Ngôn và Trinh. Mặt Ngôn vẫn căng căng như không. Sau buổi đi chơi đêm Noel, Ngôn đã nhiều lần tìm đến nhà Hằng để rủ đi chơi. Nhưng cô đều từ chối. Vì buồn, muốn thay đổi không khí, Hằng có đi chơi với Trinh đôi lần, thường là đi nghe nhạc, dạo phố, nhưng rồi dần dần Hằng thấy không còn hứng thú gì trong giao thiệp với Trinh. Đúng là nhóm “Bốn Mùa” không thể là bạn của Hằng. Họ thuộc về một thế giới khác, hoàn toàn xa lạ. Thái độ “coi khinh” ấy của Hằng đã làm cho bọn Ngôn, Trinh càng ghét cô hơn trước. Ghét ra mặt. Sự đau đớn của Hằng ngày hôm nay chỉ càng làm cho chúng thấy thích thú.

Đi sau Hạ, bước qua mỗi lớp, Hằng cảm nhận rất rõ tất cả mọi người đang nhìn theo mình. Những ánh mắt dồn lên người cô, nặng trĩu, làm cô bước đi không muốn nổi. Ngay cả chú Năm bảo vệ cũng nhìn cô bằng ánh mắt khác thường, thậm chí ông chẳng cần nhìn tấm giấy cho phép ra về giữa buổi mà Hạ đưa ra.

Dắt xe đạp ra khỏi cổng, Hạ bỗng sực nghĩ ra một điều. Cô nói với bạn:

- Hôm Tết, mày đi thăm bác gái không gặp. Hay bây giờ tao đưa mày đến đó nha?

Hằng lắc đầu:

- Giờ này má tao đi làm rồi. Đến cơ quan phiền lắm. Thôi, để tối tao đi.

Hạ biết bây giờ chở bạn về nhà, bạn chỉ thêm buồn. Hai đứa dẫn nhau đi ăn kem Bạch Đằng rồi lang thang dạo phố lựa giày dép, xong kéo nhau qua đường Phan Bội Châu bên hông chợ Sài Gòn ngồi xì xụp ăn bún mắm. Mặt Hằng cứ耿耿 ngơ đến tội nghiệp. Sao ba của cô lại có thể bị như vậy? Có thể ba buồn mẹ mà sinh ra chuyện bồ bịch, hay có thể tính ba quá thoải mái trong sinh hoạt, nhưng ba làm việc tốt lắm kia mà! Mọi người trong công ty đều tỏ ra thương quý ba lắm kia mà... Hay vì quá tốt mà ba đã bị người ta lừa gạt, hãm hại? Có thể như vậy không?

Một đứa bé ôm chồng báo bán dạo đi ngang qua, ghé mời vài người mua báo. Vì kinh nghiệm nghề nghiệp, nó không để mắt đến hai cô nữ sinh mặc áo dài trắng. Hằng đã đủ tỉnh táo. Cô cần biết người ta đã viết gì về ba cô. Ngoắc thẳng bé lại. Hằng mua một tờ Tuổi Trẻ. Ngay trên trang nhất, cô đã đọc được mẩu tin:

TIÊU CỰC LỚN Ở CÔNG TY XUẤT NHẬP KHẨU X

GIÁM ĐỐC BỊ CÁCH CHỨC VÀ TRUY TỐ.

(T.T.) Kết luận của đoàn thanh tra sau hơn một tháng làm việc tại Công ty xuất nhập khẩu X đã cho thấy các đơn tố cáo của nhiều cán bộ nhân viên tại đây về những tiêu cực của một số cán bộ chủ chốt của công ty là hoàn toàn chính xác. Cuộc đấu tranh khởi đầu từ các đoàn viên thanh niên trong công ty (mà bảy người đã vì vậy mà bị tình gián biên chế), sau đã được sự hưởng ứng

của nhiều cán bộ nhân viên khác. Ước tính các vụ việc tiêu cực ở đây đã gây thất thoát cho công quỹ hàng tỷ đồng.

Giám đốc Nguyễn Mạnh Quang đã bị cách chức và đề nghị truy tố về tội cố ý làm trái những nguyên tắc, chính sách, chế độ quản lý kinh tế của Nhà nước, gây hậu quả nghiêm trọng. Một phó giám đốc, kế toán trưởng trưởng phòng kế hoạch, trưởng phòng kinh doanh... cũng bị những kỷ luật tương tự.

Viện kiểm sát thành phố đã ra quyết định khởi tố vụ án.

Mời bạn đọc đón xem số báo sau, nhóm phóng viên Chính trị - Xã hội sẽ tường thuật đầy đủ về vụ tiêu cực này...

Dù không còn bị bất ngờ nữa, Hằng vẫn như không tin ở mắt mình. Mẩu tin quá đầy đủ, rõ ràng. Không thể có một sự hiểu lầm nào ở đây. Hằng đọc báo *Tuổi Trẻ* khá thường. Nhóm phóng viên Chính trị - Xã hội của tờ báo này rất có uy tín. Bằng ngòi bút, họ đã làm cho nhiều tay tiêu cực có thần thể phải chịu mất chức, vào tù. Họ đã chấp nhận lao vào vụ nào thì thường không bao giờ thua cuộc.

Hạ đỡ lấy tờ báo trên tay Hằng. Cô cũng hết sức bàng hoàng sau khi đọc. Khi này, trong giờ ra chơi, cô cũng chỉ được nghe loáng thoáng bạn bè đồn nhau ba của Hằng đã bị cách chức. Không ngờ tình hình nghiêm trọng đến như vậy. Tội nghiệp Hằng quá, bị thêm cú này, làm sao nó chịu nổi? Có cách nào giúp nó được bây giờ?

Không thể không về nhà, Hạ rủ Hằng theo cô về ăn cơm và nghỉ trưa, nhưng Hằng buồn bã lắc đầu. Chắc chắn cả nhà Hạ đều đã biết tin. Cũng như cả thành phố này vậy. Cô còn dám nhìn ai, nói chuyện với ai? Cô chỉ muốn được chui ngay vào phòng, khóa cửa lại, leo lên giường nằm, trùm kín mền. Và... chết.

*

Vậy mà, về nhà, Hằng lại không dám lên phòng, cô nằm dài trên chiếc ghế xalông trong phòng khách. Không hiểu từ đâu mà chị Năm cũng đã biết tin. Thấy Hằng từ chối không ăn cơm, chị cứ lỉnh quính bên cô, sẵn sóc cô từng ly nước chanh, cái khăn lau mặt, làm cô không khỏi xúc động. Người giúp việc trung thành này, cũng là người kề cận duy nhất còn lại bên Hằng, cuối cùng mai này chắc cũng sẽ chia tay với cô. Rồi tất cả sẽ bỏ ta đi. Tất cả.

Khoảng hơn một giờ thì ông Quang về. Mặt sạm đen, thiếu ngủ. Ông buông người ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Hằng, nhìn con bằng đôi mắt vô hồn. Hai cha con cứ ngồi lặng lẽ nhìn nhau thật lâu. Căn phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng tích tắc đều đều của chiếc đồng hồ trên tường.

Người lên tiếng đầu tiên là Hằng, giọng khản đặc:

- Ba... Sao ba lại như vậy?

Ông Quang vẫn im lặng. Một lúc lâu sau, ông mới trả lời:

- Ai ở hoàn cảnh, địa vị của ba, cũng phải sai lầm như vậy hết. Ba không có lỗi...

Hằng nhìn thẳng vào mắt ba:

- Ba đừng nói vậy, con không tin! Không phải ai cũng như vậy.

- Tại con ở ngoài cuộc nên con không biết - Ông Quang nhếch mép - Trong cơ chế như hiện nay, muốn làm việc được, không thể không lươn lẹo, tìm đủ cách để luồn lách vượt qua những quy định, phép tắc trói buộc.

- Nhưng nếu đó là vì mục đích đem lại những ích lợi cho cơ quan, cho xã hội. Còn đảng này...

Ông Quang thở dài:

- Bộ con nghĩ có mục đích tốt rồi là đương nhiên đạt kết quả tốt hay sao? Có biết bao ông giám đốc ở đất nước này đã và đang làm ăn thua lỗ, thâm hụt công quỹ. Không lẽ tất cả những người đó đều tiêu cực à?

Hằng bước bình:

- Ít nhất họ cũng có một tiêu cực đầu tiên, là đã dám nhận một nhiệm vụ mà mình không đủ sức làm. Không khí giữa hai cha con trở lại y như những ngày nào. Nhưng lần này, người đui lý không phải là Hằng.

- Con muốn nói ba là người ngu dốt, phải không?

- Xin lỗi ba... Ý con không muốn nói như vậy... Lúc nhỏ, ba vẫn thường dạy con rằng, có lỗi thì hãy nhận lỗi.

Cái nhìn của Hằng khiến ông Quang không thể chịu đựng nổi:

- Thôi, được rồi. Con đừng nhìn ba như vậy. Đời người, ai cũng có lúc phải lỗi lầm. Có lẽ vì ba quá tin người. Cũng có phần vì ba muốn dành dụm chút ít, mà chủ quan nghĩ rằng mọi chuyện đều trong phạm vi có thể chấp nhận được, không vượt quá những gì mình đã đóng góp cho cuộc sống này.

Hằng vẫn nhìn ba đăm đăm. Ông Quang nói tiếp, giọng đều đều:

- Đời ba, gần đây có nhiều chuyện thật không hay, nhưng rồi ba lại nghĩ, phải cố gắng để lo cho con, cho ngày mai của con. Má con đã như vậy! Sau này, ba về hưu, không thể để con vào đời với đôi bàn tay trắng được.

Đó là lý do đích thật hay sao? Không, Hằng không tin. Nếu vì thương cô, ba cô không thể sống như mấy lúc gần đây, lối sống của một người buông thả, không trách nhiệm. Chi phí hằng ngày của ba cô vừa qua chắc chắn không nhỏ. Và cũng chắc chắn phần lớn không phải dành cho cô. Hằng vẫn nhìn ba bằng đôi mắt phán xét. Sao đến giờ này mà ba vẫn nói dối với mình? Ba nghĩ rằng mình sẽ thông cảm khi ba nói lên điều đó à? Vì mình mà ba sai lầm, tiêu cực? Không, ba đã nói dối mình. Rõ ràng.

Hằng thấy miệng đắng ngắt. Không còn gì để nói với ba nữa. Cô gắng gượng đứng lên, người như không còn chút hơi sức.

- Con đi đâu vậy?

- Con mệt quá!

Ông Quang ngập ngừng:

- Hằng... Cho ba nói với con điều này.

Hằng đứng lại, vẻ dửng dưng.

- Ba muốn con đừng buồn nhiều, vẫn cố gắng học hành tốt. Sai lầm của ba, ba sẽ tự trả giá đầy đủ.

Hằng nhắm mắt lại rồi lảng lảng quay lưng bỏ đi lên lầu. Còn con, con không phải trả giá gì về sai lầm của ba à?

Nhóm 4H không bỏ Hằng. Ba giờ chiều, Hằng đang nằm rũ rượi trong phòng thì Hoa đến, ngoài chiếc cặp da đồ sộ quen thuộc, còn vác theo một cái ba-lô chật căng, ngang nhiên cười hi hi tuyên bố:

- Tao ở đây luôn với mày. Tao đã xin ba má tao rồi. Hai người O.K. hết. Đáng lẽ tao dắt theo con Kiki luôn để có bảo vệ, nhưng tao lại thấy tội nghiệp con Miu nhà mày, thành ra phải để nó ở nhà, tiếc thiệt!

Hoa ồn ào bước tới mở tung các cửa sổ, kéo toang màn cửa. Ánh sáng hối hả ủa vào, soi rõ cảnh bừa bãi trong phòng. Sự buồn chán làm Hằng chẳng thiết gì việc dọn dẹp nơi ở của mình. Hoa nhăn mặt, chống nạnh ra lệnh:

- Thứ đồ con gái bày bầy! Vậy mà cũng đòi làm lớp trưởng. A-lê-hấp, làm ơn đi tắm rửa giùm tui. Đã buồn mà còn ở dơ thì mau sinh bệnh lắm! Việc thứ hai cần làm ngay là xuống báo cơm chiều cho tao. Nấu nhiều nhiều một chút. Tao ăn một lon đó! Rồi có thể nhờ Hân tới nữa.

Hằng cười buồn bước vào phòng tắm. Lúc trở ra, cô thấy Hoa đã thay quần áo, chơi nguyên một chiếc tà lớn jean Thái và một cái áo thun rộng hết cỡ, cột tóc lên, và vừa dọn dẹp trong phòng vừa hát um sùm trời đất. Hoa nháy mắt với Hằng:

- Mày nghe tao ca hay chưa nhỏ? Ai ở với tao là bảo đảm có hạnh phúc mà! Thầy bói nói rồi. Thương bạn quá, nàng đi lại ôm Hoa hun một cái. Con nhỏ vùng vẫy, cười sằng sặc.
- Nhột quá, chết tao mày ơi! Buông tao ra đi đồ quỷ!

Quả nhiên, đến chiều thì Hân tới. Cô đem cho Hằng cả chục tút kẹo cao su. Ba đứa ngồi ăn cơm với nhau, đã mời chị Năm nhưng chị nhất định không cùng ăn. Một lát sau, lại có Hạ, rồi Long nữa. Nhờ tình bạn ấm áp, Hằng thấy đỡ hơn một chút. Nhưng cô biết mọi sự giúp đỡ đều có hạn. Ban bè cô không thể nào ở đây mãi. Và cho dù được như vậy, cũng không ai có thể lấp đầy sự mất mát, mất sạch, trong cô. Không một ai.

Ngồi chơi một lúc, Hạ nói:

- Đi thăm bác gái đi Hằng. Để tao lấy xe con Hoa chở mày đi.

Hằng lắc đầu:

- Thôi, tui bây cứ ở đây chơi. Tao đi một mình được rồi.

Dì Bích đón Hằng cũng với ánh-mắt-thương-hại-không-thể-chịu-nổi, nhưng đồng thời lại có vẻ gì đó thật lúng túng, thiếu tự nhiên. Dì lính quỳnh kéo Hằng vào phòng khách:

- Cháu ngồi đây chơi chút, để dì lên phòng gọi má cháu.

Đã bước chân lên cầu thang, dì còn dặn:

- Ngồi đó nghe cháu!

Hằng ngồi lại, vừa buồn vừa hơi ngạc nhiên về thái độ của dì Bích. Sao dì lại không cho mình lên phòng gặp mẹ? Vì chỗ mẹ ở quá lòi thôi, hay vì một lý do nào khác?

Cô không có thì giờ để suy nghĩ lâu. Vì gần như ngay tức thì mẹ cô đã xuất hiện ở đầu cầu thang và bước vội xuống. Hằng đứng dậy, chờ mẹ. Bà Quang đi thật nhanh đến, định ôm lấy Hằng, nhưng chợt khựng lại, run rẩy đứng nhìn con. Hằng ghen ngào nhìn lại mẹ. Mẹ vẫn rất xinh đẹp, đến mức có phần khó hiểu sau những chuyện như thế đã xảy ra. Mẹ lại đang ăn mặc khá đẹp, như sắp phải đi đâu. Nhưng Hằng vẫn thấy thương mẹ quá, nhớ mẹ quá!

Toàn thân bà Quang run lên bần bật. Bà giương đôi mắt mờ lệ nhìn con, chờ đợi thái độ của nó. Nó đã tha thứ cho bà chưa? Tội nghiệp con bé, đứa con duy nhất của bà, mấy tháng nay nó đã phải sống như thế nào? Rồi bây giờ lại đến một sự đổ vỡ khác. Nó đi tìm mình chắc vì không chịu nổi cú sốc do ba nó gây ra. Mà làm sao nó chịu nổi được? Mình phải làm sao đây? Về lại căn nhà ấy để săn sóc cho nó? Còn mặt mũi nào? Nhưng tình mẹ của mình đâu mà mình lại tự ái như vậy? Phải về với nó thôi, không thể bỏ nó một mình được. Rồi còn... Đăng? Con bé đâu có chấp nhận Đăng. Mình đã trốn Đăng được gần ba tháng, vậy mà cuối cùng mình đành chịu thua lý lẽ của con tim. Đăng yêu mình quá thiết tha. Mình chạy trốn đâu rồi Đăng cũng tìm ra. "Chúng mình không còn bao năm để sống, để hưởng hạnh phúc trong cuộc đời này. Sao em cứ từ chối anh, từ chối hạnh phúc của mình? Chúng ta đã trả giá, sao chúng ta lại không dám đến với nhau nữa?". Mình đã quy ngã. Và bây giờ Đăng đang ở trên phòng. Mình và Đăng đang định đi ăn tối. Lâu lắm rồi hai đứa chưa được đi với nhau. Đăng đòi xuống gặp Hằng, nhưng mình không cho. Đăng nói trước sau gì thì rồi Hằng cũng phải chấp nhận Đăng, ít nhất cũng với tư cách là người chồng sau của mẹ nó. Nhưng mình quá biết tính con Hằng. Từ nhỏ, nó đã là đứa cương quyết, dứt khoát. Nó muốn làm gì là phải làm cho bằng được. Cái gì của nó là không ai được đụng tới. Nó đã ghét ai là không thêm nhìn mặt...

Hằng xô tới ôm chầm lấy mẹ:

- Mẹ ơi! Con khổ quá!

Hai mẹ con ôm nhau khóc mùi. Bà Quang vừa khóc vừa vuốt ve mái tóc của con. Ôi, con gái cưng của mẹ! Không, dù sao đi nữa, mẹ cũng phải về với con.

Bà Quang dìu Hằng ngồi xuống ghế:

- Con đã không hay biết gì, phải không?

- Dạ phải.

Ông ấy là vậy. Một con người luôn luôn bí ẩn và khó hiểu, dù ngoài mặt thường là rất hồn nhiên, xởi lởi. Cuộc sống đã dạy cho ông ấy một kiểu sống nguy trá tinh vi đến mức chính ông ấy cũng không biết mình thật sự là người như thế nào, thật hay giả, tốt hay xấu. Mọi sai lầm của ông ấy đều có thể biện minh được, và luôn được nhiều người cùng chia xẻ gánh vác, còn mọi cái tốt của ông ấy thì bao giờ cũng được đánh bóng hơn mức của chính nó. Rốt cuộc, ông luôn yên tâm là một con người hoàn hảo, và chính điều đó đã đưa ông tới vực thẳm.

Bà Hải Đường lại hỏi:

- Con đã gặp ba chưa?

- Dạ rồi.

Bà nắm tay con:

- Con ráng an ủi ba. Đừng để ba lo buồn quá! Hãy ở bên cạnh ba, trong những lúc này.

Ráng an ủi ba? Còn con? Sao không ai nghĩ đến con sẽ như thế nào hết vậy? Nếu mẹ biết câu chuyện giữa ba và con trưa nay... Có lẽ ba nói dối con chỉ vì ba còn có con. Nhưng khi người ta mong sẽ giữ được một cái gì đó bằng lời nói dối, thì sự mất mát, khi xa, còn nặng nề hơn. Hãy ở bên cạnh ba, trong những lúc này?

Hằng ngược mắt nhìn mẹ:

- Còn mẹ?

Bà Hải Đường lắc đầu:

- Mẹ không thể làm gì được nữa. Con hiểu cho mẹ, tất cả đều tan vỡ rồi! '

Nước mắt Hằng chợt ngừng chảy. Vâng, tất cả đều tan vỡ rồi. Không ai còn có thể làm gì được nữa. Mẹ nói đúng. Mình tới đây rồi cũng chẳng ích lợi gì. Mẹ đã có đời của mẹ, ba sẽ lãnh phần của ba. Còn mình? Hằng ạ, có lẽ cũng đã đến lúc mày nên chấp nhận bản án dành cho mày. Bao nhiêu năm qua, mày sống như vậy cũng đáng được gọi là sung sướng lắm rồi.

Nét mặt của Hằng có một vẻ gì đó khiến bà Quang thấy lo sợ.

- Hằng! Nhưng mẹ sẽ vẫn là mẹ của con, nếu được con cho phép. Mẹ con mình sẽ vẫn thường xuyên gặp nhau. mẹ sẽ về và xin ba con cho mẹ được về nhà lại một thời gian để lo cho con, trong những ngày sắp tới.

Hằng nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay mẹ. Chỉ một thời gian thôi à? Để làm gì? Sẽ thay đổi được gì?

Mặt Hằng lạnh như băng:

- Thôi, con nghĩ điều đó không cần thiết. Con vẫn tự lo được.

Và cô đứng dậy:

- Con chỉ đến đây để thăm mẹ.

Bà Quang cũng đứng dậy, nhìn con đăm đăm:

- Con tha thứ cho mẹ?

Hằng cũng nhìn mẹ. Đôi mắt cô sâu thẳm:

- Con đến đây là mẹ hiểu rồi. Thôi xin phép mẹ, con về.

Bà Quang nấc lên một tiếng, định bước tới ôm con. Nhưng Hằng đã quay người, bỏ đi ra cửa. Được vài bước, cô chợt đau khổ nghĩ không chừng đây là lần cuối mình được gặp mẹ. Cái điều kinh khủng ấy khiến cô không thể không dừng bước, quay nhìn mẹ một lần nữa. Bà Quang

cũng đứng chết lặng nhìn con. Đưa con gái cưng, đưa con gái bé bỏng, ngây thơ của bà... đâu rồi? Giờ trước mắt bà, chỉ là một cô gái đã trưởng thành, với một tính cách mạnh mẽ, quyết liệt.

Bước ra khỏi cửa, Hằng chợt nhìn thấy chiếc Honda Cub 70 quen thuộc dựng cạnh gốc cây sù mà lúc vào, vì bối rối, cô đã không nhận ra. Đó chính là chiếc xe của Đăng. Thảo nào bà Bích lúng túng như vậy, và đã không dám cho cô lên phòng. Thảo nào mà mẹ nói rằng mẹ không thể làm gì được nữa. Thôi được, mẹ hãy hưởng hạnh phúc muộn màng của mẹ. Đừng lo cho con nữa.

Đường phố vẫn tấp nập người, xe qua lại. Không một ai buồn để ý đến Hằng. Cô đi bộ lững thững về nhà, vừa đi vừa nhai kẹo đều đều. Đáng đời cho mày chưa Hằng? Không có ai lo cho mày nữa đâu. Không ai hết, nghe chưa? Bây giờ thí dụ như mình nhào đại vô đầu chiếc xe kia thì sao nhỉ? Chắc đau lắm. Mà coi mình thấy ghê nữa. Tội bạn mình chắc chẳng đưa nào dám nhìn, nhứt là con Hân, chắc nó xui quá. Còn Minh, có dám nhìn mình không? Có nhỏ cho mình một giọt nước mắt nào không? Hay sẽ làm cho mình một bài thơ cuối cùng, loại thơ không dùng để đăng báo, rồi... thôi.

Hằng bỗng thấy nhớ Minh quay quắt. Mới hơn tám giờ. Có thể anh đang có ở nhà. Cô thêm được gặp anh. thêm nghe giọng nói của anh, dù chỉ trong vài phút, vài giây. Cần lắm. Chỉ còn anh thôi, người thân thiết nhất của cô giờ này để cô có thể ngã vào vòng tay. Một mình anh. Cuốn sổ nhỏ luôn có trong túi áo Hằng có ghi số điện thoại khu nhà tập thể của Minh. Anh cho số, nhưng cứ dằn đi dằn lại: “Vì là điện thoại dùng chung, chỉ trong trường hợp cấp bách lắm em hãy gọi. Anh không thích làm phiền người ta”. Thật ra, Minh ngại một điều khác. Điện thoại đặt tại phòng của chị Sáu. một người về hưu sớm, có căn hộ ngay sát cổng ra vào, giờ nhận làm một dạng thường trực kiêm những việc đời sống của khu tập thể, kể cả việc buôn bán đủ thứ lặt vặt từ cục nước đá lẻ cho đến gói thuốc lá, chai bia, kem đánh răng Thái Lan và dao cạo râu Trung Quốc... Khu nhà chỉ có khoảng mười mấy hộ, nhưng cũng phát sinh đủ loại nhu cầu cần phục vụ tại chỗ. Chị Sáu là một người tốt bụng, nhưng rất ồn ào, tọc mạch, lắm chuyện. Mỗi lần có ai nhận được điện thoại chị ra đứng trước cửa nhà mình, hét gọi với tần số cao nhất. Giọng một cô gái trẻ thường gọi điện thoại cho Minh sẽ là đầu đề lớn trong câu chuyện bất tận của chị với những bà hàng xóm rách việc.

Hằng ghé vào một điểm điện thoại công cộng. Ngần ngừ mãi cô mới quay số. Có tiếng chuông reo. Tiếng thứ hai. Tiếng thứ ba. Tiếng thứ tư. Rồi tiếng nhắc máy. Một giọng đàn bà gắt gỏng vang lên:

- Alô! Tôi nghe đây!

Hằng im lặng. Cô chợt cảm thấy sợ hãi. Làm sao bây giờ?

Giọng nói đầu dây bên kia càng ồn ào hơn:

- Alô! Tôi nghe đây! Ai đấy?

Thu hết can đảm, Hằng rụt rè hỏi:

- Thưa bà, có phải khu tập thể Phòng giáo dục quận Hai không ạ?

- Đúng rồi! Chị cần gặp ai?

- Dạ, xin cho tôi được gặp thầy Minh ạ.

- Chị là ai nào?

Suýt chút nữa Hằng đã buột miệng nói mình là học trò của thầy Minh, nhưng cô dừng lại kịp. Sự chần chừ của cô càng làm người đàn bà bên kia đầu dây khó chịu hơn:

- Sao? Chị là ai? Cần gặp ông Minh có việc gì?

Không hiểu vì lý do gì mà hầu như tất cả những người trực điện thoại đều luôn muốn biết người gọi điện thoại đến là ai, tên gì, có mục đích gì, trong khi nhiệm vụ đơn giản của họ chỉ là chuyển đường dây điện thoại đến người nhận.

Hằng nói bừa qua máy:

- Tôi là Xuân, ở trường. Có việc gấp cần gặp thầy Minh.

Xuân là tên cô hiệu phó. Nhưng người đàn bà vẫn không buông tha cho Hằng:

- Chị ở Ban giám hiệu à?

Một sự tò mò kỳ lạ. Hằng gật đầu, nhưng sức nhớ ra mình đang điện thoại, cô vội vã nói:

- Vâng.

Giọng nói bên kia đầu dây nghe đã dịu đi

- Chờ nhé!

Tiếng ống nói thô bạo đặt xuống mặt bàn. Im lặng một chút. Rồi tiếng hét vang lên đâu đó xa xa, nhưng vẫn nghe rõ mồn một:

- Anh Minh ơi! Xuống mà nghe điện thoại của cô Xuân này!

Hằng nhả mặt. Thật là một con người khủng khiếp. Rồi cô mừng rỡ khi nghe tiếng ống điện thoại được nhắc lên. Lại nhả mặt.

- Chờ tí chị nhé! Tôi gọi rồi...

Tiếng ống điện thoại đặt xuống. Tiếng bước chân xa dần. Một lúc lâu. Như kéo dài vô tận. Rồi tiếng nhắc máy. Giọng của Minh vang lên đều đều, mệt mỏi:

- Tôi, Minh đây!

Hằng chỉ thốt được có hai tiếng:

- Anh Minh!

Giọng Minh vẫn đều đều:

- Chị Xuân đó hả? Có việc gì không chị?

Hằng nhắm mắt lại, nghe nhói đau ngực. Ngay cả giọng nói của mình, anh ấy vẫn không nhận ra! Cô gượng nói:

- Hằng đây anh.

- Sao? ... Có việc gì vậy?

Nghe cách nói của Minh, Hằng hiểu người đàn bà ấy vẫn còn đứng quanh quẩn đâu đó. Cố nói thật nhanh:

- Em đang buồn quá. Rất cần được gặp anh. Một chút thôi, ở đâu cũng được.

Im lặng ở bên kia đầu dây.

Từ sáng đến giờ, Minh đã suy nghĩ nhiều. Ông Quang vậy là coi như tiêu rồi. Dù cho có bị tù treo, loại bản án thường dành cho cán bộ cỡ ông, thì cũng có nghĩa sự nghiệp mấy mươi năm của ông đã chấm dứt, mà tương lai cũng chẳng còn gì. Mất chức, mất Đảng, ra dân, cho dù có thu được một mớ tiền của dưỡng già thì cũng coi như con người đã bỏ đi. Bởi khi toàn bộ cuộc sống của một người dựa hết trên quyền lực, thì khi quyền lực mất, anh ta chỉ còn là một con số không vô nghĩa.

Ông Quang tiêu, thì Minh không còn động lực để có thể chấp nhận những sự trả giá phiền toái nếu dứt bỏ vợ con, mong tìm đường sống với Hằng. Một việc mà giờ đây đã trở thành bỏ mồi bắt bóng. Một cô vợ trẻ đẹp không bao giờ là mục tiêu của Minh. Nếu muốn như vậy, anh đã chẳng bao giờ đeo đuổi theo Cúc.

Suốt buổi chiều, ở nhà, Minh cứ ngồi thừ người nơi chiếc bàn làm việc. Cúc đi qua đi lại, nói khích:

- Coi bộ nhà thơ hôm nay tịt ngòi rồi, phải không? Ông làm thơ không ra thì làm ơn đi giặt quần áo giùm tôi, để đỡ đông đúc nhiều quá rồi kìa.

Đó là loại việc nhà mà Minh được phân công. Anh rất bất mãn, nhưng không thể không nhận. Nhà chỉ có hai vợ chồng, đều phải đi làm, việc nhà không chia ra thì không làm xuể. Ở khu tập thể này, còn có những ông chồng phải đi chợ, nấu cơm và làm đủ thứ việc nội trợ khác, trở thành những tấm gương để Minh hằng ngày cứ bị vợ chì chiết bắt noi theo. Những công việc nhà, vô danh mà bất tận, nuốt hết thời gian ngắn ngủi của cuộc sống, và như dòng nước, liên miên bào hết mọi năng lực sáng tạo và thậm chí cả ý chí tiến thủ của từng con người, biến họ trở nên tũn mủn, cùi đày, tầm thường dần trong tù ngục gia đình.

Mặc kệ cho Cúc nói, Minh cứ ngồi nghĩ lan man. Chắc là mình phải chấm dứt với Hằng thôi. Kéo dài rồi cũng chẳng có ích lợi gì. Đúng rồi. Phải chấm dứt với Hằng thôi...

Hằng có cảm giác như Minh đã biến mất khỏi bên kia đầu dây. Sự im lặng kéo dài, làm cô sốt ruột:

- Anh Minh...

Lúc ấy Minh mới lên tiếng, giọng khô khốc:

- Tôi nghe rồi.

Đến với Hằng à? Để làm gì nữa? Tốt nhất là nên rút lui ngay. Hay hãy để cho cô ấy tự hiểu? Dầu sao cũng không nên quá cạn tàu ráo máng. Mọi giải pháp đều nên có một con đường dự phòng. Biết chừng đâu ông Quang thoát được tất cả? Nên thận trọng nhé Minh.

Hằng có cảm giác như đang nghe một người xa lạ nói với mình.

- Tôi rất tiếc. Hiện giờ tôi đang kẹt quá, khách khứa đầy nhà, không thể đi đâu được. Sáng mai gặp, mình sẽ nói chuyện nhiều. Vậy thôi nhé.

Hằng nhắm mắt lại khi nghe tiếng gác máy bên kia đầu dây. Hai giọt lệ ứa ra từ hai khóe mắt của cô. Tôi rất tiếc... Và vậy thôi nhé. Tình yêu của anh là tôi rất tiếc và vậy thôi nhé. Vâng, em hiểu. Em chỉ là một con nhỏ ngu ngốc. Sáng mai chưa em? Thật đáng đời!

Hằng lão đảo bước ra đường. Mình đi đâu bây giờ? Sao mình lại có thể tin ông ta và yêu ông ta? Ờ, bây giờ mày bắt đầu tiếc sao Hằng? Yêu có nghĩa là không bao giờ phải nói rất tiếc. Có đúng vậy không? Nhưng mà trên đời này làm quái gì có cái gọi là tình yêu. Chỉ là một trò đùa ác độc. Tôi rất tiếc. Vậy thôi nhé. Sáng mai gặp. Ha ha! Làm gì còn buổi sáng mai nữa? Tôi sẽ chết trong đêm nay. Đúng vậy. Không còn lý do gì để mình sống cả. Chết đi cho rồi! Nhưng bằng cách nào bây giờ? Đâm đầu vào xe? Mình không dám. Về nhà, uống thuốc ngủ? Tụi con Hoa ở đầy nhà. Chắc tụi nó đang trông mình. Tội nghiệp, mấy đứa bạn mình dễ thương quá! Xin lỗi tụi bây. Tao không thể chịu đựng nổi. Tha thứ cho tao. Nhóm 4H từ nay chỉ còn có ba. Buồn quá!

Thật bất ngờ, tiếng xe đạp thảng gặp bên Hằng:

- Giờ này còn lang thang đi đâu vậy cô Hằng?

Hằng giật mình quay sang. Một gương mặt đàn ông quen quen đang cười chào, thân thiện. Chiếc áo thanh niên xung phong...

- Quên tôi rồi à?

Hằng đã nhớ ra:

- Anh Đoàn Hùng?

- Đúng rồi. Hằng đi đâu đây?

Hằng chỉ im lặng. Hùng ái ngại nhìn cô. Anh đã đạp xe theo Hằng suốt một đoạn đường mà cô không hay. Sau đêm đọc thơ ở Đầm Sen, Hùng vẫn con nhớ về hai cô học trò của Minh. Nhất là Hằng. Không hiểu sao anh bỗng thấy Hằng có một nét gì đó thật giống Châu. Từ ngày Châu mất, đến nay đã bảy năm rồi, anh vẫn không thể để ý đến một người con gái nào khác. Vậy mà vừa chỉ mới gặp Hằng là anh đã bàng hoàng,

Anh em trong giới viết văn làm thơ trẻ, thường sớm có thói hay ganh ghét nhau. Thời gian phung phí quá nhiều trong những cuộc trà dư tửu hậu đã khiến nhiều câu chuyện riêng tư

được truyền tụng nhanh, rộng, với nhiều ác ý. Một vài cuộc mà Hùng được tham gia trong những lần vô thành phố sau đó - anh lại được nhiều người thương vì tính khiêm tốn, không thích tranh cãi, quanh năm ở rừng chẳng đụng chạm gì đến ai - cho anh biết "Minh đã dụ được một em học sinh của nó", "con nhỏ đó là con của giám đốc công ty xuất nhập khẩu X", "tao biết rồi, cha Nguyễn Mạnh Quang. Tay đó chịu chơi lắm! Kỳ tui tao đến đó đi thực tế, chả đãi nhậu mệt nghỉ", "thằng đó là thằng cơ hội cực kỳ. Hồi đó, nó lấy vợ cũng là để ở lại thành phố, bây giờ ông già vợ nó chết rồi, chắc nó đang âm mưu thay vợ giữa dòng quá!"...

Quả thật, Minh rất ít được cảm tình của anh em trong giới. Mọi chuyện quan hệ của anh đều có gì đó giả tạo, hời hợt, và đậm nhạt còn tùy mỗi quan hệ đó có ích lợi như thế nào cho anh. Anh còn là một kẻ tự cao, luôn cho rằng thơ của mình hay hơn của mọi bạn bè.

Nhưng mỗi lần về, Hùng vẫn đi tìm Minh ở trường, lúc tan học. Rủ đi uống cà phê hay qua Hội Văn nghệ uống bia hơi, nói chuyện chơi. Chỉ là để mong được nhìn thấy Hằng. Con người ta sao thật là kỳ. Cái gì đã mất sao cứ phải đi tìm mãi. Chỉ mong được nhìn thấy Hằng một chút thôi, mà nghĩ là đang được nhìn Châu. Có người định nghĩa, tình yêu chỉ là một thói quen lớn. Đập cổ kính ra tìm lấy bóng, xếp tàn y lại để dành hơi, cũng chỉ là vì lệ thuộc thói quen. Vì quen gặp nhau mà xa nhau mới thấy nhớ.

Hùng chỉ dám ngẩng nhìn Hằng từ xa. Có một lần, Hằng đi qua sát bên anh trong khi anh đang đứng ngoài cổng trường chờ Minh ra, nhưng cô không hề để ý đến anh, hồn nhiên trò chuyện với bạn bè. Và cũng có một lần Hùng thấy Hằng bước lên một chiếc xe hơi đời mới thật đẹp. Người đàn ông ngồi ở băng sau đáng bề vệ, sang trọng, có lẽ là ba cô.

Chính vì đã biết khá nhiều về Hằng nên sáng nay, lúc đọc báo, Hùng đã nghĩ đến Hằng rất nhiều. Anh đang dẫn đội văn nghệ ở nông trường về dự thi Hội diễn mùa Xuân của thành phố tổ chức. Chiều nay, cả nhóm tập xong, Hùng kéo trọn đám đi ăn rồi cho giải tán. Xong, Hùng tà tà đạp xe về nhà. Nửa đường, anh chợt nhìn thấy Hằng đang đi bộ một mình trên lề phố, nhưng rõ ràng cô đang ở trong tình trạng chẳng nhìn thấy ai cả. Nét mặt Hằng rất lạ. Không lộ vẻ buồn bã, đau khổ. Một nét mặt đông cứng, không cảm xúc, như của một người mộng du. Cô đi giữa đám đông mà cứ như đang đi giữa sa mạc. đều đều, thong thả, mắt nhìn thẳng về phía trước, một nơi vô định nào đó.

Hùng rất hiểu trạng thái mà Hằng đang trải qua. Anh đã từng đi lang thang như thế suốt một ngày trong cánh rừng biên giới sau khi nghe tin Châu hy sinh, lòng cứ không tin chuyện ấy là có thật. Anh đã nghĩ đến cái chết, đến việc xin chuyển qua bộ đội để trả thù cho Châu, cùng chết theo Châu. Rồi bao nhiêu kỷ niệm tràn về. Châu của anh đã không còn nữa. Không còn nữa nhưng dự tính và ước mơ của hai đứa. Anh sẽ không bao giờ còn được gặp Châu, được nghe Châu cười, Châu nói - Không bao giờ nữa... Lần đầu tiên trong đời từ khi khôn lớn, anh ngồi khóc một mình. Đến tối mịt, đồng đội mới tìm thấy anh đang ngồi chết lặng bên bờ một con suối khô. Đêm đó, anh nằm mà hai mắt cứ mở trừng trừng cho đến sáng.

Như đôi mắt đang mở to kia của Hằng. Đã hơn tám giờ tối. Cô ấy đã đi như thế này từ bao giờ? Và sẽ đi cho đến bao giờ? Anh là con trai, nên dù sao nỗi buồn chết người ấy cũng không quật ngã nổi anh, nhưng còn cô ấy, liệu cô ấy có chịu đựng nổi không? Cổ ấy có sẽ làm một chuyện gì đại đột không? Hùng đã biết chuyện con gái của một cán bộ đã tự tử chết khi ba cô bị đưa ra tòa về một tội không ai có thể ngờ. Cô gái mới 17 tuổi, bình thường vẫn sống rất hồn nhiên, trong sáng, học giỏi và được bạn bè thương mến. Cô đã không chịu đựng nổi cái sự thật khủng khiếp ấy. Còn Hằng? Và Minh nữa. Tại sao trong những lúc như thế này, anh ấy lại không có mặt bên Hằng?

Hùng thận trọng tìm lời nói với Hằng. Phải thật tự nhiên, bình thường. Phải tìm đủ cách để đưa cô ấy thoát khỏi tình trạng này.

- Nếu Hằng không chê chiếc xe đạp cà tàng này thì tôi xin được phép đưa Hằng về.

Hằng mấp máy môi:

- Em chưa muốn về.

- Vậy thì mời Hằng đi uống nước. Tôi có chuyện này, từ lâu muốn nói với Hằng mà chưa có

dịp. Hôm nay, xin Hằng cho tôi được nói.

- Để làm gì? Anh nói để làm gì?

Vẻ ngớ ngẩn của Hằng làm Hùng càng thấy lo lắng hơn. Chuyện đã xảy ra chắc phải rất nghiêm trọng. Hùng đáp bừa:

- Chuyện rất quan trọng, có liên quan đến Hằng. Đi đi mà! Một chút thôi Hằng. Còn sớm mà!

Hằng cứ nhìn sững Hùng. Một lúc sau, cô mới bước lên xe:

- Thì đi.

*

Ở một quán nước vắng, Hùng đã kể cho Hằng nghe về Châu, về mối tình của anh, những dự tính của hai người, rồi cái chết tự nhiên ập đến, để lại một nỗi đau đến giờ, sau bảy năm, vẫn còn âm ỉ trong anh. Đây là lần đầu tiên Hùng tâm sự hết nỗi lòng của mình với một người con gái khác, từ sau ngày Châu mất. Lúc đầu, anh chỉ muốn kể để cho Hằng hiểu là còn rất nhiều niềm đau lớn khác quanh Hằng, mà chuyện của anh chỉ là một ví dụ nhỏ. Nhưng dần dần, như được khơi gợi trúng mạch nước ngầm từ lâu bị nén chặt, câu chuyện cứ chảy ra, miên man. Hùng nghe dường như không phải anh mà là một ai khác đang kể cho anh nghe về câu chuyện của chính anh và Châu, một ai khác như từ lâu đã thâm sống trong anh, hiểu biết tất cả và ghi nhớ tất cả. Kỷ niệm với Châu sống lại trong từng lời kể, tươi rói như vừa mới xảy ra hôm qua.

Hằng tỉnh lại dần trước câu chuyện xúc động của Hùng, và dần dần thấy vừa bị cuốn hút theo nó, vừa hết sức ngạc nhiên. Tại sao anh ấy, mới gặp lại cô chỉ sau một lần quen biết chẳng thân thiết gì, lại có thể tâm sự với mình dễ dàng như vậy về một chuyện thật riêng tư thường chỉ dành cho những ai thân tình nhất? Hóa ra anh ấy đã từng đau khổ đến như vậy. Nhưng anh ấy kể cho mình nghe để làm gì?

Hùng kết thúc câu chuyện:

- Lúc ấy, tôi đã nghĩ đến cái chết. Nhưng rồi, hàng tỉ công việc mỗi ngày đã lôi tôi trở về với cuộc sống.

Hằng tò mò nhìn Hùng. Anh thẳng thắn nhìn lại cô bằng một đôi mắt bằng hữu, trù mến. Minh không bao giờ nhìn cô như vậy. Anh mắt Minh luôn hừng hực một nỗi đam mê bão táp.

- Sao anh lại kể tất cả những chuyện ấy với em?

Hùng chuyển sang xưng “anh” với Hằng thật tự nhiên:

- Bởi vì anh biết em đang có chuyện rất buồn. Chung quanh ta, hằng ngày có biết bao chuyện rất buồn, buồn chết được.

Hằng thở dài. Bỗng nhiên cô cũng muốn trải lòng ra với Hùng. Sau câu chuyện của anh, cô cảm thấy dường như đã quen anh từ lâu lắm rồi.

- Vâng. Anh biết không, em đang muốn được chết cho rồi. Buồn quá!

- Vì chuyện ba em?

- Đủ thứ chuyện cả. Đời em bây giờ chẳng còn gì đáng sống nữa.

Hùng ái ngại nhìn Hằng. Trong đủ thứ chuyện ấy, chắc có Minh? Tại sao giữa phút này, anh ấy lại không có mặt bên Hằng? Chỉ riêng điều ấy cũng đủ quá buồn.

- Hằng đừng nói vậy. Cuộc sống đẹp lắm Hằng à. Nhất là nếu mình sống có ích cho ai đó.

- Hiện giờ thì em chẳng có ích cho ai cả! Anh muốn em sống à? Sống để làm gì? Em không dám đến trường nữa. Em không còn ba, không còn mẹ, không còn...

Hằng gục đầu xuống hai tay. Hùng ngồi thẳng người, tựa lưng vào ghế, bồi hồi. Cô ấy mới mười chín, hai mươi tuổi mà đã tuyệt vọng như vậy... Phải chăng chỉ vì những thần tượng của cô ấy bỗng cùng lúc đổ vỡ?

Hùng chợt nhớ đến Ba Dũng, người chính trị viên đại đội thanh niên xung phong đầu tiên

của anh, những ngày cuối tháng bảy năm 1975. Lúc thành phố được giải phóng, Hùng đang là một sinh viên văn khoa. Anh gia nhập lực lượng tự vệ của sinh viên học sinh thành phố rồi tình nguyện qua thanh niên xung phong, khi ba đại đội đầu tiên được thành lập. Hào quang của những người chiến thắng, vẻ đẹp đầy sức thuyết phục của lý tưởng cách mạng, lối sống mới bình đẳng và chan hòa, giản dị..., tất cả đã làm anh có một cái nhìn mê đắm về những người chỉ huy trẻ vừa xuất hiện từ chiến khu hoặc nhà tù. Nhờ văn hay chữ tốt, anh được giao làm văn thư đại đội. Và Ba Dũng đã nói chuyện rất nhiều với anh, trong những đêm hai anh em ngồi uống trà tâm sự ở Lê Minh Xuân...

Hùng đều giọng kể cho Hằng nghe về Ba Dũng:

- Hồi anh mới đi thanh niên xung phong, ở đại đội ba, có anh chính trị viên đại đội tên Ba Dũng rất dễ thương và sống rất tốt. Anh rất nể phục anh ấy. Thế nhưng bài học đầu tiên mà anh ấy dạy riêng anh lại là: đừng bao giờ tôn sùng, thần tượng hóa bất cứ người nào, nếu không sẽ rất dễ mất niềm tin tưởng vào cuộc sống, khi thần tượng ấy sụp đổ. Em biết Ba Dũng bây giờ làm gì không?

Không đợi Hằng trả lời, Hùng nói ngay:

- Giữ xe đạp ở quận Mười. Trước đó, khi còn là tổng đội phó một đơn vị, anh ấy bị kỷ luật nặng chỉ vì dùng giấy giới thiệu của đơn vị mua một số cây nước đá với giá bao cấp của thời đó, để bán ra ngoài lấy tiền lo sinh kế gia đình. Một cái “chết” thật đáng buồn! Mà ba đơn vị đầu tiên đó có huông làm sao ấy. Người thì bị “chết” vì vụ đổi tiền, kẻ thì dính vụ đánh tư sản, người khác bị chuyện quan hệ tình cảm, kẻ cuối cùng thì gần đây nhất lại tiêu đời vì tội lợi dụng quyền thế... Tất cả đều sụp đổ, chẳng còn ai. Nếu coi họ là thần tượng, chắc anh đã không sống vững đến bây giờ.

Dừng lại một chút, Hùng tiếp:

- Anh kể chuyện đó chỉ vì muốn nhắc lại cho em nghe lời khuyên của Ba Dũng. Trong đời đừng thần tượng hóa ai cả. Hãy chỉ tin vào mình và ráng sống cho tốt.

Một ý nghĩ bất chợt lóe lên trong đầu Hùng. Anh chạm nhẹ lên vai Hằng. Cô nhìn anh, mắt vẫn còn long lanh lệ.

- Bây giờ anh đề nghị thế này: Em cứ bỏ học, đi lên Đắc Nông chơi với anh. Vô làm thanh niên xung phong cũng được, mà ở chơi làm khác đặc biệt cũng xong. Chừng nào chán thì về, anh không giữ. Ở đó, em sẽ được đi lang thang trong rừng tìm hoa lan nè, tắm sông tắm suối nè, đi săn đêm với anh nè...

Hùng ngừng lại, nhìn Hằng bằng cặp mắt tươi vui và đột nhiên hỏi:

- Em biết con nhím không?

- Biết.

- Vậy đồ em trong mình nó cái gì là quý nhất?

Hằng ngẫm nghĩ rồi chịu thua. Con nhím thấy mà ghê, có gì quý! Họa chẳng nó được bộ lông đầy gai nhọn mà các cô bắt chước uốn thành kiểu tóc “xù lông nhím”. Hùng thích chí phàn:

- Đội A đã bí lù câu hỏi này. Trong cơ thể con nhím có cái bao tử là quý nhất. Nhưng phải là bao tử mùa khô. Lúc ấy, con nhím đi lục lọi đào bới tìm ăn những rễ cây có vị thuốc. Bao tử nhím phơi khô ngâm rượu uống là bổ đủ thứ. Người có bệnh uống vô sẽ hết bệnh, mà người không có bệnh uống vô bảo đảm sẽ muốn bệnh.

Một nụ cười nở ra trên gương mặt hiền muộn của Hằng. Hùng liếc mắt nhìn thấy. Anh hỏi tiếp:

- Còn con nai, em biết cái gì của nó quý nhất không?

- Cặp sừng non, phải không anh? Người ta gọi là... gì đó?

- Nhưng. Đó là của con nai đực. Nhưng chỉ nên dùng cho những ông bà già sắp hết xí quách.

Còn trai trẻ mà dùng thì có nguy cơ bị lên tăng-xông, đứt gân máu. Và con nai cái, cái gì của nó quý nhất?

Hằng lại lắc đầu, chịu thua.

- Cái khâu đuôi. Đuôi con nai cái là bổ dưỡng đệ nhất hạng. Đặc biệt dành cho các bà bầu!

Hằng lại phải phì cười trước vẻ mặt và kiểu nói chuyện tiểu lâm của Hùng, thật khác hẳn với khi nãy, lúc anh kể chuyện buồn của đời anh cho cô nghe. Sao lạ vậy nhỉ? Sao bỗng dưng anh lại trở nên huyền thuyên nói hươu nói vượn đủ thứ chuyện như vậy? Và rồi, nhìn anh, bất chợt Hằng cũng người hiểu ra nguyên nhân: Anh đang muốn làm cô vui. Sao vậy? Sao anh ấy tốt với mình vậy? Mình có là nghĩa lý gì với anh ấy đâu? Hằng thấy đau ở một góc sâu kín nhất trong con tim. Mình đã nói mình là tất cả ý nghĩa của đời Minh, nhưng rốt cuộc là như vậy đó!

Hùng không để Hằng có thời gian suy nghĩ nhiều. Anh hào hứng rủ:

- Đi không Hằng? Đã lắm!

- Anh xúi em bỏ học?

- Ừ. Nếu em thấy buồn quá, không thể học nổi nữa. Thì muốn chết làm gì? Đi chơi đi. Mai mốt về học lại. Nhằm gì. Thử sống một cuộc đời khác đi. Lên đó, em có thể dạy học cho anh em bên trường lao động công nông. Tội nghiệp, họ đều là những người nghèo khổ, vì hoàn cảnh này nọ mà phải sa chân, lầm lỡ. Nhiều người còn mù chữ, và đa số văn hóa rất thấp. Nói chung, em có thể giúp anh bất cứ việc gì mà em thích.

- Anh là... thủ trưởng?

Hùng nháy mắt:

- Chút chút thôi.

- Vậy sao anh làm thơ được?

- Chút chút thôi. Thơ anh dở ẹt à. Làm cho đỡ buồn vậy mà.

Thật khác hẳn Minh - Hằng buồn rầu nghĩ. Sẽ không bao giờ Minh nói như thế về thơ của mình. Tác phẩm của anh là luôn luôn hay nhất. "Anh vừa làm được bài thơ này, hay lắm". "Chưa bao giờ anh đặc ý như bài này". "Bài này mà đăng lên là mọi người sẽ biết"... Một sự hào hứng và đặc ý sau từng bài thơ mới làm ra. Thoạt đầu, Hằng thấy cũng ngỡ ngàng, hay hay. Thế giới của những nhà thơ! Nhưng rồi, cô thấy Minh có gì đó hơi bất thường. Như thể anh chỉ sống được với những lời khen. Những bài thơ đầu tiên Minh tặng, có làm cho Hằng xúc động. Nhưng dần dần, sự đơn điệu của chúng đã làm cô bớt hứng thú khi đọc. Cũng chỉ là ba chữ "anh yêu em" được diễn tả bằng một số mỹ từ quanh đi quẩn lại. "Anh yêu em", và cuối cùng là "Tôi rất tiếc".

Hằng nhìn Hùng, và thấy rõ vẻ chân thành trong mắt anh. Bỏ hết, đi bụi đời với dân thanh niên xung phong? Sao lại không nên nhỉ? Đời mình có còn gì nữa? Cần gì nữa? Cứ đi cho vui. Vẫn chịu không nổi nữa, thì lúc ấy sẽ...

Hùng nghiêm trang nói tiếp:

- Nếu Hằng còn ngại gì về anh, thì anh xin trân trọng tự giới thiệu anh chính là người đang hoàng nhất trong số những tên lộn xộn. Em có thể tin anh mà không bao giờ phải hối hận.

Nói xong, anh nháy mắt với Hằng, nét mặt có gì đó rất dễ thương. Hằng cười, và nhìn lại anh bằng đôi mắt sâu thăm thẳm:

- Em sẽ đi với anh.

Chính trong lúc ấy, Hùng nhìn thấy Hằng giống Châu hơn bao giờ hết. Nhưng điều đó, suốt đời anh sẽ giữ kín trong lòng.

2

Sinh nhật của Hạ năm đó, không có Hằng. Cô đã đi với Hùng lên rừng. Cuộc đời đúng là đầy đầy những chuyện bất ngờ. Và mọi thứ đều mong manh làm sao ấy!

Từ Đắc Nông, Hằng nhờ người đem thư về cho Hạ, kèm theo một chai mật ong và một nhánh phong lan nở hoa vàng chi chít.

Hạ thân yêu,

Vậy là tao lên đây đã hơn một tháng. Vẫn còn buồn lắm. Nhớ tụi bây kinh khủng nữa. Nhưng cũng có nhiều cái vui. Anh Hùng cho tao thoải mái, vui chơi là chính. Phòng tao ở nhìn ra một mặt hồ, nước xanh ngắt, đẹp không thể tưởng tượng được. Nhất là mấy đêm có trăng vừa qua, mày biết không, tao chẳng thể nào ngủ được, vì trăng đẹp quá! Phải chỉ có mày, mày tha hồ mà tả tình tả cảnh, văn sĩ ba xu a. Trên các bức vách phòng tao, treo đầy hoa lan đủ loại. Anh Hùng cho tao nguyên bộ sưu tập của anh, rồi dắt tao đi tìm thêm. Tao lựa cho mày nhánh lan hoàng yến này là cái số một của tao đó. Loại này dễ chăm sóc, mày cứ treo trước cửa sổ phòng, mỗi sáng phun cho nó ít nước, rồi ngắm nó mà nhớ tao.

Anh Hùng còn dẫn tao đi săn đêm nữa. Cả một đám. Đi suốt đêm trong rừng, mỗi rục cả chân. Nhưng vui lắm. Ông đó là nhà thơ gì mà bắn số một. Lần nào đi cũng vác về mềnh, cheo, nấu cháo ngon ơ là ngon. Tao không biết làm sao chia cho tụi bây.

Tao vừa nhận phụ dạy xóa nạn mù chữ cho mấy ông thanh niên bụi đời đang cải tạo trên này. Có cả con gái nữa. Rùn quá trời. Kệ, dạy đại. Biết gì dạy nấy. Nghĩ cũng tội nghiệp cho họ. Mà họ đối xử với tao cũng đàng hoàng lắm, mở miệng ra là “thưa cô”. Ngượng thấy mồ.

Ờ quên, tao còn được uống rượu cần. Ngon lắm, mà say ngủ hết một ngày lặn. Còn được coi đồng bào Êđê dạy voi và biểu diễn cồng chiêng. Hay cực kỳ.

Ít dòng cho mày. Chúc mày một sinh nhật thật vui. Ráng giữ hòa khí giữa hai thằng bồ. Ráng học giỏi, thi đậu. Cho tao gởi lời thăm hai nhỏ Hân, Hoa.

HẰNG

T.B.: Mật ong của tao đảm bảo xin 100%. Nếu mày vẫn mập mạnh thì nên cho nhỏ Hân bồi dưỡng để nó có sức học thi. Lần sau, tao sẽ gửi cho mày chai khác.

Ba đưa chuyển tay nhau lá thư, vừa đọc vừa ngậm ngùi. Mắt Hân chưa gì đã đỏ hoe. Thương Hằng quá Hằng ơi! Chắc mày vẫn đang khổ lắm, mà ráng làm bộ vui với tụi tao. Tụi tao biết làm gì được cho mày bây giờ? Mày bỏ đi bất ngờ, chỉ để lại mấy dòng. Mọi người đều sững sờ... Không ai ngờ mày lì như vậy. Muốn cản cũng không kịp. Nhưng nghĩ cho cùng, như thế cũng còn tốt hơn là... tụi tao phải mất hẳn mày.

Lúc đó vào khoảng năm giờ chiều của một ngày oi bức giữa tháng tư, ba đưa đang ngồi ở nhà Hạ, chuẩn bị tiếp đón bạn bè đến dự sinh nhật Hạ. Hạ làm khá gọn nhẹ: món ăn chính là bánh mì thịt nguội, ai ăn nấy tự phục vụ. Trái cây. Nước chanh. Một cái bánh sinh nhật thật đẹp.

Lá thư và món quà của Hằng đến đúng ngày và xem như chính cô là người khách đầu tiên. Hạ nhớ bạn quá. Từ ngày Hằng đi, cô buồn không thể tưởng được. Lớp học như trống vắng hẳn. Nhóm 4H cứ ngẩn ngơ như đám mất hồn. Nhưng rồi ngày thi càng lúc càng gần kề. Cả lớp lao vào học như điên. Chấm dứt mọi cuộc đi chơi. Chấm dứt tất cả những việc gì có thể xâm phạm đến khoản thời gian một tháng ít ỏi còn lại. Nỗi nhớ Hằng tạm bị đẩy lùi vào một góc ký ức. Ba đưa còn lại ngoéo tay nhau: Thi xong sẽ cùng xin phép ba mẹ đi thăm Hằng.

Nhưng với Hạ, vẫn có một chuyện không thể chấm dứt. Tình cảm giữa cô và Long ngày càng ăn sâu. Hằng chỉ đùa vậy thôi, chứ lúc sau này, Thiện gần như đã rút lui hẳn. Cu cậu thay Hằng làm lớp trưởng, và vì cái mục tiêu y khoa quá lớn nên cu cậu học ngày học đêm đến phờ người.

Hạ và Long cũng quyết định là phải học tốt, hẹn sẽ cùng đậu điểm cao và vào được đại học. Nhưng họ vẫn dành được cho nhau những buổi đi chơi hiếm hoi và ngậm ngùi, thường chỉ là vào một quán kem, ngồi nói với nhau những điều vớ vẩn mà xưa nay những anh chị yêu nhau nhưng chưa dám thổ lộ vẫn thường phải nói. Niềm thương và nỗi nhớ vì vậy càng cao hơn. Những buổi tối ngồi học một mình trong phòng, nhớ Long, thỉnh thoảng Hạ lại dành ít phút giải lao để viết nhật ký.

... Giờ này L đang làm gì? Có giữ đúng chương trình với mình là tối nay tập trung học Anh văn không? Như vậy hai đứa sẽ cùng có cảm tưởng là đang học chung với nhau. Oh, why do I think of you so much? And how about you? Do you miss me the same as I do with you?

...

Hôm nay, L mới hớt tóc, coi ngó và con nít đến tức cười. Nhưng nhìn kỹ thì thấy dễ thương. Chỉ vì hôm qua mình lỡ phán một câu chê L sao lúc này để tóc dài quá, coi thấy ghê.

L chiều mình quá! Cho đến bao giờ? Sao mình cứ linh cảm một điều gì đó không may rồi sẽ xảy đến. Mình cầu mong dù gì đi nữa, mình và L vẫn sẽ là bạn bè. Bạn thân. Mà con trai con gái có thể là bạn thân với nhau thật lâu không nhỉ? Kể cả khi đã có chồng có vợ? Chắc không được quá!

...

Hôm nay, mẹ mình lại nói chuyện nhiều với mình. Cũng cái chuyện ấy, mình biết ba mẹ rất thương mình, muốn mình học giỏi, học cao, sau này có tương lai. Nhưng sao mẹ cứ nói đi nói lại chuyện không nên chơi với bạn trai khi còn đi học? Mẹ để ý đến L nhiều quá! Và có vẻ ác cảm nữa. Mẹ chẳng nghĩ gì đến những tính tốt của L, đến việc L học giỏi như thế nào. Có lẽ mình với L chỉ còn một cách: Hai đứa sẽ học hoài, cho đến khi nào L chứng tỏ được với mẹ về vị trí tương lai của mình. Đến chừng ấy ...

...

Bỗng dưng sao mình thấy nhỏ nhỏ Hằng quá! Thấy thương nó làm sao ấy. Tự nhiên mất hết mọi thứ. Hôm đi, nó viết thư để lại nói suýt chút nữa là đã tự tử, ngay cái đêm nó đi tìm má nó. Ông Hùng tốt thật, nhưng liệu đó đã là giải pháp tốt đẹp cho nhỏ Hằng? Mình vẫn tiếc cho việc học của nó quá!

Nhắc tới ông Hùng, mới thấy ông M tồi bại quá! Mặt ông ấy cứ tỉnh bơ như không, chẳng một lời nhắc đến nó. Đàn ông sao nhiều người hư quá! Không biết L sau này ra sao. Mình phải giao hẹn với L mới được. Lộn xộn là mình dẹp liền...

Cứ thế, những dòng nhật ký ngắn ngủi, hồn nhiên... cứ dài ra trên những trang giấy trắng, theo ngày tháng học thi của Hạ. Cho đến hôm nay là sinh nhật cô.

Thiện là người đầu tiên đến, sau Hân và Hạ đã đến từ buổi trưa. Rồi Vân, Cúc, Ngọc, Triệu... lục tục kéo tới. Những gói quà đủ màu sắc chất đầy trên mặt tủ.

Sắp đến giờ nhập tiệc, Hạ bồn chồn khi Long vẫn chưa đến. Kim đồng hồ lạnh lùng quay. Quá giờ năm phút, mười phút, mười lăm phút, hai mươi phút. Hải và Thanh là hai người cuối cùng đến trễ. Buổi sinh nhật chỉ còn chờ mỗi mình Long. Anh vẫn bật tắt.

Hiểu được phần nào tâm sự của bạn, Hân và Hoa tìm cách câu giờ bằng trò hát hò trong khi chờ Long tới. Không ai nghĩ rằng Long có thể “xù” buổi sinh nhật của Hạ, vì vậy, sự không xuất hiện của Long càng làm cho mọi người ngấm ngấm âu lo. Thiện đi đến hỏi nhỏ Hạ:

- Để mình chạy tới nhà Long xem thử nghe Hạ?

Hạ khe khẽ gật đầu. Thiện nhanh nhẹn lấy xe ra đạp đi. Đúng lúc ấy thì mẹ Hạ vừa đi công việc ở đâu về. Thấy bạn bè của con kẻ đứng người ngồi đầy nhà mà những đĩa thức ăn vẫn còn nguyên vẹn, bà ngạc nhiên nói với Hạ:

- Ồ kìa, Hạ! Sao con chưa mời các bạn nhập tiệc đi? Còn đợi gì nữa?

Hạ đành tuyên bố bắt đầu buổi tiệc. Cả bọn ồn ào ăn uống trong khi Hạ nuốt không trôi một miếng nào. Cho đến khi Thiện về, một mình, và báo rằng Long đã ra khỏi nhà từ chiều, nói là đi dự sinh nhật một người bạn.

*

Đúng là Long đã ra khỏi nhà từ chiều, trong túi có món quà nhỏ cho Hạ: một cây bút thật xinh xắn mà Long đã lang thang suốt cả buổi sáng Chủ nhật vừa qua mới chọn được. “Với cây bút này, Hạ sẽ thi đậu 1001 cuộc thi sắp tới”.

Long nắn nốt ghi như vậy vào một mảnh giấy nhỏ. Trên cây bút, Long còn cho khắc mấy chữ Hoàng Lê Thúy Hạ thật mảnh, dưới là ngày sinh nhật năm nay. Để mỗi lần cầm bút, Hạ sẽ nghĩ đến mình.

Vừa ra khỏi hẻm, Long chợt nghe tiếng gọi tên mình. Dừng xe quay lại nhìn, anh giật mình nhận ra bà Nga, mẹ của Hạ, đang thò đầu ra khỏi cửa một chiếc xe hơi, rồi rít vẫy anh. Long bối rối dắt xe đến, gật đầu chào. Lần đầu tiên, Long thấy bà Nga cười với mình.

- Cháu Long, bác có chuyện muốn nói riêng với cháu. Bác cháu mình đi lại quán nước nào gần đây nhé. Một chút thôi.

Long vừa đạp theo chiếc xe chậm chậm lăn bánh phía trước, vừa băn khoăn không hiểu mẹ Hạ có việc gì muốn tìm mình trong chính buổi chiều nay. Anh linh cảm điều sắp xảy ra sẽ không tốt đẹp, và có liên quan đến anh và Hạ. Bởi nếu không, không khi nào mẹ Hạ lại đi tìm anh có lính chất riêng rẽ như thế này. Muốn gì, bà chỉ việc bảo Hạ gọi anh đến.

Họ vào một quán cà phê khá vắng vẻ gần đó. Bà Nga vào đề khá dễ dàng:

- Từ lâu, bác đã muốn nói chuyện với cháu về Hạ, nhưng cứ chần chừ mãi. Cũng khá tế nhị, nhưng không thể không nói. Theo bác biết, cháu và Hạ rất mến nhau. Bạn học cùng lớp, mến nhau là tốt. Nhưng nếu không giữ được cho nhau một giới hạn nào đó thì thật không hay ...

Chàng trai mười tám tuổi tái mét mặt trước người đàn bà dư thừa kinh nghiệm trong những cuộc đấu tranh bằng ngôn từ, ngay từ phút đầu đã biết cách đưa đối phương vào thế bị động. Chính những trang nhật ký của Hạ - mà bà Nga đã lén vào phòng con lục soát và đọc trộm được - đã khiến bà không thể không ra tay. Biết rằng ngăn cản Hạ là vô ích, thậm chí có thể có tác dụng ngược, bà nghĩ mãi và cuối cùng quyết định tốt nhất là tấn công Long, làm cho cậu bé tự ái và tự động rút lui. Còn không, cũng phải cho cậu hiểu rằng sẽ không có một con đường nào để đến với Hạ. Đừng hòng, chú bé ạ. Gối rơm thì hãy theo phận gối rơm.

Bà Nga bình tĩnh tiếp:

- Bác nói ngay cho cháu biết điều này. Cỡ của cháu không thể có gì với con Hạ được đâu. Gia đình cháu và gia đình bác không cùng một hệ, cháu hiểu chứ? Nhà bác cả hai bên nội ngoại đều ba đời cách mạng nòi, còn nhà cháu diện H.O. đang chờ, không sống ở nước ngoài thì khó lòng làm được chuyện gì nên thân ở đất nước này. Bác nói thật, cháu đừng buồn, đó là vì hoàn cảnh lịch sử, không thay đổi được đâu.

Bà Nga vừa nói vừa dò xét nét mặt của Long. Chỉ mong thằng bé này là đứa biết tự ái. Những đứa con trai mới lớn, nhà nghèo, co tài, thường đều có lòng tự ái rất cao. Phải tiếp tục tấn công nó bằng đủ đòn phép, phải cho nó hiểu tới nơi tới chốn mới được. Thấy nét mặt Long đành lại, hai bên thái dương giật nhẹ, bà biết những câu nói đầu tiên của mình đã có hiệu quả. Chỉ cần dẫn thêm một chút nữa...

Bà thở dài sườn sượt:

- Gia đình bác đặt rất nhiều hi vọng vào Hạ. Nó đậu phổ thông xong, nhất định bác phải lo được cho nó đi học ở nước ngoài. Dính dáng vào những chuyện tình cảm quá sớm, thật không tốt cho tương lai của nó. Bác nói vậy, cháu hiểu chứ?

Long nghe tức nghẹn nơi lồng ngực. Như thể có một vật gì rất nặng đang đè lên tim anh. Bà Nga vẫn thản nhiên nhìn anh:

- Bác muốn mọi chuyện đều diễn ra thật êm thấm. Cháu đừng chơi với Hạ nữa. Rồi mai mốt cần gì thì cứ nói, bác sẽ giúp cho. Lý lịch của cháu rất khó đậu vào các đại học, nhưng bác nói thật bác vẫn có thể giúp cháu được. Thậm chí tốt nghiệp đại học rồi, muốn nhận công tác ở thành phố, bác sẽ lo cho.

Bà ấy đang ra giá cho mình - Long cay đắng nghĩ - Bà ấy nghĩ mình là thứ như thế nào? Rất dễ mua và dễ dụ. Hạ ơi, sao Hạ lại có một bà mẹ như vậy? Thật kinh khủng! Nhưng bà ấy có lý lẽ riêng đó chứ. Phải rồi, từ lâu mình đã hiểu là mình không nên yêu Hạ. Gia đình hai đứa quá khác nhau. Rồi sẽ chẳng đi đến đâu. Thế nhưng sao mình không thể tự kiềm chế được, Không

thế không yêu Hạ. Còn Hạ nữa. Hạ đã làm gì khiến bà ấy phải đi gặp mình như vậy? Gặp và trả giá. Như đang đi chợ. *Cần gì cứ nói, bác sẽ giúp cho.* Thi đậu đại học. Nhận công tác ở thành phố. Mình cần quái gì sự tử tế ấy của bà! Cảm ơn! Cảm ơn! Cảm ơn!

Bà Nga quan sát rất kỹ những diễn biến trên nét mặt của Long:

- Cháu thấy thế nào?

Long chỉ nói được một câu, giọng nghèn nghẹn:

- Được rồi, bác cứ yên tâm.

Rồi Long đứng dậy, bước nhanh ra ngoài, leo lên xe đạp vụt đi. Cảm giác trong anh là một sự mất mát quá lớn. Sẽ không có gì nữa đâu. Không có gì nữa cả. Anh và Hạ. Sự khùng điên của tuổi trẻ. Đừng hòng hi vọng gì. *Cớ của cháu không thể có gì với con Hạ được đâu.* Phải rồi. Rất đúng. Mà là con quỷ. Người ta là con nhà cách mạng. *Không cùng một hệ.* Sao mà không biết thân hả?

Long cứ chạy như điên trên khắp các ngã đường thành phố. Đã quá giờ sinh nhật của Hạ rồi, Long biết. Hạ đang trông chờ, Long biết. Nhưng... sẽ không có gì nữa đâu, Hạ ơi. Mọi cố gắng sẽ đều vô ích. Chia tay. Chia tay. Phải vậy thôi. Vậy còn dự sinh nhật làm gì nữa? Hãy quên Long đi, nhé Hạ. Quên hẳn đi. Không bận bịu gì nữa. Mỗi người một cuộc đời. *Không cùng một hệ.* Hạ sẽ bước vào một tương lai huy hoàng, với sự chăm sóc chu đáo của bà mẹ ấy. Còn Long, Long sẽ có phần đời của Long, ở lại đất nước này, *sẽ khó lòng làm được chuyện gì nên thân.* Đúng như vậy đó. Đừng ảo tưởng nghe chưa!

Long cứ đạp đều đều, mãi miết. Trời đã chuyển qua tối hẳn tự lúc nào không hay. mãi đến lúc mệt rã người trên dốc cầu Kiêu, anh mới dừng xe. Và bất chợt, Long rút món quà trong túi áo ra, vung tay ném thật mạnh vào khoảng không trước mặt. Gói giấy vẽ một đường sáng lượn cong trên không trước khi rơi mất hút xuống dòng kinh đen kịt. Long lặng người nhìn theo, thì thào:

- Vĩnh biệt Hạ.

Không ai hiểu được thái độ của Long trong những ngày sau đó. Không một lời giải thích hoặc xin lỗi vì sao không đến dự sinh nhật Hạ. Ngay đêm hôm ấy, khi về nhà, Long đã thấy Thiện đang ngồi chờ sẵn, vẻ mặt đầy lo lắng. Chính Thiện, giữa buổi tiệc, đã dùng điện thoại nhà Hạ gọi đến các bệnh viện và những đơn vị công an giao thông, công an quận... để hỏi thăm xem Long có bị tai nạn hay không. Buổi sinh nhật cũng vì thế mà không vui chút nào. Dù Hạ cố giữ bình tĩnh, nhưng cũng không giấu được bận bịu sự lo âu của mình. Nhất định là Long phải bị một tai nạn nào rồi, chứ anh không thể nào bỏ cuộc họp mặt này.

Thiện là người chạy ra mở cổng cho Long:

- Kìa, Long đi đâu về vậy? Sao không đến nhà Hạ?

- Đến để làm gì? - Long hỏi.

Thiện tròn mắt:

- Hôm nay sinh nhật Hạ mà! Hồi chiều Long cũng nói với ở nhà là Long đi dự sinh nhật bạn mà!

Long nhún vai:

- Long có nhiều bạn ở ngoài lớp lắm. Đâu phải chỉ có mình Hạ sinh ngày này.

- Nhưng sao Long hứa với Hạ là Long sẽ đến?

- Long hứa hồi nào? Mà Long không đến thì đã sao? Long có là gì đâu!

Thiện ngao ngán bỏ về, điện thoại cho Hạ theo đúng lời hứa lúc tan tiệc. Chính bà Nga là người nhắc điện thoại.

- Alô, Hạ phải không?

- Ai đấy? Tôi là mẹ Hạ đây!

- Dạ, thưa bác, cháu là Thiện đây ạ. Xin bác cho cháu được gặp Hạ một chút.

- Được rồi. Thiện chờ tí nhé.

Bà Nga khẽ nhếch môi cười. Suốt buổi chiều nay, thỉnh thoảng đi ra đi vào, bà không thấy mặt Long trong bàn tiệc sinh nhật. Vậy là thắng lợi rồi. Nghĩ cũng tội, nhưng dứt khoát phải vậy thôi. Rồi mình sẽ lo cho nó vào đại học và tìm chỗ làm ở thành phố à? Còn lâu! Đã nói thứ gối rơm thì phải biết an phận. Có lo là lo cho cái thằng con ông phó giám đốc công an này nè. Nó học cũng giỏi mà lại muốn thi vào y khoa, trúng ngay ổ của mình. Con Hạ nói vậy thôi chứ tội tình gì phải đẩy nó đi học ở nước ngoài, con gái qua xứ người mười đứa hư hết chín. Cho nó vào y luôn. Hai đứa học chung sáu, bảy năm...

Thiện vẫn tắt cho Hạ biết là Long vẫn bình yên bận việc riêng đột xuất nên không đến được. Anh thấy bất nhẫn nên không dám nhắc lại những lời Long nói với anh cho Hạ nghe. Để sáng mai cậu ấy sẽ giải thích sao với Hạ thì cứ việc giải thích.

Thế nhưng Long chẳng giải thích gì cả, thậm chí còn làm ngơ, không nói chuyện với Hạ. Rồi bỏ qua ngồi bàn khác. Gần hết năm học, sơ đồ lớp chẳng còn ai tuân theo. Nhóm “Bốn Mùa” lại kéo nhau xuống cuối lớp. Hân và Hoa cũng ngồi lại một bàn. Hạ buồn và giận Long không thể tả, nhưng lòng tự ái khiến cô cũng làm mặt lạnh lùng, như chẳng quan tâm gì đến Long nữa. Hoa tức lắm, gặp Long là cự ngay:

- Ê, Long! Sao hôm qua không tới dự sinh nhật Hạ?

- Tôi kẹt.

- Kẹt, kẹt cái con khỉ! Đồ bất lịch sự! Bạn bè gì kỳ cục vậy?

- Tôi đâu dám làm bạn với ai.

Long quay lưng bỏ đi trước đôi mắt ngạc nhiên của Hoa. Chắc tên này học dữ quá bị “*tin tin man man*” rồi. Mới cách đây mấy hôm hần đâu có như vậy. Thật không hiểu nổi!

Được hai ngày thì Hạ không dần được nữa. Vả lại, theo thông tin của bạn bè, ở Long một sự thay đổi thật kỳ lạ, khó hiểu. Cứ lăm lăm lì lì suốt buổi học, chẳng nói chuyện với ai. Đến lớp đúng giờ, tan học là về ngay. Giờ ra chơi thì biến đâu mất tăm.

Giữa giờ sinh hoạt lớp sáng thứ bảy, Hạ nhờ chuyển đến Long một mảnh giấy nhỏ:

H cần gặp L để nói chuyện. Gặp. Sau giờ sinh hoạt, hoặc tại lớp, hay ở đâu thì tùy L.

Thật không ngờ Long đã viết trả lại:

Xin lỗi. L không thích nói chuyện với ai nữa cả.

Và hết giờ sinh hoạt, Long chính là người đầu tiên bước ra khỏi cửa lớp, biến mất. Hạ phải ngồi lại một lúc lâu mới hết cảm giác lão đảo để đứng dậy ra về được. Cô không hiểu gì nữa cả. Sao bỗng dưng Long lại như vậy? Cô đã có lỗi gì?

Hạ đau khổ viết vào nhật ký:

...

Mình buồn quá, không muốn làm gì nữa, không muốn học gì nữa. Sao L lại có thể đối xử với mình như vậy? Con người ta có thể thay đổi 180 độ chớp nhoáng như vậy sao? Mình không tin. Chắc chắn phải có một lý do nào đó, nhưng sao L lại không chịu nói với mình? Hay L đã quyết định sẽ theo gia đình đi Mỹ? Trước đây, L nói sẽ ở lại Việt Nam kia mà. Ngay cả ba L cũng đang do dự nhiều về chuyện này... Mà đi Mỹ thì cứ đi, tại sao lại làm mặt xa lạ với mình? Đâu rồi những lời hứa bạn bè, những ánh mắt thân thiết? Sao vậy L? Sao L ác vậy?...

Những dòng chữ ấy, bà Nga vẫn tiếp tục đọc được. Hạ hoàn toàn không ngờ chìa khóa phòng riêng của cô, mẹ cũng có một chiếc. Quyển nhật ký cất sâu bên trong chiếc học bàn dưới cùng cũng không thoát khỏi mắt bà. Bà vừa mừng vừa lo khi hiểu những tâm sự mới của con. Vậy là Long đã rất triệt để. Tốt. Nhưng thái độ ấy có thể gây một phản ứng tiêu cực ở Hạ. Con

bé mà không chịu học hành nữa thì gay quá! Bà Nga theo dõi Hạ rất sát. Cô ăn uống uể oải hẳn, ở nhà là cứ rúc lên phòng, trái với bình thường rất thích xuống sinh hoạt, trò chuyện vui vẻ với cả nhà ngoài những giờ học theo đúng quy định tự đặt ra. Không khéo lại có tác dụng ngược thì nguy. Phải làm sao cho con bé vui lên bây giờ? Không ngờ chuyện của chúng nó đã ăn sâu như vậy. May mà mình hay và can thiệp còn kịp.

Nỗi lo của bà Nga cũng chính là nỗi lo của Long. Long biết Hạ đang buồn lắm. Chính Long cũng đang đau khổ đến rệu rã cả tâm hồn. Anh cũng không thể làm gì được. Dùng hết nghị lực để ngồi vào bàn học, thì những con chữ cũng cứ nhảy múa trước mắt, nhòe đi, rồi gương mặt u buồn của Hạ lại hiện ra, với đôi mắt trĩu nặng nhìn anh. Đã mấy lần Long định gặp Hạ, kể lại hết những gì đã xảy ra. Và cũng không biết bao nhiêu lần, Long đã cầm bút viết những dòng thư tràn tình với Hạ, nhưng rồi anh lại cắn chặt răng vò nát tờ giấy. Không. Chẳng có hy vọng gì cả. Chỉ càng làm khổ nhau. Vậy tốt nhất hãy tiếp tục chọn thái độ dứt khoát. Chỉ vài tháng nữa thôi. Hai đứa sẽ xa nhau và đường ai nấy đi. Rồi Hạ sẽ quên mình. Sẽ quên. Rất nhanh.

Nhưng nỗi buồn của Hạ, dù cố che giấu, cũng không qua được mắt Long. Trong lớp, đôi lúc lén nhìn, Long cứ thấy Hạ ngồi thờ người không để ý gì đến lời thầy giảng. Thậm chí có lần, cô giáo môn Sinh gọi đến tên Hạ, Hạ vẫn không hay, phải được Vân ngồi cạnh bên thúc tay mới giật mình đứng dậy. Long nhìn thấy mà lòng đau như muối xát. Phải làm sao? Làm sao cho Hạ đừng buồn nữa, để Hạ còn học, còn vui sống trong những ngày sắp tới? Chứ cứ mãi như thế này thì mình sẽ không thể chịu đựng nổi.

Hãy để Hạ hoàn toàn thất vọng về mình. Chỉ còn cách đó. Long nghĩ vậy. Và thế là đột nhiên, anh quay qua tìm cách kết thân với Trinh, dù hơn ai hết, anh hiểu rằng, trong mắt Hạ, Trinh là một cô gái quá tệ hại.

Sự chuyển hướng đột ngột của Long làm mọi người đều ngạc nhiên, nhưng chỉ làm Trinh thấy thích thú. Dù sống phóng túng, bất chấp nhiều điều, nhưng từ lâu Trinh vẫn thầm cảm phục Long. Đằng sau lớp vỏ bất cần đời, lên gân, thích chứng tỏ ăn chơi hơn người, tự sâu bên trong tâm hồn, cô gái vẫn còn một khát khao được sống yên lành, được yêu thương, quý mến như các bạn gái bình thường trong lớp. Tính ham nổi, thích được mọi người để ý mà không biết dùng biện pháp nào hơn là kiểu cách ngổ ngáo, quậy phá, lâu dần làm Trinh như người bị lún lầy, không thể quay về điểm xuất phát. Càng bị đám bạn gái trong lớp xa lánh, cô càng làm mặt kên đời và tìm đủ cách cho thấy là mình không thèm sống giống họ. Thật sự, sự hư hỏng của cô chẳng là bao so với vẻ bề ngoài muốn chứng tỏ.

Chẳng mấy chốc mà mọi người đều thấy Long bắt đầu đều đặn chở Trinh đến trường bằng chiếc Chaly của Trinh. Một đôi người còn thấy ngày Chủ nhật họ chở nhau lượn vòng vòng trên những con đường khu vực trung tâm thành phố. Thậm chí, Hoa ngồi ngoài sạp phụ bán hàng cho mẹ còn thấy Long và Trinh nhớn nhó đưa nhau đi mua sắm. Thật chướng mắt, cái đồ dỏm! - Hoa phun nước miếng khi thấy Long từ xa đang nhìn mình. Thằng mắc dịch, mắc toi! Tưởng nó "mát" vì học nhiều, ai dè nó tòi như vậy. Vậy mà có lúc nhỏ Hạ cũng kết mô-đen với nó!

Hơn ai hết, Hạ càng không chịu nổi tình trạng đó. Một buổi chiều, khi Long đi học thêm về vừa dựng xe bước vào nhà thì giật mình thấy Hạ đã ngồi chờ sẵn trong phòng khách. Mặt Hạ thật lạnh lùng, nghiêm trang, gương mặt trắng thoáng chút xanh xao. Không còn cách nào khác, Long đành kéo ghế ngồi đối diện với Hạ:

- Có việc gì vậy Hạ?

Hạ nhìn thẳng vào mắt Long:

- Hạ muốn mình nói chuyện với nhau một lần cuối cho đầu đó rõ ràng. Hạ không thích sự mù mờ. Vì Long cứ tránh Hạ nên Hạ buộc lòng phải đến đây.

Long nhìn Hạ, lòng quặn đau. Hạ xinh đẹp quá, trong sáng quá! Và trước mắt anh, cái hình ảnh hôm Tết, Hạ mặc áo dài đỏ tay cầm nhánh mai vàng đứng sau cánh cổng mỉm cười chào đón anh lại hiện ra. Cái hình ảnh sẽ suốt đời dỗi theo anh, dù anh có đi trốn Hạ ở đâu đâu, tận chân trời góc biển nào.

Nhưng rồi, gương mặt bà Nga hiện ra. Đôi mắt sắc, giọng nói chắc nịch. Đôi mắt và giọng

nói của một người tuyệt đối tin ở mình và có thói quen sai khiến người khác. Cỗ của cháu không thể có gì với con Hạ được đâu. Không cùng một hệ. Bác nói vậy, cháu hiểu chứ?...

Cũng cố hết sức tỏ ra bình thản, Long nói:

- Mình có gì đâu mà Hạ phải cần đâu đó rõ ràng! Chỉ là bạn cùng lớp, thấy không hợp nhau nữa thì thôi. Lúc này, ai cũng bận rộn học thi đầu rảnh nữa để trò chuyện vui vẻ như trước. Chuyện bạn bè bình thường thì tốt nhất nên tạm gác lại.

- Long nói như vậy à? Thật sự Long nghĩ vậy?

- Chứ sao?

Hạ nhẹ nhàng đứng lên:

- Cảm ơn Long đã cho Hạ một bài học về tình bạn. Thôi, Hạ về.

Trái tim Hạ như bị hóa đá, nhen nặn một khối trong ngực. Cô rảo bước đi ra khỏi cổng nhà Long. Đứng Hạ, dừng. Nhất định mày không được khóc ở chỗ này. Không được chảy một giọt nước mắt nào hết nghe chưa? Không được khóc, không được khóc. Nhưng nước mắt chảy ngược vào trong mới là thứ nước mắt dao cắt. Hạ chỉ bước được ra khỏi cổng nhà Long một đoạn là đã thấy ngộp thở. Cô tựa lưng vào tường một ngôi nhà khác và nhắm mắt lại cho đỡ thấy cảnh vật quay cuồng. Lúc ấy, hai dòng nước mắt mới lặng lẽ tuôn ra.

Còn Long? Anh đã xô ghế, dợm chạy theo Hạ. Nhưng rồi, ở chỗ bậc tam cấp, anh đã dừng lại, đứng chết lặng nhìn Hạ đi như một bóng ma bước ra khỏi cổng. Thế là tất cả đã chấm dứt: hạnh phúc, niềm ước mong, hy vọng, cùng những gì đáng được gọi là ý nghĩa của cuộc đời này... tất cả đã cùng Hạ trôi qua khỏi cánh cổng kia, và mất tăm.

3

Lớp 12A2 kết thúc học kỳ II bằng một chuyện đáng buồn. Trong cuộc thi cuối học kỳ, thầy Ân, dạy môn Toán, khi gác thi môn Hóa, đã bắt gặp quả tang Ngôn đang “quay phim” từ một tài liệu được chuẩn bị sẵn khá tinh xảo, thu gọn trong một tấm giấy nhỏ xếp hình cánh quạt giấu trong lòng bàn tay. Thầy Ân cũng là một người có tính nguyên tắc cao như thầy Tùng, không bao giờ chấp nhận bỏ qua cho những sai phạm loại như vậy. Vụ việc của thầy Tùng cũng đã tạo nơi thầy Ân một ác cảm với Ngôn. Ngày nay, đời nhà giáo túng túng và bị khinh rẻ thật, nhưng không thể vì vậy mà chấp nhận sự hạ thấp nhân phẩm và tư cách người thầy, thỏa hiệp cho qua những sai trái và thói côn đồ của đám học trò con ông cháu cha.

Tuy nhiên, thầy Ân cũng xử lý vi phạm của Ngôn rất chừng mực: tịch thu “bùa” với lời cảnh cáo. Nét mặt Ngôn tỉnh bơ như không. Mười phút sau, một tờ “bùa” khác đã xuất hiện trong tay Ngôn. Bằng mọi giá, Ngôn phải qua được học kỳ này, rồi đầu được phổ thông. Ba của Ngôn bắt buộc như vậy. Con đường tiếp theo, ông nói là ông sẽ thu xếp không khó.

Tất nhiên, thầy Ân dễ dàng phát hiện lần vi phạm thứ hai của Ngôn. Thầy quyết định tịch thu bài thi, và lập biên bản về sai phạm. Khi thầy đưa biên bản cho Ngôn ký, hắn cầm tờ giấy, nhìn thầy cười gằn, rồi xé toạc làm đôi ngay trước mặt thầy. Run lấy bầy vì tức giận, thầy Ân chỉ nói được có một câu:

- Đi ra khỏi đây ngay, thằng mất dạy!

Mặt Ngôn hơi tái đi một chút. Hắn mím môi, quay lưng dợm bước ra cửa. Nhưng... thật bất ngờ, Ngôn xoay mình lại, hét lớn: “Mất dạy nè!”, và một cú đấm thật mạnh được tung ra, vào ngay giữa mặt thầy Ân. Một âm thanh khùng khiếp nổ tung giữa phòng thi đang im phăng phắc. Chiếc kính của thầy Ân vỡ vụn sau cú đấm của Ngôn, những mảnh vỡ bắn tung tóe quanh người thầy giờ đây đang nằm lăn trên sàn lớp, người gập lại vì đau, hai tay bưng lấy mặt. Máu ứa ra từ những kẽ ngón tay đang run bần. Những mảnh kính vỡ có lẽ đã đâm nát mặt thầy.

Miệng la hét như một thằng điên, Ngôn nhào tới đá túi bụi vào lưng người thầy khốn khổ. Cũng chính Long là người đầu tiên nhảy vào ôm chặt Ngôn và khóa tay hắn lại. Phải có thêm vài bạn trai khác phụ lực với anh, Ngôn mới chịu khuất phục sau một hồi vùng vẫy điên loạn...

Chuyện Ngôn đánh thầy Ân trọng thương giữa phòng thi gây chấn động lớn trong cả thành phố. Ngôn bị công an bắt giữ ngay sau đó. Thầy Ân thì được đưa đi cấp cứu. Khám nghiệm sơ bộ, nhãn cầu trái bị hỏng vì mảnh kính đâm vào. Một xương sườn bị gãy và lá lách bị tổn thương nặng. Thầy Ân là một người ốm yếu, năm ngoái đã từng nằm viện mấy tháng vì bệnh lao phổi. Những cú đá cầm thù của Ngôn đã làm thầy ngất xỉu rồi mê man suốt hai ngày liền. Dư luận xã hội lên án gay gắt tên học trò phi nhân, đòi hỏi luật pháp phải trừng trị thật nghiêm khắc.

Ông Quyến, ba Ngôn, dốc hết thời gian và tiền bạc ra để lo gỡ tội cho con. Chi phí điều trị thầy Ân ông lo hết, kể cả việc đưa cho gia đình thầy một số tiền lớn để sống qua cảnh ngặt nghèo. Ông tìm cách tiếp xúc riêng với ban biên tập các báo, nhờ “nhẹ tay” cho Ngôn. Ông năn nỉ ban giám hiệu có những ý kiến thuận lợi phần nào cho Ngôn, rằng đây là một biểu hiện của bệnh tâm thần mới phát sinh do học hành quá căng. Thậm chí ông còn nghĩ tới chuyện nhờ một bác sĩ quen có những nhận định về triệu chứng bệnh, nhưng vị bác sĩ đã từ chối thẳng thừng: “Anh định hại tôi hay sao? Thằng con anh còn đồ như vậy, cứu nó làm gì?”. Ông Trung, ba của Thiện, chép miệng nói với con:

- Ba nhớ đã có nói trước với con về chuyện này. Cái xấu cần được tét dẹp ngay từ khi còn là mầm mống. Lẽ ra ngay sau vụ thầy Tùng, Ngôn chịu một kỷ luật thích đáng thì giờ đây chuyện đau lòng này đã không xảy ra.

- Tội của Ngôn có bị xử nặng lắm không ba? - Thiện hỏi:

- Ít nhất là năm năm. Năm năm trong lứa tuổi của con là hết sức quan trọng cho cả cuộc đời, thậm chí không nên phí phạm dù chỉ một ngày. Vậy mà...

Những lời nói của ông Trung thường gợi cho Thiện nhiều suy nghĩ. Bài học về sự quý trọng thời gian - cái qua đi không bao giờ trở lại - là nội dung mà ông tập trung nhất khi giáo dục con. Nhờ vậy, không bao giờ Thiện để thì giờ của mình trôi đi trong những quán nước và các cuộc vui vô bổ. Thời gian biểu học tập và rèn luyện của Thiện luôn luôn chặt chẽ. Càng ngày Thiện càng thấm thía một lời nói của ba: “Thời gian luôn biết cách đền đáp cho những ai biết quý trọng nó”.

Chỉ mới gần đây, Thiện mới nhận ra dường như vẫn có một điều mà nguyên tắc tôn trọng thời gian không thể chi phối. Dù anh quý thời gian như thế nào, nhưng khi anh cảm thấy nhớ một ai đó thì thật khó tập trung làm được việc gì đúng như dự định. *Một ai đó, ở đây là Hạ.*

Lòng tự trọng khiến Thiện phải lùi bước khi nhận ra tình cảm của Hạ đã nghiêng về Long. Thế nhưng trái tim thì vẫn cứ bướng bỉnh không chịu đầu hàng. Càng không muốn nghĩ tới Hạ thì Hạ lại càng nhõn nhơ trong tâm tưởng Thiện. Thậm chí có lúc, giữa một buổi ngồi tự học ở nhà, sau những phút lãng đãng, Thiện hết hồn khi thấy mình đã vô tình viết tên Hạ lên trang giấy trắng tự lúc nào không biết. Trời sinh con gái con trai làm gì để cứ phải thương nhau, nhớ nhau? Phải chi trên đời này chỉ có toàn con trai hết thì sẽ đỡ biết là bao nhiêu chuyện phiền phức, mất công.

Sau khi Long đột nhiên quay qua Trinh, và sự đau khổ của Hạ gần như không thể che giấu được - ít nhất là trước mắt Thiện - Thiện khó chịu nhận ra trong lòng mình lại dâng lên một niềm vui âm thầm. Thiện đến nhà Hạ thường hơn ngồi nói chuyện trên trời dưới đất mong an ủi cô, trao đổi với cô về cách giải một bài toán khó, bàn luận về một cuốn truyện mới, một bộ phim hay... Đang phiên muộn, Hạ cũng chẳng muốn tiếp Thiện, nhưng dần dần, sự tốt bụng đúng lúc của Thiện cũng làm cô thấy cảm động. Tất nhiên, Hạ không thể nào quên ngay được Long, dù Long ngày càng tỏ ra quá quắt trước mặt mọi người. Hạ chỉ chấp nhận sự quan tâm của Thiện một cách chừng mực. Cô chỉ tiếp Thiện ở nhà và không hề nhận một lời mời đi chơi riêng nào. Người ủng hộ Thiện nhiều nhất lại là bà Nga. Gặp Thiện, luôn luôn bà ngọt ngào:

- Đến chơi nhà bác, cháu cứ tự nhiên như ở nhà cháu. Hai bác rất quý bạn bè của Hạ. Bác không thích cô cậu nào vào nhà bác mà nghiêm trang quá đâu.

Có lần, bà Nga còn giữ Thiện ở lại ăn cơm chiều, hôm tình cờ Thiện đến nhằm lúc gia đình đang có một bữa tiệc nhỏ. Thiện từ chối, nói chưa xin phép mẹ. Bà Nga lập tức nhắc điện thoại,

gọi về nhà Thiện. Tất nhiên mẹ Thiện khá kỹ về mẹ của Hạ “bà nào mà sao ăn nói khéo quá!”. Khi được biết mẹ Hạ nằm trong ban giám hiệu trường Đại học Y dược, mẹ Thiện bắt đầu chú ý hơn đến cô bạn xinh xắn này của Thiện mà bà đã một đôi lần được gặp, nhất là đã từng có thiện cảm cái lần Hạ chạy đến nhà báo cho bà hay tin Thiện bị giữ ở công an phường X. Cũng như chồng, mẹ Thiện đặt rất nhiều hy vọng vào đứa con trai. Gốc nông dân tham gia kháng chiến, gia đình cả hai bên ông bà đều chưa từng có một người có học vi cao. Họ đều mong muốn Thiện đi lên bằng chính sức lực của mình. Nhưng mẹ Thiện, là đàn bà, dù sao cũng có óc thực tế hơn. Bà hiểu một sự quan hệ mật thiết với gia đình Hạ không bao giờ là vô ích. Vì vậy, trong lần được mời họp phụ huynh lúc gần kết thúc năm học để bàn việc tổ chức lễ tổng kết và phát thưởng, bà đã đi dự với mong muốn được gặp mẹ của Hạ. Bà Nga cũng đã đến phiên họp này với mục đích tương tự, và hài lòng khi thấy mẹ Thiện có dáng vẻ hiền lành, mộc mạc. Hai người cùng cảm thấy vui khi làm quen với nhau, và khi tan cuộc họp, họ đã có lời hẹn sẽ gặp lại vào một ngày sắp tới...

*

TP. HCM, ngày.....

Hằng ơi,

Tao nhớ mày quá trời! Lớp học thiếu mày, buồn làm sao đâu! Tụi tao vừa thi xong học kỳ II, đứa nào cũng xếp hạng khá. Có một chuyện động trời, không biết mày đã biết chưa? Thầy Ngôn đánh thầy Ân ngay trong phòng thi môn Hóa, vì bị thầy bắt quả tang đang quay cóp. Thầy bị mù một mắt và đến giờ vẫn còn phải nằm viện. Ngôn đã bị bắt và chờ ngày ra tòa. Thật kinh khủng! Ba nó chạy lo quá trời. Nhưng chắc kỳ này nó khó thoát. Đáng đời!

Thi xong, nhưng tụi tao còn phải học bù đầu hơn. Còn chưa tới một tháng nữa là thi tốt nghiệp phổ thông nè, rồi thi vô đại học nè! Tao thích làm cô giáo mà má tao không cho, nói bộ tao thích ăn cháo lăm hay sao. Chắc tao sẽ thi vô trường kinh tế. Còn nhỏ Hoa thì định thi vô khoa Anh văn trường tổng hợp. Nó luyện Anh văn như điên, gặp tụi tao cứ đòi nói chuyện bằng tiếng Anh. Nhỏ Hạ thì thích học Văn lắm, nhưng má nó ép nó vào y dược, nói có ba má cùng làm ngành y, lại là cán bộ trường đại học, ngu gì không thi vào đó! Nó lúc này cũng có chuyện buồn. Tên Long tự nhiên sinh chuyện, quay qua kết môđen với con Trinh, làm lơ nó. Chẳng ai hiểu nổi sao lại có chuyện kỳ cục vậy. Hai tên đó đâu có gì giống nhau đâu. Nhưng con Trinh có vẻ khoái chí và lên mặt lăm! Trong khi đó thì “con ma mới” lại o bế nhỏ Hạ nhà mình dữ! Tao với nhỏ Hoa đứng ngoài, thấy nhiều chuyện tức cười quá mà phải ráng nhịn. Đúng là chuyện gì đâu không hà! Thi tới nơi rồi, học không lỏ học, lộn xộn rớt cả đám.

Tao tiếc cho mày quá, Hằng ơi! Ba mày, giờ vậy là khỏe rồi. Cả má mày nữa. Cuộc sống mỗi người đều đã ổn định lại. Bao giờ mày mới về, đi học lại? Chẳng lẽ mày bỏ luôn? Nói vậy chớ ở trên đó hoài chịu sao nổi? Về đi Hằng. Nếu mày muốn, cứ lại ở nhà tao. Nhà tao tuy nhỏ, nhưng ông bà mình nói rồi, ăn thì nhiều chứ ở bao nhiêu? Mà ăn thì có mày, thêm có cái chén đôi đũa chớ có gì đâu? Tối tao với mày ôm nhau ngủ cũng vui lắm chớ bộ!

Mày ráng giữ gìn sức khỏe. Coi chừng sốt rét, rần cắn, khỉ cắn... nghe chưa. Cho tao gửi lời thăm ông Hùng. Dặn ông phải ráng bảo quản mày cho tụi tao à! Mai mốt tụi tao thi xong mọi thứ, nhất định sẽ lên thăm mày. Con Hoa hăm nếu lúc đó mà thấy mày giống đồng bào dân tộc là nó sẽ đốt nguyên khu doanh trại của ông, nhớ dặn ông coi chừng.

Thôi, vài dòng thăm mày. Đừng buồn nữa và tính đường về đây với tụi tao mau lên.

HÂN

Hằng xếp lá thư của Hân lại, bùi ngùi. Từ ngày cô lên đây, nhóm 4H gửi thư cho cô nhiều nhất. Tuần nào cũng có. Hạ viết khá đều, rồi đến Hân. Hoa thực tế hơn, mò tới trạm liên lạc của nông trường ở thành phố, gửi lên nào là dầu xanh Con Ó, mì ăn liền, keo cao su, ô mai, xí muội... tiểu thuyết tình báo và các loại tạp chí... cả một giỏ to tướng, mỗi tháng một lần. Mỗi lần nhận được thư, quà của bạn là Hằng xúc động đến mờ mắt. Rồi bao nhiêu kỷ niệm lại tràn về, ngập ứ nỗi nhớ của cô. Cô len lén vào phòng, nằm khóc một mình.

Đúng là chuyện của ba Hằng giờ tương đối đã ổn. Ông chỉ bị mất chức, bị tù treo, và đang

chờ hoặc nhận một công việc dạng chuyên viên, hoặc về hưu non. Ông vẫn được ở lại căn nhà đó, và đã viết thư gọi Hằng về. Lá thư rất ngắn nên Hằng đã thuộc nằm lòng:

Sao con lại đành bỏ ba trong những giờ phút khó khăn nhất của đời ba? Không có con thì ba còn sống làm gì nữa? Cuộc đời ba coi như đã mất trắng rồi. Làm lại từ đầu ở lứa tuổi này, làm sao ba có thể?

Về với ba đi con. Giờ, ba chỉ còn có mỗi mình con là niềm an ủi duy nhất mà thôi. Về đi, rồi cha con mình sẽ tìm cách bắt đầu lại. Có con, ba sẽ chưa tuyệt vọng đâu...

Đúng là mọi chuyện khủng khiếp nhất rồi cũng sẽ qua. Thời gian sẽ xóa nhòa tất cả. Giờ thì trong Hằng chỉ còn lại một nỗi buồn man mác. Ở lứa tuổi của ba Hằng, đúng là khó có thể làm lại từ đầu, nhưng ngay cả với chính cô, có những điều tốt đẹp đã mất hẳn không thể nào tìm lại được. Phải chi cô sớm hiểu rằng rồi tất cả sẽ qua khi gặp nghịch cảnh, tốt nhất hãy bình tĩnh chờ nó tan đi. Nhưng đó chỉ là cảm nhận khi cơn bão đã lướt qua, còn khi người ta đang đứng giữa trung tâm của nó, để gì không bị nó cuốn đi và vùi dập tả tơi?

Mẹ của Hằng, bà Hải Đường, thì đã xong thủ tục ly dị với ông Quang. Hằng biết điều đó qua một lá thư của Hạ. Còn mẹ, không hiểu sao bà cũng biết được địa chỉ của Hằng, và viết cho cô chỉ một dòng thư duy nhất:

Con hãy tha thứ cho mẹ.

Hằng đã bực bội vò nát lá thư. Nếu mẹ làm chuyện mà mình cho là đúng, thì tại sao lại cứ xin tha thứ? Còn nếu chuyện mẹ đang làm là sai, tại sao vẫn cứ làm? Thật chẳng hiểu nổi mẹ. Nếu thật sự trên đời này chỉ có mỗi mình chú Đăng là có thể đem lại hạnh phúc cho mẹ, thì những gì mẹ đã làm, con không phiền trách nữa. Dẫu sao thì mẹ cũng đã đạt được điều mong muốn. Còn con, chỉ một người như vậy cũng không mong gì có được...

Người duy nhất mà Hằng không nhận được một thông tin nào, chính là Minh. Bạn bè viết cho cô như có dặn nhau sao không biết, mà chẳng hề có một dòng dành cho anh. Ngay cả trong những tờ báo Hoa gửi cho Hằng, thỉnh thoảng lại có một trang bị xé mất. Dần dần, Hằng hiểu đó là những trang có đăng thơ của Minh. Anh vẫn tiếp tục làm thơ, vẫn khỏe mạnh, bình thường, như thể cuộc đời anh chưa hề có lúc đi qua một cô Hằng ngu ngơ ngốc nghếch, một cô Hằng mà anh từng ca tụng là “thiên thần nhỏ của anh”, “ngôi sao sáng dẫn đường anh đi”, và “anh không thể sống nếu thiếu em”... Vị đắng của tình yêu trở nên không chịu đựng nổi. Minh không viết, dù chỉ một dòng thư cho Hằng. Hằng có cảm tưởng với anh, có lẽ cô đã chết mất xác ở tận đâu đâu rồi. Có lẽ, khi cô lẳng lặng biến mất sau cái đêm điện thoại đến xin gặp mà không được, anh đã xoa tay, thở phào. Một con người như vậy mà đã có lúc cô muốn sống, và muốn chết, với anh!

Đoàn Hùng vẫn tiếp tục dành cho Hằng một sự chăm sóc chu đáo. Thái độ của anh hết sức tự nhiên, công khai. Hùng giới thiệu với mọi người Hằng là một cô bạn nhỏ, vì gia đình có nhiều chuyện buồn nên muốn lên đây ở tạm một thời gian. Coi như cô là khách riêng của anh. Hằng lo ngại hỏi liệu chuyện đó có gây ảnh hưởng gì tới uy tín của Hùng hay không, thì anh cười:

- Hằng sợ mất uy tín của anh à? Có đâu mà mất! Đùa vậy thôi chứ anh ở đơn vị này từ ngày đầu thành lập đến giờ. Anh sống như thế nào mọi người đều biết quá rồi, không ai hiểu sai về anh đâu. Đừng sợ.

Giờ thì Hằng đã biết Hùng là Phó giám đốc nông trường, phụ trách công tác chính trị và tuyên huấn, kiêm thêm nhiệm vụ trưởng ban giám hiệu trường giáo dục lao động công nông nghiệp nằm trong nông trường. Chính ngôi trường này mới thu hút nhiều nhất thời gian của Hùng. Học viên của nó là những thanh niên bụi đời, du đãng, có cả dân xì-ke, gái giang hồ..., tức những đối tượng tệ nạn xã hội, được các địa phương gom đưa lên đây. Những người mà Hằng mới gặp đã thấy sợ chết khiếp. Cô ngạc nhiên khi đi với Hùng, thấy anh biết tên từng người và tiếp xúc với họ rất thân tình. Họ cũng tỏ ra rất quý trọng anh. Có người thuộc loại lừng lẩy, đã từng đi qua nhiều trường trại, vậy mà đến tay anh, cũng chuyển hóa được. Có người bỏ trốn khỏi trường, bị bắt lại, anh mời vào phòng nói chuyện khi đi ra hai mắt đỏ hoe, từ đó trở nên

thay đổi hẳn... Hằng hỏi Hùng:

- Anh làm sao mà được họ thương quá vậy?

Hùng cười:

- Mình cứ thương ai thật tình thì ít nhất cũng được một điều là người ta không thể ghét mình. Còn nếu cuộc đời người ta chưa hề được hưởng tình thương thì chắc chắn người ta sẽ biết quý tình thương của mình. Anh ở thanh niên xung phong mười mấy năm mà chưa muốn chuyển cũng vì số anh em này. Đời họ sao khổ quá! Cực cách mấy đi nữa, mình vẫn sung sướng hơn họ nhiều. Anh muốn làm một điều gì đó cho họ. Họ đáng thương lắm, Hằng à. Hằng ráng giúp anh dạy học cho họ. Đừng nghĩ việc làm của mình là vô ích. Trong cuộc đấu tranh để giành giật lại từng con người, không một hành động thiện ý nào là vô ích cả đâu ...

Hùng đưa Hằng coi mấy quyển sổ lớn anh ghi chép suốt mấy năm qua về những cuộc đời đã đi qua ngôi trường mà anh phụ trách. Tên tuổi, hình ảnh, lý lịch, hoàn cảnh vào trường, ngày được tự do, công việc hiện nay... Có những người vào trường lần thứ hai, thứ ba. Có những người xin ở hẳn lại với thanh niên xung phong và lập gia đình, sinh con đẻ cái. Một mình Hùng làm bố đỡ đầu cho hàng loạt đứa nhỏ trong các hộ gia đình ở nông trường. Có những người trốn trại. Có cả những người đã qua đời vì bệnh tật...

- Anh có một tham vọng - Hùng tâm sự - về già sẽ viết lại câu chuyện kể về những mảnh đời te tua này. Mỗi cuộc đời ở đây đều có thể được viết thành một cuốn tiểu thuyết lâm ly gay cấn, thiên hình vạn trạng. Có điều là, mười mấy năm rồi, mà giờ đây mình cứ mãi mê đồ lỗi hết cho chế độ cũ, nghĩ cũng hơi kỳ!

Hùng có lối nói chuyện sử dụng nhiều tính từ, trạng từ, nghe rất hấp dẫn. Càng ngày, anh càng trở nên thân thiết với Hằng. Và Minh, chỉ còn là bóng mờ của một quá khứ tưởng chừng đã quá xa xăm.

Cũng như các bạn Hằng, Hùng không bao giờ nhắc tới Minh. Hằng cũng tránh, không bao giờ nói với Hùng về Minh. Chỉ một lần duy nhất, nhân đang trò chuyện về vấn đề sáng tác, cô buột miệng hỏi:

- Anh Hùng, một nhà văn nhà thơ có nhất thiết phải sống đúng như những điều tốt đẹp mà mình đã viết không?

Hùng nhìn Hằng một lúc lâu rồi mới nói:

- Nghĩ như em chi là một sự cả tin. Sách vở và cuộc đời bao giờ cũng có một khoảng cách. Nhưng còn một điều nữa phải bàn, là như thế nào là sống tốt đẹp? Một nhà văn sống tốt đẹp theo những chuẩn mực đạo đức thông thường, chưa chắc đã là một người viết văn hay. Anh không ủng hộ lập luận "có tài, có tật", nhưng anh thấy, nếu phải yêu cầu điều gì ở nhà văn, thì ngoài tài năng, chỉ nên đòi hỏi ở họ một tấm lòng nhân ái và không có thói sống giả dối.

- Anh có những cái ấy không? - Hằng cười, hỏi.

Hùng thản nhiên lắc đầu:

- Anh đâu phải là nhà văn, nhà thơ. Anh chỉ là dân nghiệp dư thôi. Làm thơ cho vui vậy mà. Đi vào thế giới của các ông ấy, phức tạp lắm!

Hằng cũng thường kể Hùng nghe về nhóm bạn của mình. Chưa từng được gặp Hân, Hoa, nhưng Hùng đã nhận định:

- Hoa rồi sẽ là người hạnh phúc nhất trong bốn cô. Hân cũng sẽ có một cuộc đời êm ái, suông sẻ. Chỉ có Hạ và Hằng là sẽ gặp nhiều rối rắm.

- Anh học coi bói ở đâu vậy? - Hằng châm chọc.

- Đâu có. Tư duy một chút thôi. Hạ thích viết văn, đầu óc ít nhiều có phần lãng mạn. Người nào ưa bay bổng trên mây thì có ngày sẽ đau khổ vì sụp ổ gà dưới đất. Vạy thôi.

- Còn em? - Hằng tò mò nhìn Hùng.

Hùng nhìn đắm đắm vào mặt Hằng rồi thở dài:

- Em hả? Em đã tin tưởng quá nhiều về cuộc đời và con người.

Rồi Hùng cười nhẹ:

- Mà nói chung, những cô gái đẹp thì cuộc đời thường gặp nhiều rắc rối lung tung beng hơn những cô gái bình thường. Để hiểu thôi! Anh chỉ mong một điều là từ nay, em sẽ không còn phải gặp chuyện gì khổ tâm nữa.

Chính Hùng cũng khuyên Hằng từ đầu niên khóa tới, hãy quay về trường xin học lại. Một năm trể tràng so với cả cuộc đời thì cũng chẳng là bao! Dầu sao, một năm đó cũng không hẳn đã trôi qua một cách hoàn toàn vô ích đối với Hằng...

*

Vì có khá nhiều chuyện không vui xảy ra trong năm học, buổi liên hoan nội bộ cuối năm của lớp 12A2 được kết thúc rất nhanh so với những lớp khác. Từng nhóm bạn còn luyến tiếc buổi cuối cùng bên nhau dưới mái trường trung học, chia ra từng cụm đứng nói chuyện trong sân trường hoặc chụp ảnh kỷ niệm bằng những chiếc máy cá nhân mang theo. Hạ, Hân, Hoa cũng được Thiện và Triệu kéo đến khu vườn hoa trong trường để chụp ảnh.

- Đừng chụp ba, xui lắm! - Hoa nói, khi Thiện định bấm một cảnh chỉ có ba cô.

Hân cãi:

- Sao lại ba? Coi như có Hằng nữa chứ bộ!

- Cười lên chút đi Hạ, sao buồn vậy? - Triệu hét.

Sao lại không buồn? Khi này, Long chỉ vào dự liên hoan có một chút rồi lặng lẽ chuồn êm. Anh đi một mình, mặt buồn buồn, chẳng biết đi đâu? Trinh vẫn ở lại với băng "Bốn Mùa", lúc kết thúc thì cả nhóm ấy ồn ào rủ nhau đi Kỳ Hòa bơi xuống chơi. Đạo sau này, Hạ và Long gần như đã nghỉ chơi hẳn, ra vào có gặp mặt cũng chẳng nói chuyện với nhau câu nào. Nhưng sao Hạ cứ không thể không nghĩ về Long. Gương mặt Long khép kín nhưng vẫn có vẻ gì đó u uất quá. Thỉnh thoảng Hạ vẫn bắt gặp anh đang lén nhìn cô. Chuyện kết *mô-đen* ồn ào với Trinh rồi cũng qua đi. Dường như Long cũng phần nào tác động được Trinh. Cô học hành đang hoàng hơn và cuối cùng cũng qua được học kỳ II khá suôn sẻ. Sau này Trinh mới lộ ra, những lần tới nhà định rủ Long đi chơi, đều bị Long lời sách vở kéo ra cùng ngồi làm toán với nhau. Những cuộc đi "dung dăng dung dề" của hai người cũng nhanh chóng chấm dứt...

Như vậy rõ ràng Long không phải không có tình ý với Trinh, nhưng anh lại cố tình làm vậy để làm gì? Hạ cứ thắc mắc mãi như thế mà không sao bày tỏ cùng ai được. Sự rối rắm ấy càng làm cô không thể tập trung được cho việc học và đem tới một kết quả học kỳ không được như ý lắm. Cuối cùng thì lớp 12A2 chỉ có hai học sinh giỏi được nhận phần thưởng cuối năm: Thiện và Long.

- Cười chút đi Hạ. Mím chi cộp cũng được - Thiện nhắc.

Hạ gắng gượng nhìn vào ống kính và mím cười. Phía sau chiếc máy ảnh, Thiện nhìn chăm chăm vào ô kính, như không phải chiếc máy và chính là anh đang muốn thu giữ lấy trong ký ức suốt đời hình ảnh người con gái đang đứng trước mặt kia. Hoa hét làm Thiện bừng tỉnh:

- Lẹ lên! Bắt người ta cười này giờ, mồm miệng thấy mờ! Thợ chụp hình gì dỏm vậy?

Nụ cười của Hạ nở rộng hơn, và Thiện lập tức bấm máy "tách" một cái. Hạ có nụ cười thật đặc biệt. Khi cô cười, cả nét mặt bừng sáng rạng rỡ. Mẹ Thiện gọi đó là tướng làm nên chồng, con. Giờ thì bà không hề giấu giếm mỗi thiện cảm dành cho Hạ và gia đình cô. Sau lần gặp nhau trong buổi họp phụ huynh, bà Nga đã chủ động đến nhà gặp mẹ Thiện, mẹ Thiện đi thăm "trả lễ", rồi bà Nga lại tổ chức một bữa cơm gia đình thân mật, mời ba mẹ Thiện dự.

Ông Trung hơi ngại, thắc mắc không hiểu "người ta có ý gì", nhưng vợ ông đã cười, nói tại ông đã lạm mầu công an, nhìn đâu cũng thấy toàn "chuyện cảnh giác". Có thêm một mối quan hệ bạn bè thì tốt thôi, huống hồ gì gia đình người ta cũng có cỡ chứ đâu phải hạng tầm thường.

Bà Nga cũng nói thẳng lúc bắt đầu “bữa cơm thân mật”, thật sự gần như một bàn tiệc linh đình:

- Gia đình chúng tôi thỉnh thoảng vẫn tổ chức những buổi như thế này. Chúng tôi rất quý trọng tình cảm bạn bè, mà với cuộc sống hiện nay, nhiều khi ngày càng hiếm có. Chúng tôi cũng thường được nghe tên tuổi anh Trung, không ngờ cháu Thiện, người bạn rất thân của cháu Hạ nhà này, lại là con anh chị. Cuộc gặp gỡ này không có gì khác hơn là dịp để chúng tôi được làm quen anh chị. Không lẽ các cháu là bạn thân mà cha mẹ lại không quen biết nhau thì cũng dở, phải không ạ?

Mọi người cùng nâng ly. Thiện được xếp ngồi đối diện với Hạ. Dù không thích lắm bữa tiệc này của mẹ, Hạ cũng phải tỏ ra vui vẻ. Cô thật xinh xắn trong chiếc robe vải trắng xốp có chấm đen nhỏ, và chỉ nhìn vào mắt con, ông Trung đã hiểu thằng con trai của ông đang có sự quan tâm đặc biệt như thế nào đối với cô bé này. Điều đó làm ông không hài lòng lắm, một phần vì con ông đã mòn men bước vào lãnh vực tình cảm quá sớm - điều mà ông không hề khuyến khích - và một phần vì ông vẫn thấy có gì đó không ổn trong chuyện này. Sự quen biết, dù được tiến hành rất tự nhiên, dường như vẫn có một cái gì khuất lấp đằng sau những ánh mắt, nụ cười, lời nói xã giao hết sức khéo léo của “bà bạn mới” kia. Cái gì đó không hề hàm ý có hại cho ông, và chính điều đó mới gây cho ông một sự bức bối, khó chịu. Không hiểu vì sao, ông Trung vẫn là người hay dị ứng với những hành động mang ý nghĩa “đôi bên cùng có lợi”, nhất là khi nó được đặt thành mục đích tối thượng. Phải chăng ông là người quá cực đoan, hay phải chăng trong chuyện này cái “máu công an” của ông quá nặng? Không, dù sao đi nữa, ông phải tự nhìn nhận mình không hề có thiện cảm ban đầu với bà Nga, như thường không có thiện cảm với những người quá khéo léo. Thậm chí ông còn thấy không thiện cảm cả với căn phòng khách bày biện quá sang trọng một cách lộ liễu của bà chủ nhà này nữa. Chồng bà ấy thì tốt, nhưng đầy vẻ nhu nhược, bị bà ấy chi phối mọi chuyện. Cô bé Hạ cũng hoàn toàn vô tội trong câu chuyện này phải nói là một cô bé rất dễ thương. Chà, thằng con mình cũng khá có mắt tinh đời. Nó lớn hời nào mà mình không biết nhỉ?

Ông Trung đã “làm việc” với Thiện ngay trong đêm đó:

- Con sắp tốt nghiệp phổ thông, ba không biết con có còn giữ ý định sẽ trở thành một bác sĩ không?

- Sao ba hỏi con như vậy?

- Mọi đỉnh cao đều có thể với tới nếu mình toàn tâm toàn lực. Hơn nữa, cũng là bác sĩ, kỹ sư, nhưng lại có người giỏi, người dở. Ba muốn con của ba không phải là người dở. Và đi lên bằng chính tài năng của mình, không dựa dẫm ai cả. Đó là điều, mà ba muốn nhắc con.

Thiện càng ngạc nhiên hơn:

- Ba đã dạy con nhiều về những điều đó. Con có làm gì để ba phải lo nghĩ không ạ?

- Ba đã dạy con là muốn lập nên sự nghiệp, không nên nghĩ đến chuyện yêu thương quá sớm, phải không?

Thiện hiểu ngay về nỗi lo âu của ba:

- Dạ. Nhưng thưa ba...

Ông Trung chặn ngang lời con:

- Ba cứ yên tâm, phải không? Thôi được rồi, ba chỉ nhắc con vậy thôi. Những chuyện như vậy cũng thật khó nói và khó cảm đoán. Ba chỉ mong con đừng bao giờ để bị mất sức và mất quá nhiều thời gian vào những việc ấy. Đừng bao giờ quên cái gì đang là mục đích chính của đời mình.

Mục đích chính của đời mình bây giờ là gì? Thiện buông máy xuống, nhìn Hạ và thầm tự hỏi. Trở thành một bác sĩ sẽ vẻ vang và hạnh phúc hơn là có được Hạ ở bên mình? Mà hai cái ấy có gì mâu thuẫn với nhau đâu nhỉ? Không, mình phải cố gắng để đạt được tất cả. Sẽ cố gắng bằng hết sức mình. Mất không rời Hạ, Thiện thầm hứa với lòng mình như vậy.

Hạ hoàn toàn không hay biết điều đó. Cô chỉ nghĩ đến Long. Chắc chắn Long phải có một

điều gì không thể nói với cô. Một điều đó thật hệ trọng, đã khiến anh đành lòng chia tay với cô một cách đầy bí ẩn.

4

Những con dốc dài cứ nối nhau đi lên mãi miết. Bụi đỏ mịt mù, phủ đầy đầu tóc, mặt mũi, tay chân, quần áo của mọi người ngồi trong xe, cho đến những sợi lông mi cũng được nhuộm hồng. Quán kín đầu bằng chiếc khăn lông dày, Hân và Hoa thỉnh thoảng lại nhìn nhau cười bằng đôi mắt còn để hở. Thiện chứng tỏ mình là đàn ông bằng cách để đầu trần như hai nhân vật nam còn lại trong xe. Mặt Thiện đỏ như bôi phấn, còn đôi môi thì lạt lùng thay, lại trắng bệch.

Sau khi qua khỏi Phú Giáo, đoạn đường trở nên xấu khủng khiếp. Lại đang giữa mùa mưa. Chiếc xe jeep cứ lắc lư chạy, thỉnh thoảng lại rơi đánh rầm xuống một cái ổ gà nào đó, hất những người bên trong tung lên, va đầu vào khung sắt trên trần xe đau điếng. Hân gồng người chịu trận. Cô có cảm tưởng họ như đang bị ai bỏ vào trong một cái hộp và cứ cầm lắc không thương tiếc.

Hùng ngồi băng trước cạnh tài xế, thỉnh thoảng quay lại nhìn ba người bạn trẻ bằng đôi mắt thông cảm. Chuyến đi dò anh bí mật tổ chức, sau khi biết được ý định sẽ đi thăm Hằng của ba cô bạn. Họ đều đã tốt nghiệp phổ thông và vừa thi vào các trường đại học, đang chờ kết quả. Cách đây khoảng nửa tháng, trong một chuyến về thành phố công tác, Hùng đã đến tìm Hạ, hẹn ngày sẽ về rước các cô. Hạ tỏ ra rất vui, hứa sẽ rủ các bạn và giữ bí mật không cho Hằng biết. Trước khi lên đơn vị Hùng còn cẩn thận quay lại hỏi và được Hạ cho biết các bạn đều đã được gia đình cho phép. Họ sẽ sẵn sàng cho chuyến đi sắp tới. Có cả Thiện cùng tham dự. Phải nói là nhờ có Thiện mà việc xin phép của Hạ và các bạn mới dễ dàng hơn. Vậy mà, cuối cùng, Hạ lại không đi được. Chiều hôm qua Hùng về, ghé lại nhà cô thì sững sốt thấy cô bỗng dung thay đổi hẳn. Nét mặt u sầu, vóc người tiều tụy, Hạ chỉ vắn tắt cho Hùng biết là cô không thể đi được, và nhờ anh đưa giúp các bạn đi, đón tại nhà Hân vào sáng sớm mai. Một chuyện gì ghê gớm lắm lại xảy ra? Hùng hỏi lý do không đi được thì Hạ chỉ lắc đầu, không nói. Và cô đứng dậy cáo lỗi, đưa anh ra cửa.

Đúng là phải có một chuyện gì. Đám bạn của Hạ sáng nay cũng thần thờ thế nào ấy. Họ hoàn toàn không có chút gì gọi là thái độ hào hứng của một chuyến đi xa hằng được chờ đợi. Họ đi vì phải làm một chuyện cần làm. Phía sau những ánh mắt và gương mặt trẻ trung của họ, ẩn giấu một nỗi ưu tư thầm kín mà Hùng chỉ có thể nhận biết bằng trực giác. Khi dừng xe ở Bình Triệu để mời tất cả ăn sáng, Hùng đã làm ra vẻ thật tự nhiên, hỏi:

- Cái cô Hạ sao kỳ quá! Bạn thân nhất của Hằng mà giờ chót lại không chịu đi. Các bạn biết tại sao không?

Cả ba chỉ im lặng. Cuối cùng, Hân nói:

- Hạ đang gặp một chuyện buồn. Tụi em đi mà cũng lo cho nó. Chắc chỉ ngày mốt phải xin anh cho về, không đi lâu hơn được.

Không hiểu ngầm nghĩ sao, Hân thở dài, thêm:

- Đó cũng là chuyện buồn chung của tụi em.

Chỉ có thể và họ im lặng mãi trên suốt quãng đường. Đến chợ Đồng Xoài, xe dừng lại để mọi người ăn trưa. Quán nào cũng có một cái giếng phía trước để khách hàng o bế lại nhan sắc trước khi vào. Lúc ấy, Hùng mới thấy ba người bạn trẻ đùa giỡn một chút khi nhìn vào dung nhan của nhau.

Càng lên cao, bầu trời càng thoáng đãng. Xe qua khỏi trạm Cây Chanh, cảnh vật bắt đầu hiện ra vẻ hùng vĩ bát ngát của vùng đất cao nguyên, với những đồi núi xanh thẳm nối nhau tít tận chân trời đầy mây xám. Một cơn mưa nhỏ vừa đi qua, gây cảm giác hết sức dễ chịu trong không khí. Con đường không còn bụi nữa. Hoa, Hân, Thiện cùng ngồi thẳng lên, phúi bớt bụi trên người và thích thú ngắm nhìn quang cảnh trước mắt. Các bản làng người dân tộc, với

những căn nhà sàn rải rác, tỏa nhẹ khói lam chiều, tĩnh mịch, yên bình. Những

nông trường cao su với các lô ven lộ mới trồng, phơi phơi vươn lên đều hàng, thẳng tắp. Và rồi, những hàng thông hình chóp nón cắm đầy những cây nến vun vút chạy giạt ngược về phía sau xe...

Xe rẽ vào ngã ba Kiến Đức. Những căn nhà mới bắt đầu hiện ra. Rồi một tòa nhà lớn uy nghi đứng trên sườn đồi. Hùng quay ra sau, giải thích với các bạn:

- Nhà hát của tụi anh xây. Đẹp không? Nhưng sử dụng cũng chẳng được bao nhiêu. Ban đầu, tụi anh định biến khu này thành một thành phố núi của Tây nguyên: Nói chung là nhiều dự định. Có ông còn thực hiện cả những phòng tắm nước nóng cho anh em, vì trên này trời rất lạnh vào chiều tối. Lắm trò lắm! Nhưng đúng là sau những phút lãng mạn hào hứng, cuối cùng thì ...

- Thì sao anh? - Thiện hỏi, khi thấy Hùng đột nhiên dừng lại.

Hùng nhún vai:

- Tụi anh nhận ra mình đã gây lãng phí nhiều quá! Biết bao là tiền của đem đi đổ sông đổ biển. Và nhất là mồ hôi của anh em. Hàng mấy năm tuổi trẻ của bao nhiêu người!

- Vậy sao anh vẫn ở đây? - Hân hỏi.

- Với những mục đích khiêm tốn hơn. Lao động tự nuôi lấy bản thân, và xây dựng lại cuộc đời cho một số anh em. Làm được như vậy cũng đã đủ phờ rầu rồi!

Xe bắt đầu lên một con dốc dài. Hùng cười, đổi thái độ, khoát tay về phía trước:

- Xin giới thiệu với quý vị du khách, chúng ta đang lên con dốc cuối trước khi vào đơn vị. Đây chính là dốc Lầm Bầm nổi tiếng.

Hoa ngạc nhiên:

- Dốc Lầm Bầm? Tên gì nghe ngộ vậy anh?

- Tên đó do anh em đặt. Đi bộ lên dốc này mệt quá, ai cũng lầm bầm tự chửi rửa cho cái thân phận thẳng thanh niên xung phong của mình.

Lên tới đỉnh dốc, trước mặt mọi người đột nhiên hiện ra một cảnh tượng kỳ mỹ. Ngay trung tâm là một hồ nước menh mông xanh ngắt, đẹp rực rỡ dưới ánh trời chiều. Những dãy nhà gỗ rải rác ven hai bờ hồ. Các luống rau xanh um, với những giàn tưới tự động hồi hả phun những luồng nước trắng xóa. Và như để chào đón ba người khách mới, thiên nhiên còn hào phóng trang điểm thêm một chiếc cầu vồng bảy màu vắt cong ngang nền trời, phía sau những nương rẫy đầm nước kia. Thấp thoáng hóng người trên đường về, trên nương rẫy, trên các sân bóng chuyền và ven bờ hồ..., tăng phần sinh động cho cảnh quan tuyệt mỹ ấy.

Xe chạy qua một bờ đê dài cắt ngang mặt hồ, đi xuống một cây cầu gỗ trước khi lượn vòng vào khu doanh trại.

- Hằng kia! - Hoa reo lên, chỉ về phía trước.

Đúng là Hằng đang đứng tựa cửa một căn nhà, dõi nhìn về chiếc xe. Cô đã thấy chiếc jeep từ khi nó vừa xuất hiện trên đầu dốc, vội vã chải sơ lại mái tóc và ra cửa chờ đón Hùng. Anh đã trở thành người thân thiết nhất của cô ở đây, và những chuyến đi vắng dăm ba ngày của anh bắt đầu gây trong cô một nỗi chờ đợi thầm kín, nhất là mỗi khi ngày trở lên của anh bất ngờ trễ hơn dự định.

Hùng quay ra sau:

- Các bạn lấy khăn trùm đầu lại hết đi!

Cả ba lập tức làm theo lời anh.

Đó là kế hoạch mà họ đã bàn. Chiếc xe dừng lại ngay trước cửa nhà Hằng đang đứng. Hùng nhẹ nhàng nhảy xuống xe. Hằng tươi tỉnh đứng nhìn anh với một nụ cười trên môi. Cô mặc

chiếc áo bà ba trắng trông thật giản dị, mái tóc mới gội đen mượt xõa dài trên hai bờ vai ươn ướt. Bao nhiêu mặt nhọc trong anh sau con đường dài gần ba trăm cây số bỗng tan biến hết trước nụ cười của cô.

Hùng nói:

- Anh có một món quà đặc biệt cho Hằng nè!

- Gì vậy anh? Em đã dặn anh đừng mua gì cho em nữa mà!

- Anh có mua gì đâu! Hôm nay, anh vừa phải nhận ba học viên mới, là dân thứ dữ ở chợ cầu Muối. Không hiểu sao họ lại khai là có quen với em.

Hằng tò mò bước đến nhìn vào xe. Thật bất ngờ, Hoa, Hân và Thiện cùng tung khăn ra:

- Hù!

Nhìn ra ba người bạn của mình, Hằng mừng rỡ la lên:

- Í, Hân! Hòa! Thiện! Trời ơi, thích quá!

Ba người bước ra khỏi xe. Hằng ôm chầm lấy Hân và Hoa hôn, bất chấp những bộ quần áo bột bùi đỏ của hai bạn. Hùng và Thiện bồi hồi đứng nhìn cảnh hội ngộ của ba cô bạn thân. Hoa xô bạn ra:

- Đồ quý! Dơ hết quần áo của mày rồi. kìa. Đứng im cho tao ngắm mày một chút coi. Nghiêm!

Hằng dập hai gót chân, làm điệu bộ dưng nghiêm cho Hoa ngắm, trong khi mắt cô thì long lanh nhìn Hùng. Cảm ơn anh, Hùng ạ. Sao anh tốt với em quá vậy?

Hoa phát biểu có vẻ hài lòng:

- Được! Thanh niên xung phong nuôi cũng không đến nổi tệ. Thôi, cho nghỉ đó! Chuẩn bị dẫn tụi tao đi tắm gấp!

Hằng đỡ lấy một chiếc túi xách cho bạn, nhưng nửa chừng cô bỗng dừng tay:

- Hạ đâu?

Cả ba bộ mặt cùng đông cứng lại. Hằng ngơ ngác bám chặt lấy tay Hân:

- Sao? Hạ gặp chuyện gì vậy?

Hân nói, giọng nghèn nghẹn:

- Hạ nó đang buồn lắm...

Và bất chợt, cô bật khóc:

- Long chết rồi, Hằng ơi!

*

Chuyện xảy ra vào một buổi chiều, sau khi cuộc thi vào các trường đại học tổ chức xong. Long thi vào Bách khoa, bài vở làm coi như rất tốt. Rảnh rang, anh trở lại đạp xe phụ giúp ba. Hôm ấy, Long rước một mối khách ở gần khách sạn Cửu Long. Đó là một phụ nữ trẻ nước ngoài, người Nhật. Chị ta đưa anh mảnh giấy có ghi địa chỉ nơi muốn đến, nằm ở đường Cách Mạng Tháng Tám, và ngượng ngập hỏi bằng tiếng Việt, giọng lơ lớ:

- Anh lấy bao nhiêu tiền?

Long trả lời bằng tiếng Anh, và nhận thấy một thoáng ngạc nhiên trong mắt người phụ nữ. Chị vui vẻ gật đầu và bước lên xe. Long đạp xe ra Hàm Nghi, bọc quanh công trường Quách Thị Trang trước chợ Bến Thành để vào Phạm Hồng Thái. Lúc ấy, sau giờ tan sở một chút, mật độ xe cộ còn khá dày đặc. Long phải cho xe chạy chậm. Một người đàn ông đi bộ đột nhiên xuất hiện từ phía sau Long, bên trái, và bước lên đi cặp một bên hông xe anh. Long vừa sức nhớ đây là khu vực quanh ga Sài Gòn vốn nổi tiếng với những vụ cướp giật, thì gã đàn ông đã nhanh như chớp nhào tới chộp lấy sợi dây chuyền vàng trên chiếc cổ trần của bà khách, giật mạnh, rồi vừa

bỏ chạy vừa đưa tay lên nhét món đồ vừa cướp được vào miệng. Bà khách hốt hoảng rú lên. Cũng thật nhanh, Long buông xe, nhảy xuống, rượt theo tên cướp. Mọi người dạt hết ra hai bên, đứng đứng nhìn. Long cao hơn, và mười phút chạy bộ đều đặn mỗi sáng đã giúp anh đuổi kịp tên cướp ở góc Trương Định. Từ phía sau, anh bay tới, xô tên cướp chúi nhủi về phía trước. Hắn lảo nhảo trên mặt đất và lồm cồm ngồi dậy vừa đúng lúc Long nhào tới định kẹp cổ hắn. Ánh sáng lóe lên trong tay hắn, và khi Long nhận ra đó là một lưỡi dao thì cái vật oan nghiệt ấy đã ập tới, cắm phập vào ngực trái của anh. Long đứng khựng lại. Máu xối ra thành vòi, bắn cả vào mặt tên cướp khi hắn rút dao ra, bỏ chạy về phía chiếc Honda 67 đang nổ máy chờ sẵn ở phía trước mấy mét. Tên cướp bay lên yên sau và chiếc xe rồ ga vọt đi, mất hút...

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong chớp nhoáng.

Hai tay ôm lấy ngực, Long loạng choạng đi về phía chiếc xe của mình. Máu và bọt khí cứ theo nhịp thở trào ra, ướt đầm chiếc áo trắng và tuôn xuống mặt đường. Người khách nước ngoài vừa khóc vừa chạy lại đỡ anh, cũng là lúc anh quy xuống, mặt trắng bệch, miệng há ra hớp lấy không khí. Lúc ấy, người ta mới xúm lại và đưa anh vào Trung tâm cấp cứu.

Chín giờ tối, Hạ nhận được điện thoại của mẹ Long. Khi ấy, ba mẹ Hạ đã đi dự một cuộc chiêu đãi. Bằng một giọng u buồn, mẹ Long cho Hạ biết vắn tắt về chuyện đã xảy ra. Hiện Long đang nằm trong phòng giải phẫu của Trung tâm cấp cứu. Trong một phút bùng tỉnh, anh xin được mọi người giúp đỡ báo tin về gia đình. Khi được biết ba mẹ đã hay tin và đang ngồi chờ bên ngoài, anh tha thiết nhờ cô y tá nói giúp với mẹ điện thoại báo tin cho Hạ biết.

Máy bên kia đầu dây đã gác, mà Hạ vẫn còn đứng chết sững với chiếc ống nghe để bên tai. Những tiếng “tút, tut” cứ đều đều vang lên, lạnh lùng. Long bị một tên cướp đâm trúng ngực trái, vết thương rất nặng, sợ không qua khỏi. Trời ơi! Sao chuyện đó lại xảy ra với Long vậy trời?

Hạ để nguyên bộ quần áo đang mặc trong nhà, lấy xe anh Vũ chạy như bay đến bệnh viện. *Vết thương rất nặng. Sợ không qua khỏi.* Nước mắt ràn rụa tuôn trên mặt Hạ. Long, đừng, Long đừng chết Long ơi! Hạ sẽ đến ngay đây. Long sẽ không chết đâu. Long không thể chết được!

Ba Long đón Hạ từ ngoài cổng. Nét mặt ông hết sức bình tĩnh, nhưng khi ông đưa tay ra cầm lấy tay Hạ, bàn tay ấy cứ run lên từng chập. Họ cùng vào trước phòng mổ. Đã có mẹ Long ngồi sẵn ở đấy, nét mặt tang thương. Cánh cửa phòng đóng chặt. Thật lâu, mới có một người mặc áo blouse ra vào. vội vã. Mẹ Long cứ thấy họ là dợm đứng lên định hỏi, nhưng người thì khoát tay, kẻ lại làm ngơ bỏ đi.

Thời gian như chết cứng trong gian phòng đợi. Cuối cùng, một vị bác sĩ đứng tuổi bước ra, vẻ mệt mỏi, bơ phờ. Bước tới trước mặt ba má Long, ông chậm chạp bằng một giọng khản đặc:

- Thưa ông bà, chúng tôi rất tiếc... Chúng tôi đã làm hết sức, nhưng vết thương của cậu ấy quá nặng...

Mẹ Long chỉ kêu lên được một tiếng “Con ơi!” xé lòng, rồi đổ ập người xuống. Cảnh vật bỗng quay cuồng trước mắt Hạ. Ông bác sĩ vội về mặt méo mó. Những ngọn đèn nông ngả nghiêng. Và mặt đất bỗng chao đi dưới chân cô...

Lúc ấy là 23 giờ 25 phút.

Cuối cùng mẹ Hạ cũng tìm ra được là cô đang ở đâu. Nhờ tên tuổi của hai ông bà, một chiếc xe của bệnh viện đã đưa Hạ về đến nhà vào lúc hai giờ sáng. Nét mặt cô lạnh như băng giá khi bước vào nhà. Cô không nói một lời với cha mẹ đang lo âu đứng chờ sẵn, bỏ đi một mạch lên phòng, khóa kín cửa lại rồi buông người nằm vật xuống giường.

Sát bên chỗ vết thương ác nghiệt, là chiếc túi áo ngực trái của Long. Trong ấy có một ít giấy tờ, và một lá thư viết cho Hạ. Tất cả đều ướt đầm máu. Mọi thứ được trao lại cho gia đình Long. Lá thư, dù lem nhem những máu, vẫn còn có thể đọc được. Và Hạ đã được ba Long đưa cho lá thư ấy. Trong bệnh viện, khi đã hồi tỉnh, cô ngồi vừa đọc nó vừa khóc. Có lẽ đây là lá thư Long đã định viết từ lâu, nhưng mãi đến lúc cách đây hai ngày khi vừa thi xong, anh mới viết được. Viết được, nhưng vẫn chưa xong. Một lá thư còn dang dở dang dở, nửa chừng.

Hạ ơi,

Cuối cùng thì Long vẫn không thể thắng được trái tim mình. Long phải viết thư cho Hạ, để Hạ hiểu rõ vì sao Long lại thay đổi như vừa qua. Không, không hề có một sự thay đổi nào đâu, Hạ ạ. Long đã khổ tâm lắm khi phải tự dày vò mình trong vở kịch tồi tệ ấy. Càng muốn xa Hạ, Long càng thấy buồn không chịu nổi. Long phải viết ra đây, để Hạ đọc và tùy Hạ...

Hôm sinh nhật Hạ, trên đường đi, Long đã bất ngờ gặp phải một chuyện không hay. Cho Long được miễn kể chuyện này, chỉ biết là qua đó, Long đột nhiên nhận thấy tốt nhất là Long đừng nên mở tưởng gì về Hạ. Trên con đường đi sắp tới của Hạ, sẽ không có một chút xúu đất nào dành cho dù một bước chân của Long. Và cuộc đời của mỗi đứa, ngay sau năm học này, sẽ tách ra làn hai, chỉ mong gặp lại ở vô cực.

Thế là Long bỗng nổi điên lên, quyết định không thèm tới dự sinh nhật của Hạ nữa, không cần chơi với Hạ nữa. Long cũng phải có tự ái của Long chứ! Tại sao người ta có thể khinh Long quá như vậy?

Nhưng Hạ ơi, Long không thể, không thể đối Hạ được nữa! Long thương Hạ lắm, Hạ biết không? Thấy Hạ cứ buồn hoài, Long rầu muốn chết đi được...

Lá thư dừng ngay ở đó. Có lẽ Long còn muốn nói nhiều điều. Hay có thể đến đó thì trong anh lại nổi lên cuộc dằn vặt nội tâm, nên hay không nên viết cho Hạ lá thư này? Những điều bí mật đó đã ra đi vĩnh viễn cùng Long. Nhưng có một bí mật mà Hạ đã mừng tượng hiểu ra. Là lòng thay, với lá thư của Long trong tay, Hạ bỗng sáng suốt hẳn. *Tại sao người ta có thể khinh Long quá như vậy?* "Người ta" nào? Chuyện gì đã xảy ra trên đường Long tới nhà Hạ hôm sinh nhật? Mẹ! Phải rồi, chỉ có mẹ mới có thể làm cái chuyện gì đó thôi. Hôm ấy, gần đến giờ bắt đầu rồi, mà mẹ còn bỏ đi, nói là đi công việc. Chắc từ lâu mẹ đã âm thầm dò xét chuyện mình với Long. Mình nhớ rồi! Có một lần, mẹ đã làm như vô tình hỏi mình mình nhà Long ở đâu... Chẳng lẽ mẹ đã đến nhà Long để dằn mặt, hạ nhục gia đình Long, như lời mẹ đã có lần hăm dọa anh Vũ khi buộc anh phải cắt đứt với cô bồ có lý lịch xấu.

Trước khi lên xe bệnh viện về nhà, Hạ xin phép được vào thăm Long lần cuối. Anh nằm bất động, tấm vải liệm được hạ xuống tới cổ, mặt bình thản như đang ngủ. Hạ đưa tay vuốt ve nhẹ khuôn mặt lạnh ngắt của người bạn trai thân thiết nhất đầu đời, từ trán lần xuống mắt, mũi, má, môi... Cô thì thầm:

- Hạ sẽ không bao giờ quên Long, Long ơi! Hạ thương Long lắm kia mà, Long không biết sao?

Đột nhiên, cô cúi xuống, hôn lên trán, lên mắt, và cuối cùng, lên môi Long. Nụ hôn họ chưa từng dám một lần trao nhau. Nụ hôn quá muộn màng. Hạ bỗng thấy trước mắt đôi mắt của Long ngày nào ở Văn Thánh, đôi mắt mở ra và đăm đăm nhìn cô, thật gần. Một chút trắng thấp thoáng phía sau. Gió lướt xào xạc trên những tàn dứa. Hơi thở của Long ấm áp... Mới ngày nào. Giờ đây, đôi mắt ấy đã khép chặt. Vĩnh viễn.

Vừa nức nở khóc, Hạ vừa chạy ào ra khỏi cửa nhà vĩnh biệt.

Lúc Hùng đem xe về rước họ đi, thì đám tang Long vừa mới diễn ra trước đó năm ngày....

*

Ngay đêm đầu lên nông trường, Hùng đã rủ Thiện đi săn khuya, tìm đặc sản của rừng về chiêu đãi khách quý, để Hằng, Hân, Hoa được tha hồ tâm sự. Bao nhiêu là chuyện được ba cô bạn trút ra kể lể. Cuối cùng thì Hân và Hoa đã thuyết phục được Hằng chịu cùng về. Họ sẽ ở lại thêm một ngày nữa...

Gần hai giờ sáng, Hùng và Thiện mới về, với một con mồi nặng khoảng chục ký. Trong khi Hùng lẳng xăng trở tài... chỉ đạo bếp núc cho vài đồng đội, Hằng ngồi im trong bóng tối, lẳng lẽ nhìn anh. Mình sẽ nói như thế nào cho anh ấy biết mình đã quyết định trở về? Anh ấy sẽ nghĩ sao? Mà chính anh ấy cũng đã khuyên mình nên trở về học lại kia mà! Nhưng sao mình cứ thấy bứt rứt thế nào ấy. Như thể mình là người bỏ cuộc nửa chừng. Bỏ lại anh ấy, nơi đây, một mình. Nhưng anh ấy còn đồng đội, còn ngôi trường. Bao nhiêu năm qua anh ấy đã sống như vậy, với

hình bóng một cô Châu nào đó. Đã sao đâu? *Chừng nào chán thì về, anh không giữ.* Anh đã nói như vậy. Và vậy là mình đã chán, nơi đây, với những con người này? Một học viên đã hỏi mình: “Cô sẽ dạy tụi tôi được mấy ngày?”. Mình hỏi lại, sao anh lại nói vậy. Anh ta nhún vai: “Tôi thấy cô thuộc về một thế giới khác. Không cùng loại với tụi tôi”. Vậy đó. Chỉ lên tới trên đây, mình mới được hiểu có những người như thế ấy ở Sài Gòn. Lúc trước, họ ở khắp chung quanh mình, vậy mà chẳng bao giờ mình ý thức được về sự hiện diện của họ. Cái thế giới của mình sao chật hẹp quá...

Đoàn Hùng đi ngang qua và dừng lại trước mặt Hằng:

- Bạn bè lên chơi mà sao ngồi buồn vậy?

Hằng bật thốt:

- Ngày mốt em về.

Hùng khựng người lại:

- Vậy à?

Anh định nói gì đó, nhưng bất chợt quay lưng, hấp tấp bỏ đi. Hằng vội vã gọi:

- Anh Hùng!

Hùng đứng lại:

- Gì đó?

- Hồi chiều tới giờ, em quên cảm ơn anh đã đưa bạn của em lên. Anh tốt với em quá!

Hùng cười:

- Có gì đâu! Đừng bao giờ nghĩ tới chuyện ơn nghĩa với anh, nghe chưa cô bé?

Anh lại bước đi, cái dáng hơi khòm giờ đã trở nên quen thuộc. *Tướng anh là tướng cực, suốt đời làm culi cho người ta.* Anh đã từng nói đùa với Hằng như vậy. Rồi cười. Anh có một nụ cười rất hiền lành. Trên bàn anh, có tấm ảnh một cô gái cũng có nụ cười hiền lành như vậy. Hôm Hằng mới nhìn thấy tấm ảnh lần đầu, anh nói ngay: “Châu đó!”. Không hiểu sao Hằng cứ thấy cô Châu có nét gì đó rất quen thuộc. Như đã gặp ở đâu đó mấy lần rồi. Cô cứ theo bắt anh kể thêm cho cô nghe về Châu, nhưng anh lắc đầu: “Thôi, anh kể hết rồi. Chuyện chỉ vậy thôi”.

Chỉ vậy thôi, mà anh vẫn không hề quên chị ấy. Nói mãi, anh mới đưa cho Hằng xem tập thơ chép tay của anh, cả trăm bài. Hằng đọc thấy lúc nào cũng có chị ấy bên trong những dòng thơ. Cô nhớ lại đêm thơ ngày nào ở Đầm Sen.. Không, đây mới chính là thơ tình. Những bài thơ của Minh so với tập thơ này, chỉ là những tờ giấy hàng mã không hơn không kém.

Có một bài thơ lẻ loi, có cái tựa khá kỳ lạ “Không phải Châu”, chỉ có bốn câu, được viết rất tháu, nhưng Hằng lại rất thích:

Một phương nao chàng tả tơi, rách nát

Xin cho em theo làm kẻ đồng hành

Em vá đời chàng bằng lời ca tiếng hát

Chàng vá đời em bằng tình yêu mong manh

Hằng hỏi, thì Hùng nói:

- Hôm đó uống rượu say quá, tự nhiên thấy buồn dễ sợ. Chợt mong có một ngày, sẽ có một người nào đó tìm đến với mình. Theo kiểu “đắt díu nhau mà đi” đó mà! Tỉnh lại, thấy mình nhảm nhí quá. Nhưng thôi, cứ để làm kỷ niệm.

Hằng nhìn Hùng dăm dăm:

- Nhưng anh đâu còn yêu ai nữa?

Hùng cũng nhìn lại Hằng bằng một đôi mắt sáng rực:

- Sao em biết?

Cái nhìn làm Hằng thấy sờ sờ. Đôi lúc cô cứ ngạc nhiên, không hiểu tại sao Hùng tốt với cô như vậy. Chỉ là một thứ lòng tốt đơn thuần? Hay còn một điều gì nữa? Không lẽ vậy, vì thái độ Hùng đối với cô luôn rất tự nhiên. Như một ông anh. Không thể có điều gì phàn nàn về anh được.

Và bây giờ thì mình sắp bỏ lại tất cả. Dự đoán của người học viên là chính xác. “Cô sẽ dạy tui tới được mấy ngày?”. Vâng, xin lỗi tất cả các bạn. Cuộc đời tôi còn quá nhiều ràng buộc ở cái thành phố xa lắc dưới kia. Quá khứ và tương lai của tôi đều nằm ở nơi ấy. Tôi không thể làm kẻ đồng hành với các bạn. Tôi thuộc về một thế giới khác kia mà!

Suốt ngày hôm sau, Hùng biến đâu mất. Anh nhắn người cho Hằng biết là anh phải đi kiểm tra các đội sản xuất, ở khá xa, chắc là chiều tối mới về được. Anh đã bố trí người thay anh đưa Hằng và các bạn đi vào rừng chơi. Nhưng nhớ trưa phải về, ăn cơm, nghỉ ngơi, để có sức cho chuyển về sáng hôm sau.

Cả ba người bạn của Hằng đều không chịu nghe lời Hùng. Suốt buổi chiều, Hằng lại phải đưa họ đi tham quan khu doanh trại, nương rẫy. Hoa xin cho bằng được một bụi gừng to tướng. Hân thì nhận một tấm thớt bằng cây rừng bự chang, quà tặng của anh bạn thanh niên xung phong mới quen, với lời quảng cáo “bảo đảm xài tới đời cháu ngoại”. Chỉ có một nơi Hằng không dám đưa các bạn vào. Đó là khu trường. Hằng đã hiểu các học viên ở đây hoàn toàn không thích những người khách lạ tới tham quan, ngắm nghía họ. Cùng lắm là hỏi han, ban bảo, hứa hẹn vài lời, rồi đi.

Bữa cơm chiều, Hùng vẫn chưa về. Anh và giám đốc Thoại ở tầng trên của căn nhà dùng làm văn phòng ban giám đốc nông trường, chỉ cách căn nhà Hằng ở có vài bước chân. Cô được một phòng trên gác, nhìn ra mặt hồ. Thủy, cán bộ văn hóa nông trường kiêm phụ trách thư viện - đặt ở tầng dưới - thì ở cùng gác với Hằng trong căn phòng phía trước, nhìn ra núi. Thủy cũng còn độc thân, cho nên Thoại, Hùng và Hằng, Thủy thường lấy cơm ở bếp tập thể về ăn chung cho vui, thỉnh thoảng có bổ sung thêm ít thức ăn cải thiện hoặc được tiếp tế. Mới đây, Thoại về thành phố học quản lý kinh tế, bên căn nhà ấy chỉ còn có mình Hùng và một người cần vụ ở tầng dưới. Ngồi trò chuyện với các bạn, thỉnh thoảng Hằng lại nhón lên, nhìn qua gác Hùng. Nhưng cánh cửa vẫn đóng kín, và căn gác tối đen. Cuối cùng bạn bè cô đều mệt mỏi, nằm lăn ra chiếu, trèm mền nói chuyện được thêm vài câu rồi mạnh ai nấy ngủ tự lúc nào không biết. Thien được bố trí một chiếc ghế bố Liên Xô dưới thư viện và đã cáo lỗi đi ngủ từ lâu. Khả khuya, Hằng vẫn thao thức không ngủ được. Ngày mai, cô sẽ từ biệt nơi đây, và không chắc có ngày trở lại. Chỉ mới vài tháng, nhưng dẫu sao, cũng đã có nhiều kỷ niệm. Hùng nghĩ sao mà vào ngày cuối cùng cô ở đây, anh lại bỏ đi? Câu hỏi ấy cứ trở đi trở lại mãi trong Hằng. Vì công việc thật sự, hay vì anh đã giận khi hay tin cô quyết định trở về?

Có tiếng xe rì rì lên dốc Lầm Bầm. Hằng ngồi dậy, hé cửa sổ ra nhìn. Xe Hùng về. Lên tới đỉnh dốc, không hiểu sao nó lại tắt máy, tắt đèn và êm ái trôi xuống, tấp vào khu kho bãi bên kia bờ hồ. Hằng căng mắt ra nhìn. Trong ánh sáng mờ mờ từ những ngôi sao xa xăm trên cao, cô thấy chính là Hùng đang đi bộ trên bờ đê, qua cầu và đi vào doanh trại. Vẫn cái dáng khòm khòm quen thuộc. Cô lại chuyển qua cánh cửa sổ bên hông nhà. Hùng đến trước cửa nhà anh, có vẻ mệt mỏi, tựa người vào khung cửa một lúc, nhìn qua phòng Hằng, dường như anh đang say rồi mới bước vào. Căn phòng trên gác mãi vẫn tối đen, rồi bóng anh bước ra ban-công nhìn ra hồ, cầm theo một chiếc ghế. Anh ngồi đó và hút thuốc. Đốm lửa cứ lập lòe trong đêm, nhức buốt.

Hằng thở dài, nhè nhẹ nằm xuống bên hai bạn. Đêm đó, cô cũng thức trắng.

Sáng hôm sau, Hằng đưa ba bạn qua chào Hùng để về thành phố. Hùng tươi tỉnh đón họ:

- Chà, xin lỗi các bạn lắm nghe. Hôm qua kẹt quá, xe lại hư dọc đường, khuya lắc khuya lơ mới về được. Khách quý lên mà chủ nhà lại không có mặt để tiếp đón, bậy quá!

Chỉ có mình Hằng mới thấy vẻ mệt mỏi ẩn giấu trong đôi mắt của Hùng. Gương mặt anh cũng xanh tái hơn ngày thường.

Hoa nói:

- Có gì đâu anh. Hôm qua tụi em cũng vui lắm!

- Rồi, vậy là không giận phải không, xin mời tất cả cùng ngồi. Các bạn thấy trên này thế nào? Đẹp không?

- Tuyệt vời! - Thiện nói.

- Mới ở một ngày làm sao thấy hết được - Hùng vui vẻ - Phải các bạn ở đây được vài ngày, tôi đưa lên Buôn Mê Thuột chơi, đi thăm thác Trinh Nữ, thăm chợ Quảng Đức cho biết, ở lại đi!

- Dạ thôi, tụi em phải về - Hân nói.

- Thôi được. Trên này chẳng có gì, tôi xin phép tặng mỗi bạn một giò lan và ít cà phê làm quà cho gia đình. Tất cả để sẵn trong xe hết rồi. Chúc lên đường bình an.

Anh bắt tay từng người. Đến Hằng, anh cười:

- Sao? Về thành phố mà mặt cô này buồn vậy? Đừng buồn nữa nghe chưa.

Hân, Hoa và Thiện lặng lẽ rút lui. Hằng nói:

- Anh Hùng, em xin cảm ơn anh về tất cả những gì đã qua.

- Đã nói đừng nói chuyện ơn nghĩa mà - Hùng nhăn mặt, rồi thêm - Thôi, được rồi. Muốn cảm ơn phải không? Vậy hãy hứa với anh sắp tới em không buồn nữa, ráng giữ gìn sức khỏe, cố gắng học lại thật tốt, và... nếu tử tế thì thỉnh thoảng nhớ tới những ngày trên đây một chút.

Hằng nhìn Hùng bằng một cái nhìn sâu thẳm thẳm:

- Một chút thôi sao?

Hùng hơi khựng người, rồi hạ giọng, mắt cũng nhìn Hằng đăm đăm:

- Anh không dám mong gì hơn.

Hằng hỏi, giọng nhẹ như hơi thở:

- Sao hôm qua anh không ngủ?

Họ vẫn nhìn nhau.

- Sao em biết?

- Em cũng không ngủ được. Anh nói đi.

Họ vẫn nhìn nhau.

- Chẳng có gì đâu. Anh chỉ hơi buồn một chút. Nhưng thôi... Em về là phải rồi. Đi đi, kéo các bạn đợi.

- Anh nhớ giữ gìn sức khỏe. Đừng uống rượu nhiều. Mai mốt về, nhớ ghé thăm em?

Họ vẫn nhìn nhau. Và Hùng nhẹ gật đầu.

Xe vượt qua cầu, chạy qua bờ đê rồi bắt đầu lên dốc. Suốt quãng đường, Hằng cứ quay lại nhìn căn nhà bên bờ hồ, nơi ban-công có một người đang đứng nhìn theo họ. Một người, lẻ loi và cô quạnh. Bỗng dưng, Hằng thấy cay cay ở mắt.

*

Hân bước vào sân trường. Khoảng sân giờ đây bỗng rộng mênh mông, trống vắng đến lạnh lùng đầy những lá rụng và hoa tàn. Những cánh phượng lẻ loi còn sót trên cành cứ nhẹ nhàng mình theo từng cơn gió, luyến tiếc chao lượn trên không trung, chập chờn như những cánh bướm đỏ. Mùa hè đang đi qua. Cái mùa hè cuối cùng của đời học sinh trong một năm học đầy biến động.

Hôm nay, tình cờ đi qua, như thể thói quen cứ đưa mình theo những “đường xưa lối cũ”, bỗng dưng Hân thấy thèm đặt chân vào thăm lại trường, lớp. Cô dừng xe, bồi hồi dắt qua cổng.

Mới ngày nào cô còn đứng phía trước cánh cổng này trong ngày khai trường, nôn nao chờ các bạn tới và gặp Hằng đầu tiên. Vậy mà giờ đây... Biết bao nhiêu đổi thay! Lần đầu tiên trong cuộc đời, Hân bắt đầu ý thức được sự tạm bợ và phù du của kiếp người. Cô cảm thấy buồn man mác.

Chú Năm bảo vệ chỉ cười khi nghe Hân xin vào thăm trường. Năm nào mà lại không có mấy cô cậu đa cảm như thế này. Dẫu sao những năm trung học cũng là quãng thời gian đẹp nhất của một đời người. Chia tay với nó, làm sao không tiếc nuối?

Hân chậm rãi đi qua sân trường. Cô dừng lại bên chiếc ghế đá nơi cô và nhóm 4H vẫn thường ngồi trò chuyện trong giờ ra chơi, đưa tay nhẹ vuốt ve nó, rồi ngồi xuống, nhìn quanh. Bên dãy nhà đối diện kia, trên lầu, căn phòng ngoài cùng là lớp 10A2 của cô ngày nào. Năm ấy, cô chỉ có Hoa là bạn cũ từ lớp 9 lên. Hằng và Hạ thì từ trường khác về. Họ quen nhau và thân nhau từ trong phòng học ấy. Ở dãy nhà ngang bên tay phải Hân, cũng trên lầu, khoảng giữa, là lớp 11A2. Năm vui nhất, vì cả lớp đã hoàn toàn thân thiết, mà việc học cũng không quá mức căng thẳng. Rồi trở lại dãy nhà đối diện, tầng trệt, căn phòng ngay trước mặt Hân là lớp 12A2 vừa qua. Căn phòng đóng kín các cửa, trông lạnh lùng và tối tăm, như đang chìm trong giấc ngủ. Những hình ảnh thầy cô, bạn bè, những kỷ niệm vui buồn trong suốt ba năm học, cứ lần lượt hiện ra trong ký ức Hân.

Hân, Hạ, Thiện đều thi đậu vào đại học. Hoa không may, thiếu vài điểm, chỉ buồn có năm phút, rồi cười, nói như vậy cũng khỏe, học hệ B có nhiều thời giờ đi chơi hơn. Mọi người đều xót xa thương cho Long. Anh là người có số điểm cao thứ ba trong cuộc thi vào Bách khoa. Định mệnh ác nghiệt đã dành cho anh một số phận qua ngắn ngủi. Cái chết của anh đã làm cho nhóm bạn thân không còn lòng dạ nào để tổ chức hoặc tham dự những cuộc liên hoan và chia tay.

Tất nhiên, Hạ là người buồn nhất. Cô gầy sút hẳn, trở nên câm nín và xa cách. Ngay cả trong gia đình cô cũng chẳng trò chuyện với ai. Chỉ một lần duy nhất, Hạ tâm sự với các bạn về sự can thiệp của mẹ. Bọn Hân, Hoa, rồi sau đó là Hằng tìm đủ cách an ủi cô. Rằng đó là chuyện của số mệnh nghiệt ngã. Mẹ Hạ không có lỗi trong cái chết của Long. Nhưng Hạ vẫn không nguôi nỗi đau. Cô vẫn cảm thấy mình và gia đình có lỗi vì đã đối xử không đúng với anh. Sao cô không hiểu được cho anh, không nhận ra vì sao anh lại thay đổi như vậy? Vì cô quá ích kỷ, chỉ nghĩ đến phần mình? Vì cô không tin vào tình cảm của mình, của anh? Để anh phải chết với một nỗi oan tình còn mang nặng.

Hằng về ở lại với bố trong căn nhà cũ. Ông Quang đã xin nghỉ, với một số dự tính hoạt động sản xuất và kinh doanh, nhưng cũng chưa đâu vào đâu. Ông có vẻ hối hận nhiều. Cả hai cha con giờ đây cùng sống khép kín trong căn nhà ấy. Hoa thì gần như ở suốt ngoài chợ. Mẹ cô muốn giao hẳn sạp hàng cho cô. Những cuộc gặp gỡ của nhóm 4H, dù đang vào thời gian rồi rãnh nhất, cũng rất hiếm khi diễn ra đông đủ.

Mới chưa đầy một năm! Liệu đến bao giờ thì nhóm 4H sẽ tan tác, mỗi người một cuộc đời, và những ngày qua sẽ chỉ còn là kỷ niệm, mờ dần theo năm tháng? Còn đâu phút uống sirô ăn thề, còn đâu lời nguyện chắc như đinh đóng cột sẽ kết môden cho đến ngày đám cưới cháu ngoại nhất định sẽ mời nhau đi dự? Mới đó mà mọi chuyện đã quá xa xăm, như cổ tích.

Hân thở dài. Chưa đầy một năm! Sao có quá nhiều chuyện buồn lòng vậy? Hân thật tình không hiểu được. Tại sao mẹ Hằng lại có thể yêu người khác, còn ba của cô thì sa vào chuyện sai trái như thế ấy? Tại sao mẹ Hạ lại nỡ đối xử với con và với bạn bè của con như vậy? Giờ đây Hạ làm sao có thể kính trọng mẹ được nữa? Rồi tại sao thầy Minh lại có thể có gì đó với Hằng, và buông rơi cô trong lúc đang khó khăn nhất? Nghe nói trong kỳ hè, ông ấy đã làm đơn xin nghỉ dạy để chuyển về làm cộng tác viên biên tập cho một tờ báo cuối tuần ở tỉnh. Môi trường giáo dục không còn chỗ đứng cho một “nghệ sĩ” như ông, hay tự thân ông cuối cùng đã tìm được một việc làm đúng như vẫn từng mơ ước? Và tại sao ông Quyến lại nuông chiều Ngôn như vậy, mà ban giám hiệu thì nuông chiều ông, để rồi giờ đây Ngôn phải chịu một bản án ba năm, hết cả một phần đời? Tại sao con người lại có thể cầm dao đâm chết đồng loại, để lại cho nhau bao nhiêu đau khổ và mất mát? Và tại sao mọi người lại đứng đưng nhìn tên cướp bỏ

chạy, để mình Long phải chống chọi với hắn? Tại sao những người lớn sống như vậy, khác hẳn những điều mà những người trẻ vẫn thường được dạy dỗ, để cuối cùng không còn ai biết tin vào ai nữa?

Hân thở dài, đứng dậy, ra về, chân cố tránh dẫm lên những xác phượng đỏ rực sân trường. Đó là chút tấm lòng còn lại của cô đối với những năm tháng học trò nay đã là dĩ vãng.

Mùa hè đã vĩnh viễn đi qua.

N.Đ.T.
(5-10-1990)

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

VĨNH BIỆT MÙA HÈ

Tiểu thuyết của Nguyễn Đông Thức

Chịu trách nhiệm xuất bản

LÊ HOÀNG

Biên tập: MINH THẢO

Ảnh bìa: CẨM HÂN (ĐẶNG HOÀNG chụp)

Trình bày bìa: LÂM QUỐC TRUNG

Sửa bản in: ĐỨC TRUNG

[1] Thơ Phạm Thị Ngọc Liên

[2] Thơ Lê Minh Quốc